XXIV. évfolyam, 19. szám
Ára: 1,80 Ft
1968. május 9.

Ludas Matyi

Hegedüs István rajza

TÁNCDALFESZTIVÁL ELŐTT — *De jól jönne egy kis népszerűség!...*

régen történt ...

MOLIÈRE PÉLDÁJA

Fiatal zeneszerző kereste fel Massenet-t és megkérte: hallgassa meg új dalművét.

— Minek köszönhetem a megtiszteltetést? — kérdezte Massenet.

A kérdés váratlanul érte a fiatal zeneszerzőt, de kivágta magát. A következőképpen:

— Azt olvastam Molière-ről, hogy színdarabjait egy öreg asszonynak olvasta fel. Úgy gondolta, hogy ami az öregnek tetszik, tetszeni fog a közönségnek is. És azért szeretném elzongorázni új darabomat a tanár úrnak, mert tudom, hogy ami a tanár úrnak tetszik, az tetszeni fog az operai közönségnek is.

Massenet mosolygott:

— Most már értem. És szívesen vállalom az öreg asszony szerepét. De várjuk meg, amíg önből Molière lesz.

NEM OLYAN KÖNNYŰ, MINT GONDOLJÁK

A régi, kedves kolozsvári színház udvarán a színház öblös vizes-csöbreit töltögette Szamos-vizzel a vizesember. (A Szamos vizét hordókban árulták kordés emberek, harsány hangon kínálva portékájukat, akárcsak ma a jegesek.)

Gergely József, a színház kedvelt tenoristája, éppen újságot olvasott az udvaron: egy kolozsvári újság kritikáját olvasta, amely meglehetősen barátságtalanul emlékezett meg az ő előző esti szerepléséről.

Gergely a kritika miatt felettébb elkeseredett és így sóhajtott fel:

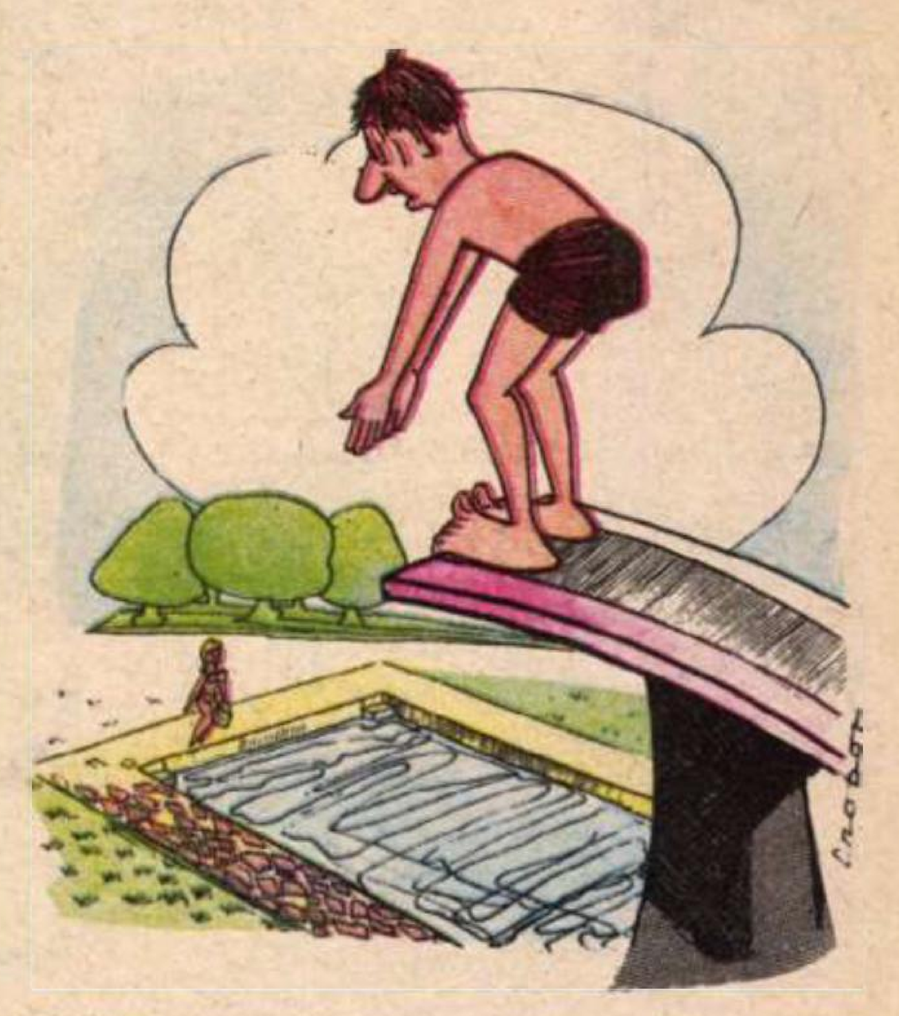
— Inkább lennék Szamos-vizes ember Kolozsvárott, mint tenorista!

A vizesember véletlenül meghallotta és minthogy meghallotta, nem hagyta szó nélkül ezt a megjegyzést:

— Csakhogy ahhoz hang kell ám, uram! — mondta ártatlanul.

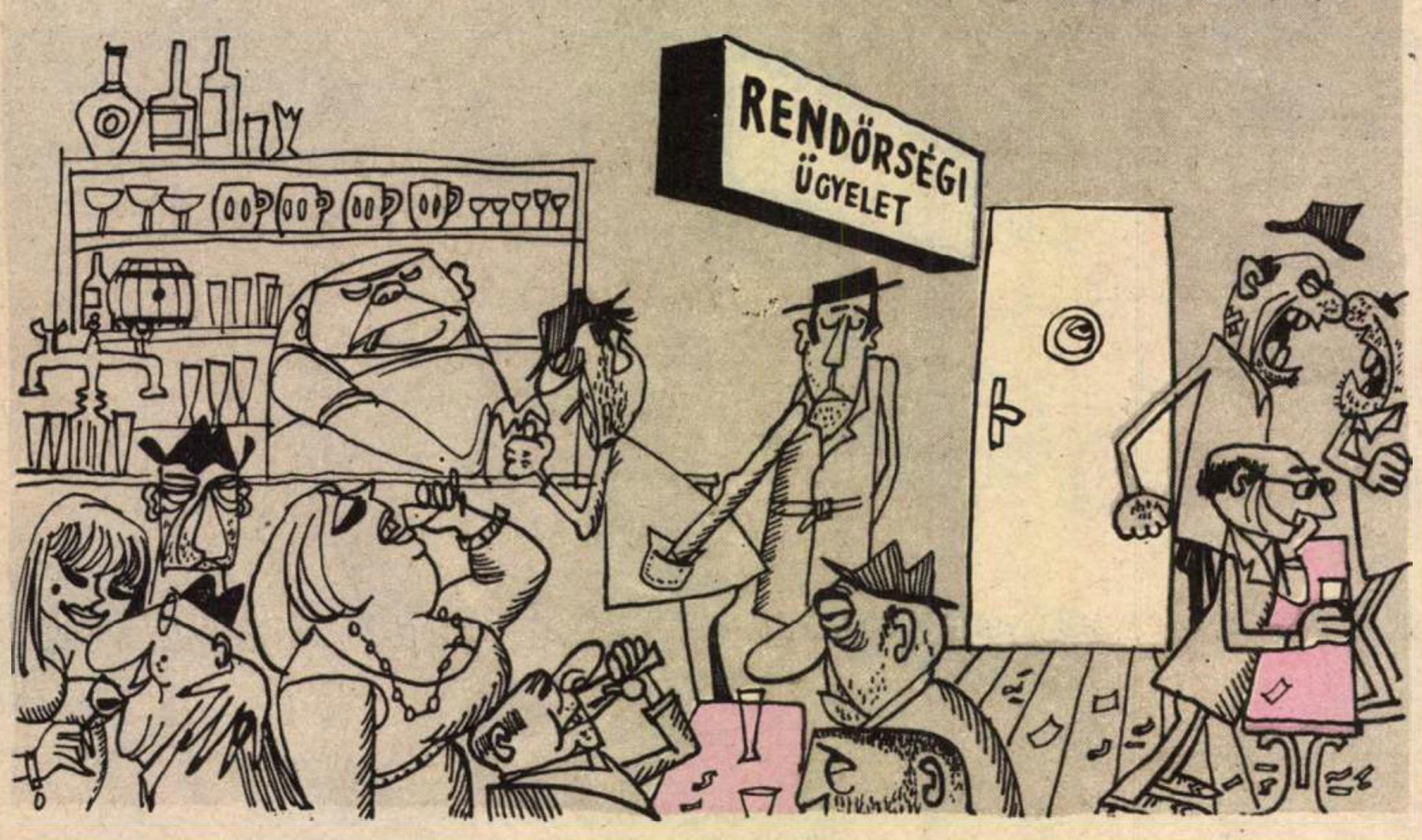
SZERELMI VALLOMÁS

– De ugye el fogja hinni, hogy szeretem ...

JOBB HELY

Szür-Szabó József rajza

AZ EGYETLEN SZENVEDÉLY

– Ha nem iszom egy duplát, egész nap ideges vagyok ...

MÉRLEG

Születésnap! Nyolcvankilenc ...
A vén poéta visszanéz:
Volt sok bú-baj! Ámde-hiába,
Mégis csak szép volt az egész!

Valamikor nagyvígan ültem
A zord Pegazus-paripán.
Színdarab is volt. Százszor is ment
E címen: „Nótás kapitány."

Volt idő: harsogva fújták a
„Túl a nagy Kriván on" dalát,
S a vidám Iglói diákok
Sem adták százháznál alább.

Volt Párizs, Sztambul, Montecarló,
Volt: „Csók a Margitszigeten"
Ám itt, vagy bárhol a világon
Nem voltam más, csak idegen.

Most nincs duhaj kedv, ahogy rég volt
Zajos társaság víg torán,
De föltámad minden, mi szép volt,
Ha megszólal vén zongorám.

Most nincs pompázó rózsák csokra,
Csak itt-ott jut pár szál virág,
De hazafelé boldogan
Ballag velük a vén diák.

Most csendben élek, éldegélek
De két kedves szem rám ragyog.
S elértem azt, ami a legtöbb:
Hazajöttem. Itthon vagyok.

Farkas Imre

TAVASZI FÁRADTSÁG

1.

Vasárnap ...

2.

... és hétfőn ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT BUDAI APRÓSÁG

1

A tabáni Imre-fürdő azaz Rácfürdő, sok száz éves.

A benne működő csapszék tán még sokkal régibb. Állott, ócska töményitalai, üdítőlevei legalábbis erre vallanak. A Fővárosi Emlékmű-felügyelőség nincs helyzete magaslatán, mert elfeledte emléktáblával megjelölni Buda eme legósdibb italboltját, amely talán a törökök óta egyfolytában működik.

2

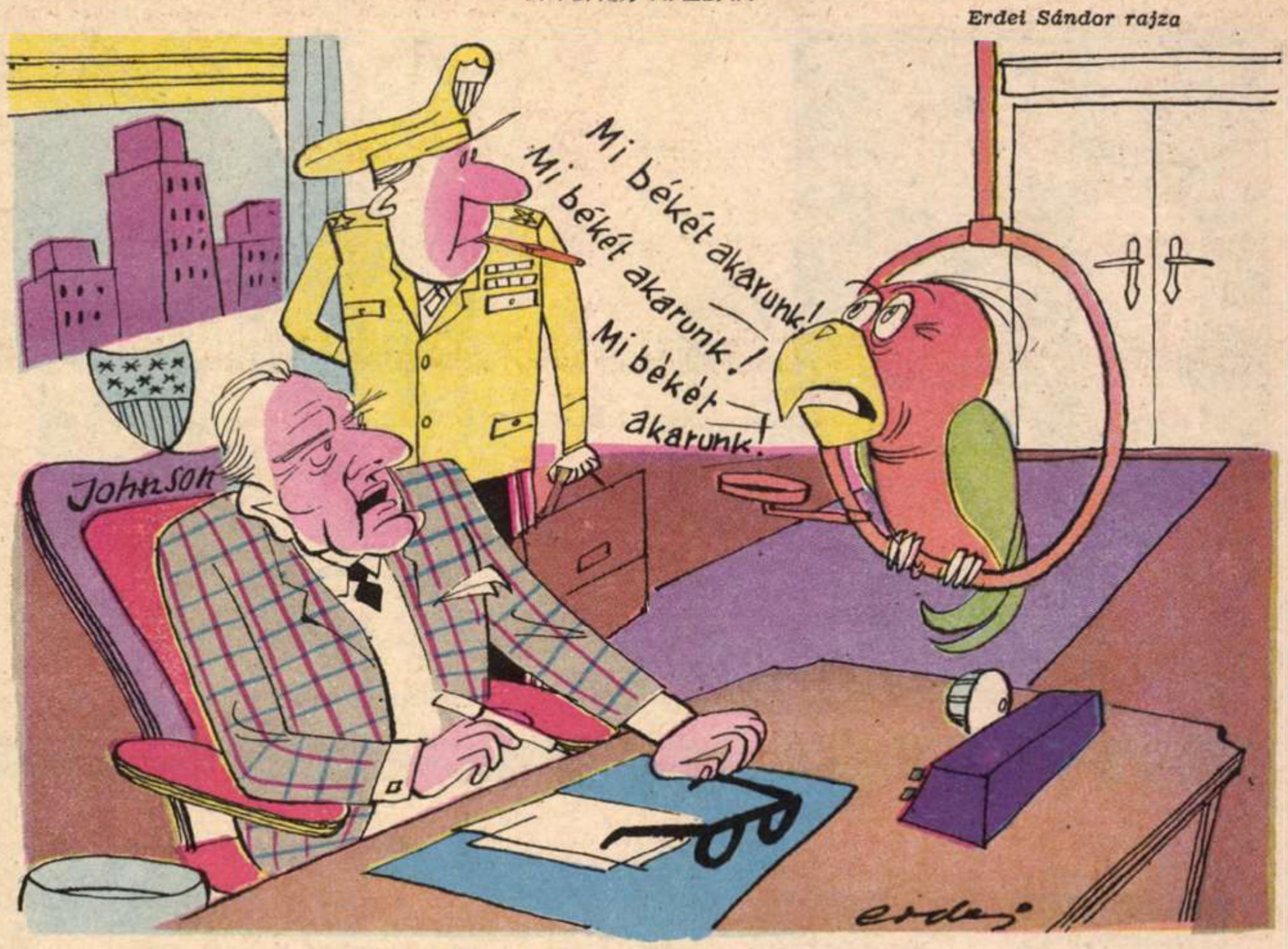
A budai Bástyasétány téglakorlátja — tíz méterrel az úttest fölött! — serdültebb ifjúságunk kedvenc tornázóhelye. Kedvelt játékaik közé tartozik a halál-séta, keskeny párkányon, lehetőleg énekelve.

Amíg aztán tényleg tragédia nem lesz belőle...

D. E.

A FEHÉR HÁZBAN

Erdei Sándor rajza

– Hallgass! Ki itt a papagáj, te vagy én!?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A ruhaüzletben az eladó így kapacitálja az egyik vevőt:

— Ez az öltöny pompásan áll önnek, és olyan olcsó, hogy mi ezen az áron direkt ráfizetünk az üzletre.

— Ugyan kérem, ha minden öltönyre ráfizetnek, akkor tulajdonképpen miből élnek?

— Hát, tudja, a csomagolópapíron és a spárgán azért keresünk egy keveset.

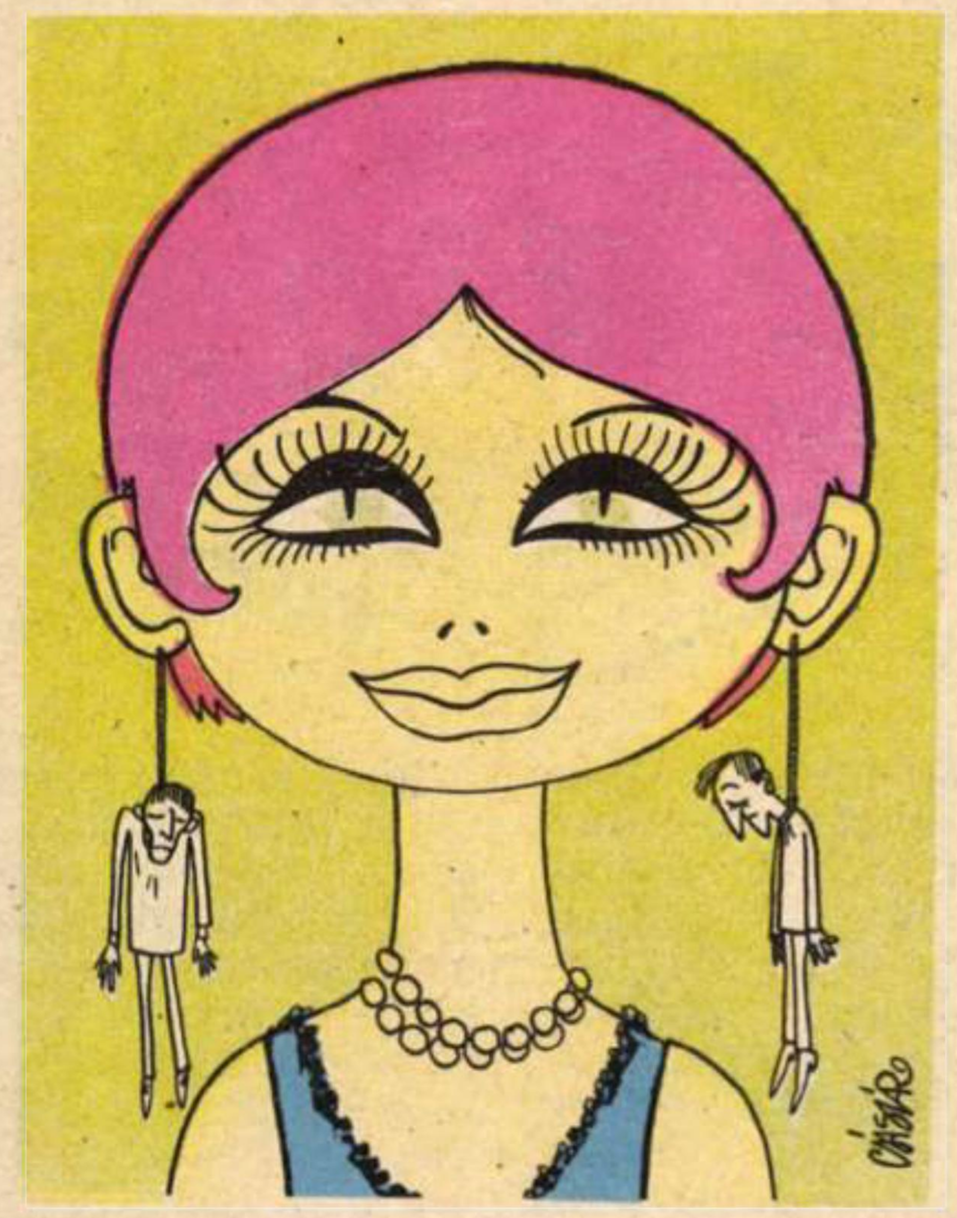
*

Zabhegyi megrögzött alkoholista volt. Orvosa a legszigorúbban eltiltotta az alkohol mértéktelen élvezetétől, és hogy könnyebben tudjon leszokni a pálinkáról, egyelőre napi egy kupica pálinkát engedélyezett neki. Annál nagyobb volt tehát a csodálkozása, amikor egy napon találkozik Zabhegyivel az utcán, és páciense szemmel láthatólag részeg.

— Maga könnyelmű ember — szólt rá haragosan. — Hát nem megmondtam, hogy napi egy kupicánál többet nem szabad innia? Miért ivott már megint többet?

— Azért, doktor úr, mert ha egy kupica pálinkát megiszok, rögtön egész más embernek érzem magam. És mi közöm van nekem ahhoz, hogy egy másik ember mit csinál?

FÜLBEVALÓK...

ESTI HANGVERSENY

Vezényel a szerző?

ÁLLÍTSÁTOK MEG MINIT ÉS MAXIT!

Míg nem késő!

Én ugyanis már régóta figyelem ezt a két szót, szemmel tartom őket azóta, amióta besurrantak a nyelvünkbe.

A mini szoknyával kezdődött — amelynek különben lelkes híve vagyok —, és attól kezdve minden mini vagy maxi lett.

A lapok mini házról, mini fürdőruháról, mini kutyáról írnak és maxi kalapról, maxi bajuszról, maxi szivarról, pedig a mi anyanyelvünk gazdag, majdnem azt írtam, hogy maxi szókinccsel rendelkezik és írhattak volna kis házról, parányi fürdőruháról, apró kutyáról és nagy kalapról, hatalmas bajuszról és óriási szivarról.

Bevallom őszintén, már régóta foglalkoztat ez a téma, de eddig azért nem tettem szóvá, mert valaha én is írtam, itt, ebben a lapban, egészen rövid elbeszéléseket „Mini novellák" címmel, és attól tartottam, hogy az orrom alá dörgölik: hohó, még te prédikálsz?!

Most azonban úgy érzem, fel kell emelnem a szavam, még akkor is, ha a pusztába kiáltok, azaz maxi hangon mondok valamit a maxi füves síkságba bele.

Ez a két szó karriert csinált a nyelvünkben és karrierjük érdekében attól sem riadtak vissza, hogy kifúrjanak néhány védtelen, öreg, tisztességben megőszült magyar szót.

Példaképpen most elmondok önöknek egy mesét, aztán az egészet lefordítom mini-maxi nyelvre.

Íme, a mese:

„Egyszer régen, nagyon régen, egy hatalmas, sötét erdőben élt egy szegény, nagyszakállú törpe a fiával, aki akkora volt, mint a hüvelykujjam... Egy alacsony, pici házban éltek, amelyben egészen apró bútorok voltak... A nagyszakállú törpe egész nap serényen dolgozott: sorra vágta ki az óriás fenyőket, aztán este rohant haza a kicsi fiához..."

Ugyanez mini-maxi nyelven:

„Egyszer maxi, maxi idővel ezelőtt, egy maxi, de mini világítású erdő közepén, élt egy mini jövedelmű, maxi szakállú mini ember még minibb fiával... Egy mini házban éltek, amelyben egészen mini bútorok voltak... A maxi szakállú mini ember egész nap maxi szorgalommal dolgozott: sorra vágta ki a fenyőket, aztán este maxi sebességgel tért haza mini fiához..."

Ugye szép?

A példából — úgy gondolom — kiderült, hogy mi vár ránk, ha nem teszünk valamit.

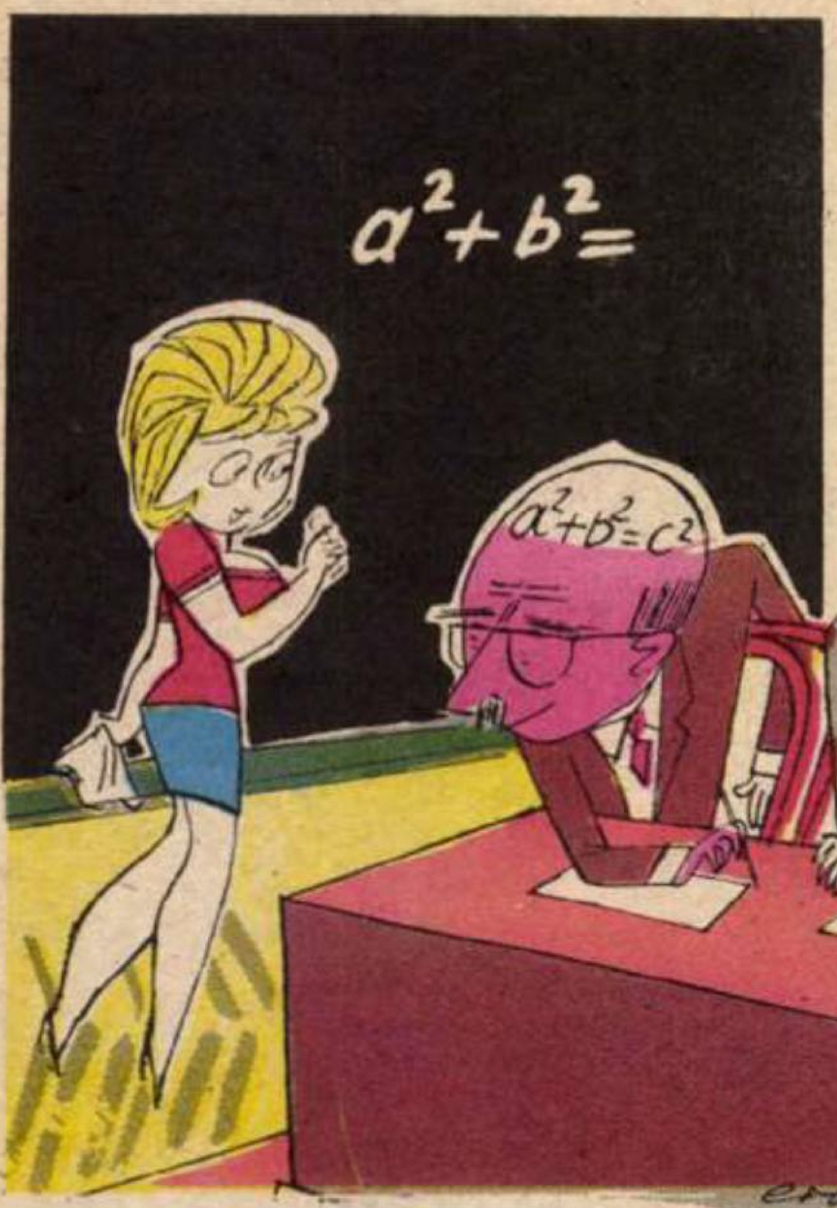
Emberek! Állítsátok meg minit és maxit!

Míg nem késő!

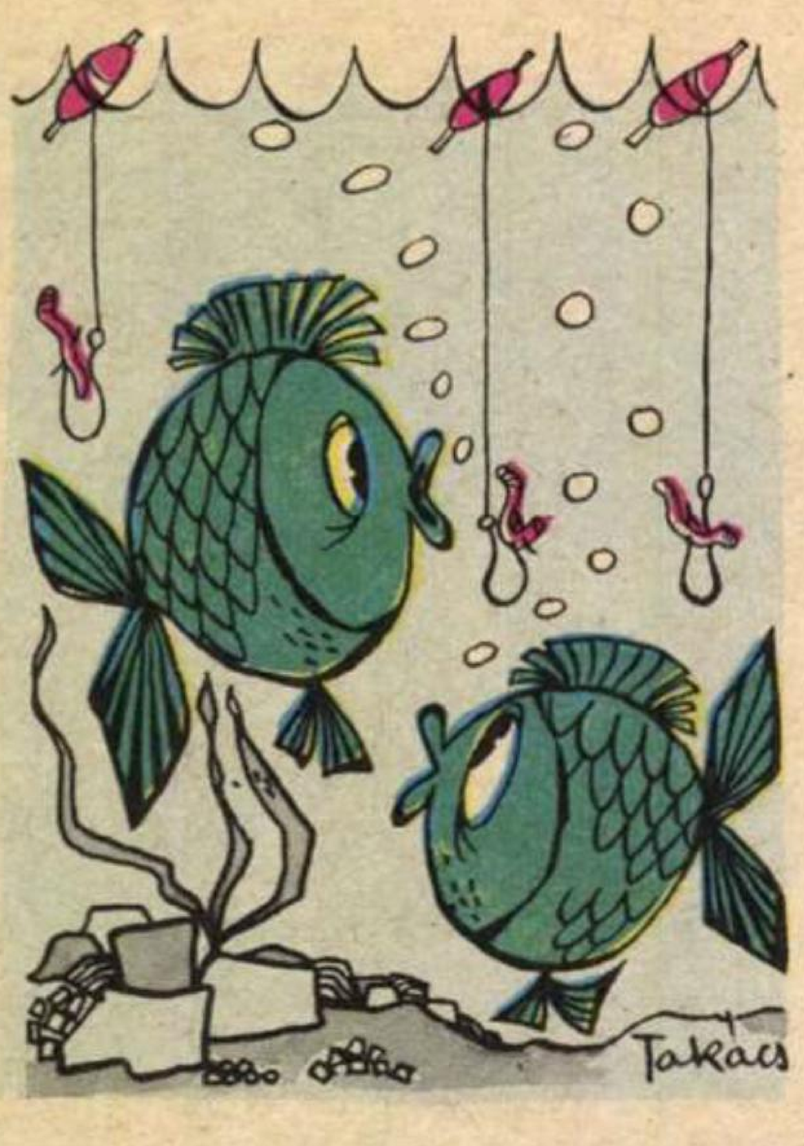
(mikes)

MESSZEMENŐ SEGÍTŐKÉSZSÉG

BALATONI HALAK

– Vajon melyik horog külföldié?

ÚJRA A VÁGOTT ORRÚ CIPŐ A DIVAT

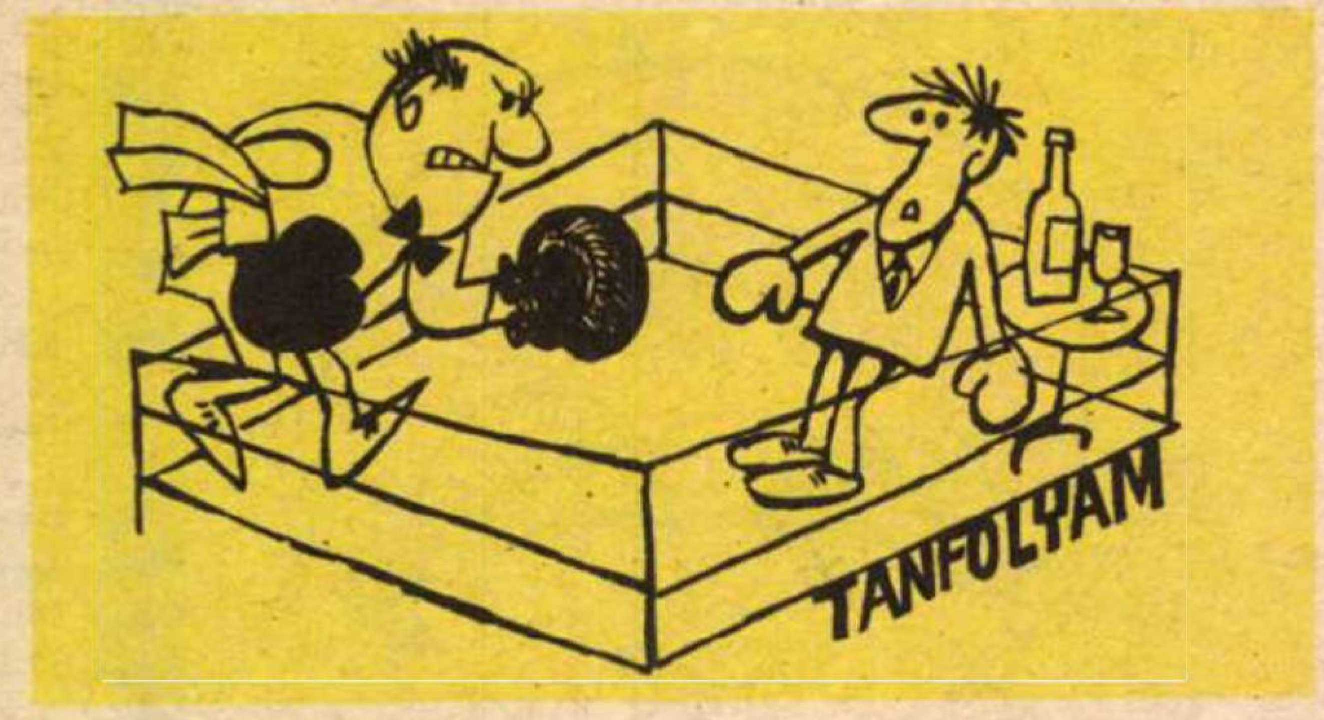
Vendégverés

Egy vendéglő üzletvezetője megvert egy vendéget. A vendég csupán az iránt érdeklődött, hogy miért emelkedett az üveges sör ára máról-holnapra öt forint negyvenről hat forint hatvan fillérre. Ez az érdeklődés nem tetszett az üzlet jó hírére kényes üzletvezetőnek. Először csak gyengéden mellbevágta a kíváncsi vendéget, de amikor látta, hogy törzsvendégi szolidaritásból egyik törzsvendége is behúz a vendégnek néhányat, a derék üzletvezető szárnyakat kapott és ismét ütlegelni kezdte a vendéget. Az áldozat menekülni próbált, ám akkor még jó néhányan a törzsvendégek közül rárontottak és az eszméletlenségig összeverték: két bordája eltört, súlyos zúzódásokat szenvedett s három hétig gyógykezelésre szorult. Így történt, így olvastam az újságban.

A brutális támadók természetesen a bíróság elé kerülnek, aminek én nagyon örülök, mert ebben annak bizonyítékát látom, hogy nálunk nem lehet a vendég bordáit vagy akár a koponyáját csak úgy ukmukfuk büntetlenül betörni.

Engem azonban a bírósági tárgyalás, és a kiszabandó büntetés korántsem nyugtat meg. Eső után köpönyeg! Az viszont nagyon is megnyugtatna, ha a vendéglátóiparban tanfolyamot rendeznének a további vendégverések megelőzésére. A mostani vendégverés ugyanis nem egyedülálló eset. Nem is olyan régen az egyik budai étterem akkori üzletvezetőjét és verekedő társait ítélte el súlyos vendégverésért a bíróság.

A megelőzés társadalmi feladat. Ezért javaslom én az említett tanfolyam megindítását. Főtantárgyként kellene tanítani azt, hogy a vendég mi mindenfélét kérdezhet az üzletvezetőtől. Megkérdezheti például, hogy miért lett drágább az

üveges sör? Miért emelkedett a nyúlgerinc ára? Miért lett kisebb egyik-másik ételadag, ami ugyanakkor többe is kerül?

A tanfolyamon tanítani kellene azt is, hogy az üzletvezető semmiképp sem idegeskedhet, és főleg nem verheti meg a vendéget, legfeljebb megmagyarázhatja, hogy a vendéglői árakat irányhaszonkulcscsal kalkulálják, azok tehát osztályonként különböznek egymástól. Minden vendég megtalálhatja a neki leginkább megfelelő vendéglőt vagy éttermet.

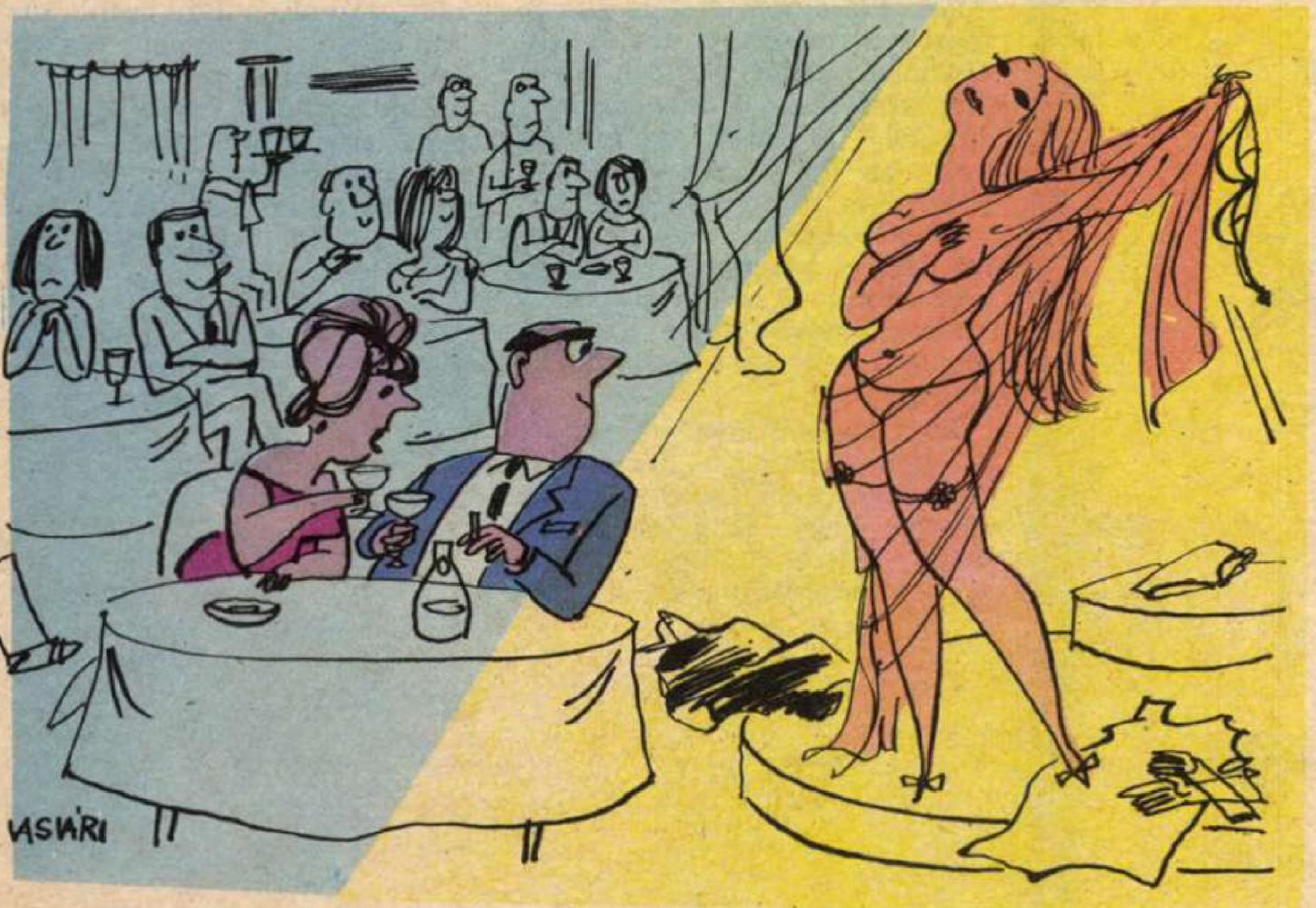
Hogy az üzletvezető mindig a kellő választ tudja adni, egyben megőrizze lelki nyugalmát és ne vetemedjék tettlegességre, ahhoz a tanfolyamon és utána a dolgos hétköznapokon is, különböző nyugtatókat kellene szednie. Ezenkívül igénybe veheti még a hideg zuhanyt is, ami bizonyára előnyösen hatna a vendéglátóiparban ügyködő, nyugtalan természetű üzletvezetők idegrendszerére.

Ha mindez nem hozná meg a kívánt eredményt és az üzletvezető nem lenne képes magát türtőztetni és ripityára verné a vendéget, akkor meg kellene vizsgálni, hogy mi az oka a nyugtalanságának. Lehet, hogy azért ideges és verekedős, mert nincs minden rendben a háza táján. Talán valóban kisebbre szabta az ételadagot és magasabbra az árat a megengedettnél. Vagy nem szabta ugyan magasabbra az árat, de kisebbre vette az adagot — mint szabad lett volna. Képzeljük el ugyanezt röviditalban is...

Persze, ha az üzletvezető ezért ideges, az egészen más. De azért még nem kellene vernie a vendéget...

Földes György

JÓINDULAT

– Azért lett sztriptíz-görl, mert mindenét kihízta...

KARDVÍVÓINK VÁLASZÚTON

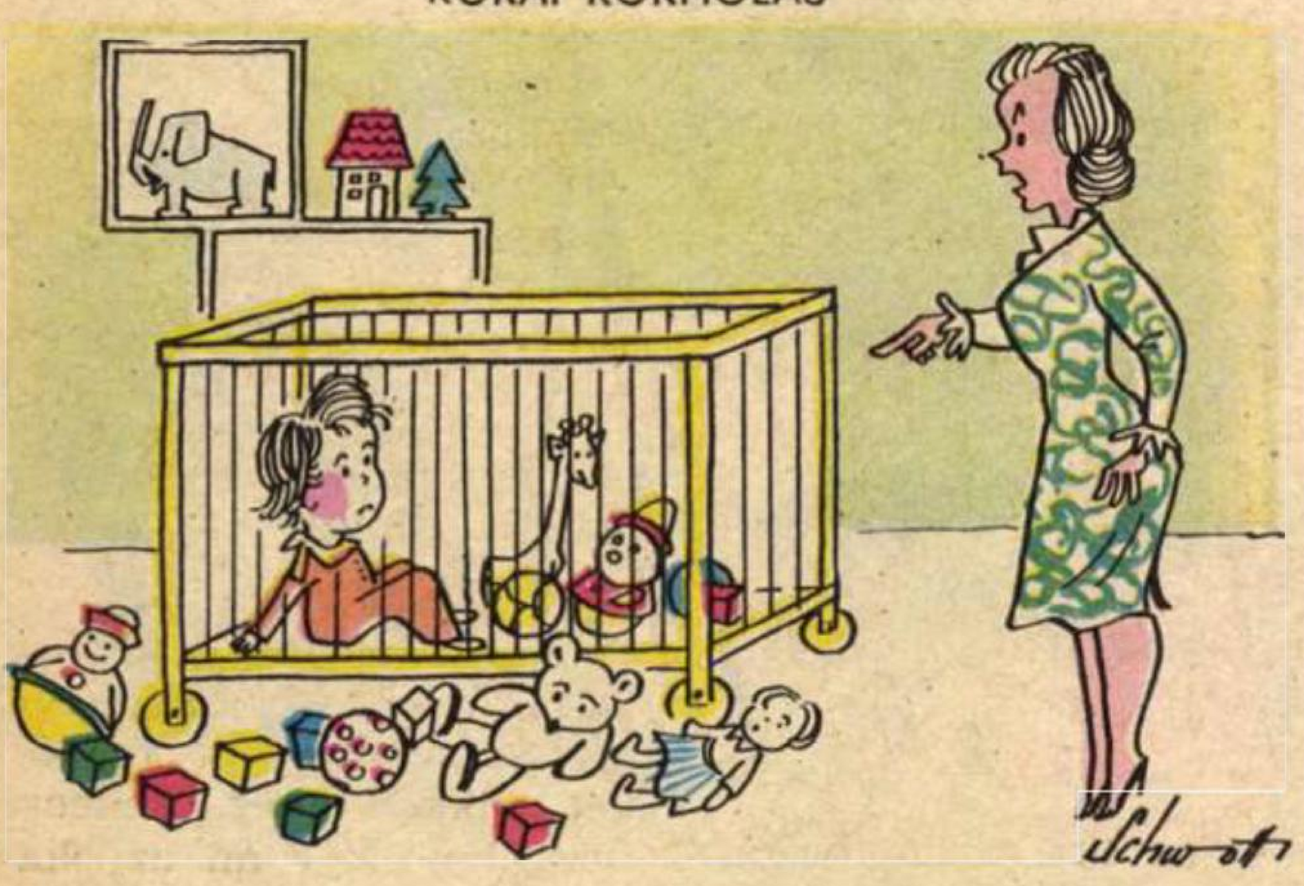

– Igazán itt az ideje már, hogy új fegyvernemet válasszunk!

LELEMÉNYES SZARKA

– Mit izgul? Nem tudja, hogy májusban orgonát lopni nem bűn?...

KORAI KORHOLÁS

– Szörnyen rendetlen vagy! Sajnálom azt a fiút, aki egyszer majd feleségül vesz!

NAIV KRIMI-NÉZŐ

Endrődi István rajza

– Hm, vajon ki lehetett a tettes?

TRAGÉDIA

– Képzeld, beleszerettem egy kutyába...

ÚJ SZEREPKÖR

Pesti tudósítónktól

Régen felfedezett igazság, hogy a férfiak hiúbbak, mint a nők. A mini-divat jóvoltából nap mint nap látni lehet az utcákon, hogy sok nő mennyire nélkülözi az önismeret és a hiúság legszerényebb elemeit is.

Ezzel szemben ezek a hiú, a nyilvánosság ítéletétől irtózó férfiak elrejtik lábukat, újólag tanúságot téve arról, hogy szégyellik hiányosságaikat, s bátorság tekintetében siralmasan elmaradnak a nőktől.

*

„*X. Y. nagy érdeklődéssel kísért előadást tartott...*" — olvasom nem is egyszer lapjainkban.

Elképzelem, amint az előadást így jelentik be:

— Felkérem X. Y.-t, hogy tartsa meg nagy érdeklődéssel kísért előadását!

*

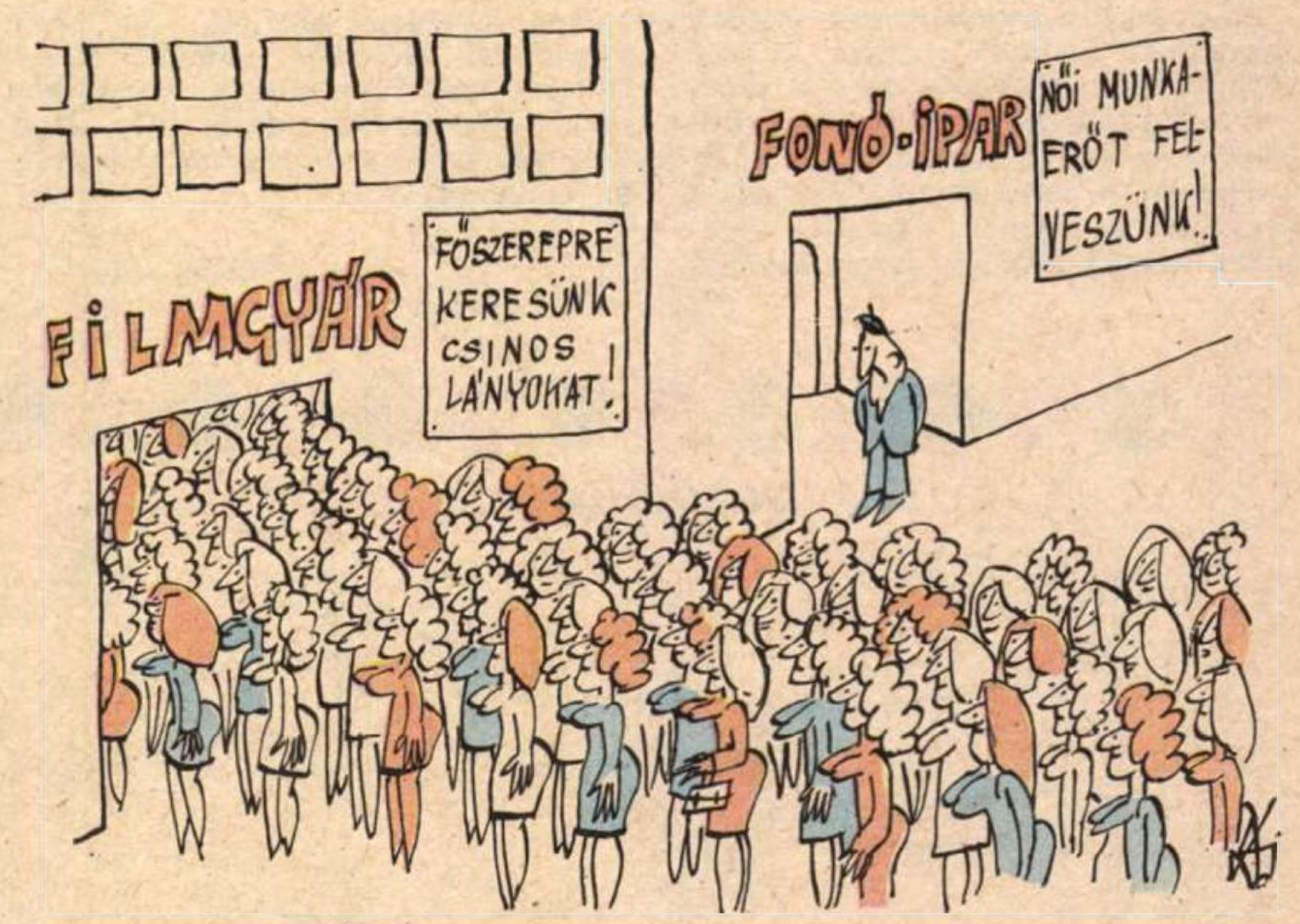
Egy műfordító-költőtől kérdezik:

— Mondd, miért fordítasz portugál verseket magyarra?

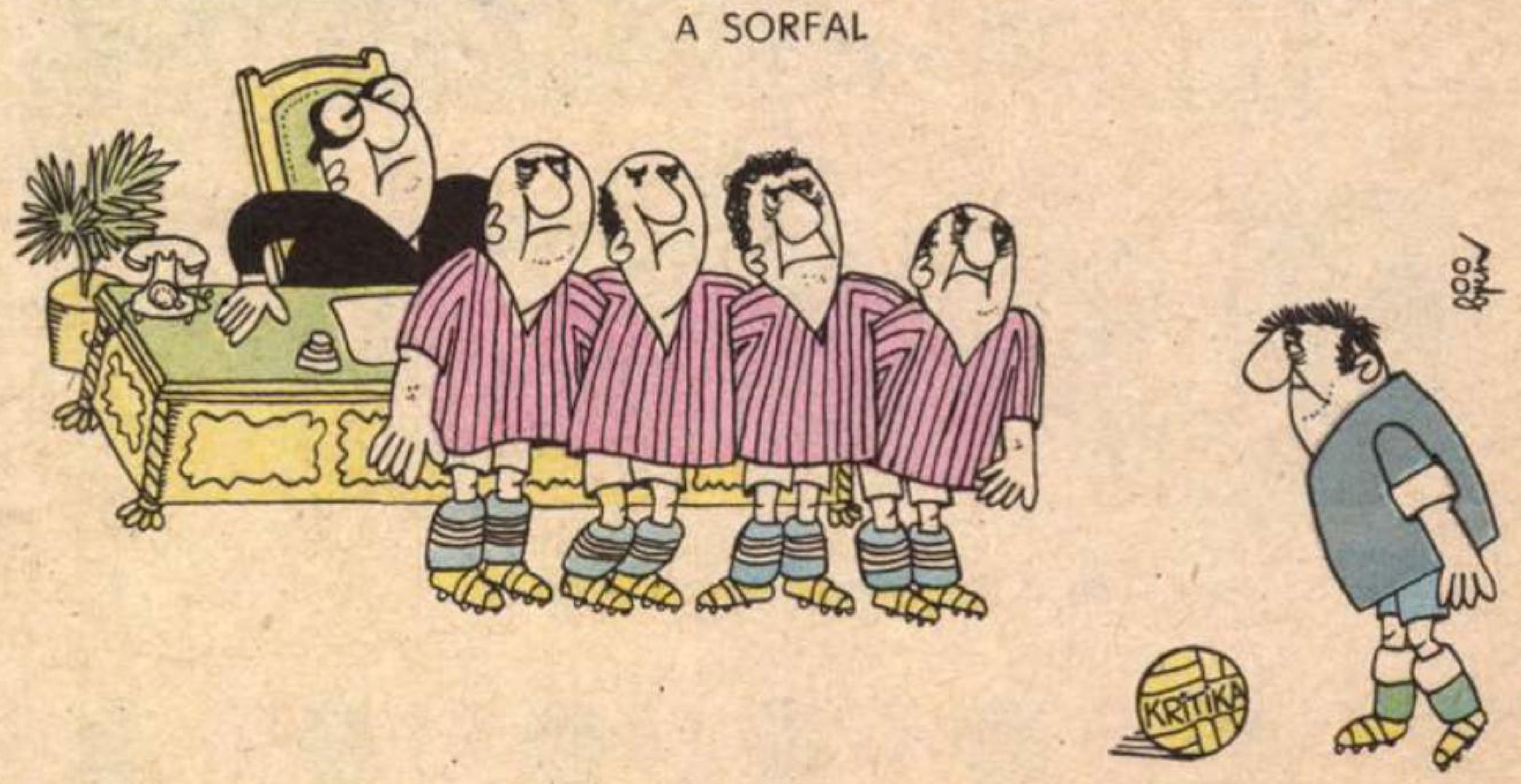
— Mert eredetiben nem tudom elolvasni őket.

f. l.

KONKURRENCIA

A SORFAL

A TEHENEK VÉDELMÉBEN

Feltétlenül megbízható nyugati hírforrásból értesültem egy amerikai tudós professzor új, valóban korszakalkotó felfedezéséről. Több évi elmélyült kísérletezés, szorgos kutatás szenzációs eredményéről számolt be egy előkelő tudományos fórumon. Ez pedig: az újságpapír a legkitűnőbb és leggazdaságosabb tehéneledel. Megszűntek a takarmányozási gondok, a derék marháknak melasszal kevert felszeletelt, összevágott újságpapírt szolgálnak fel és ezt a csemegét a tehenek elégedetten elfogyasztják. A kiváló tudós előadásában azt bizonygatta, hogy az újsággal etetett tehenek több tejet adnak, mint a hagyományos takarmánnyal tápláltak.

Nem óhajtok, nem merészelek részrehajló lenni, tehát nem hallgatom el, hogy a kitűnő professzor nem csupán az újságpapír rejtett gasztronómiai értékeit fedezte fel, nem, ő a könyvek papírját is beírta a tehenek menüjébe, bár kétségtelen, hogy a hangsúly az újságpapíron volt. Ezenkívül figyelmeztetett, hogy ha könyvekkel táplálják a szimentálit, a frizt vagy a svájcit, akkor nemcsak a kötést kell eldobnunk, de távolítsuk el az összefűzőkapcsokat is, lehetőleg puhítsuk meg a könyvpapírt, csak utána készítsük el a kedves kérődzők ebédjét. Attól félek, hogy az újságírók és írók között örök idő óta fennálló titkos vetélkedés az amerikai tudós felfedezésének nyilvánosságra hozatala után kiélesedik: íme, újabb érv, hogy az újságírók munkája még a teheneknek is hasznosabb, mint a szépírók irkafirkái.

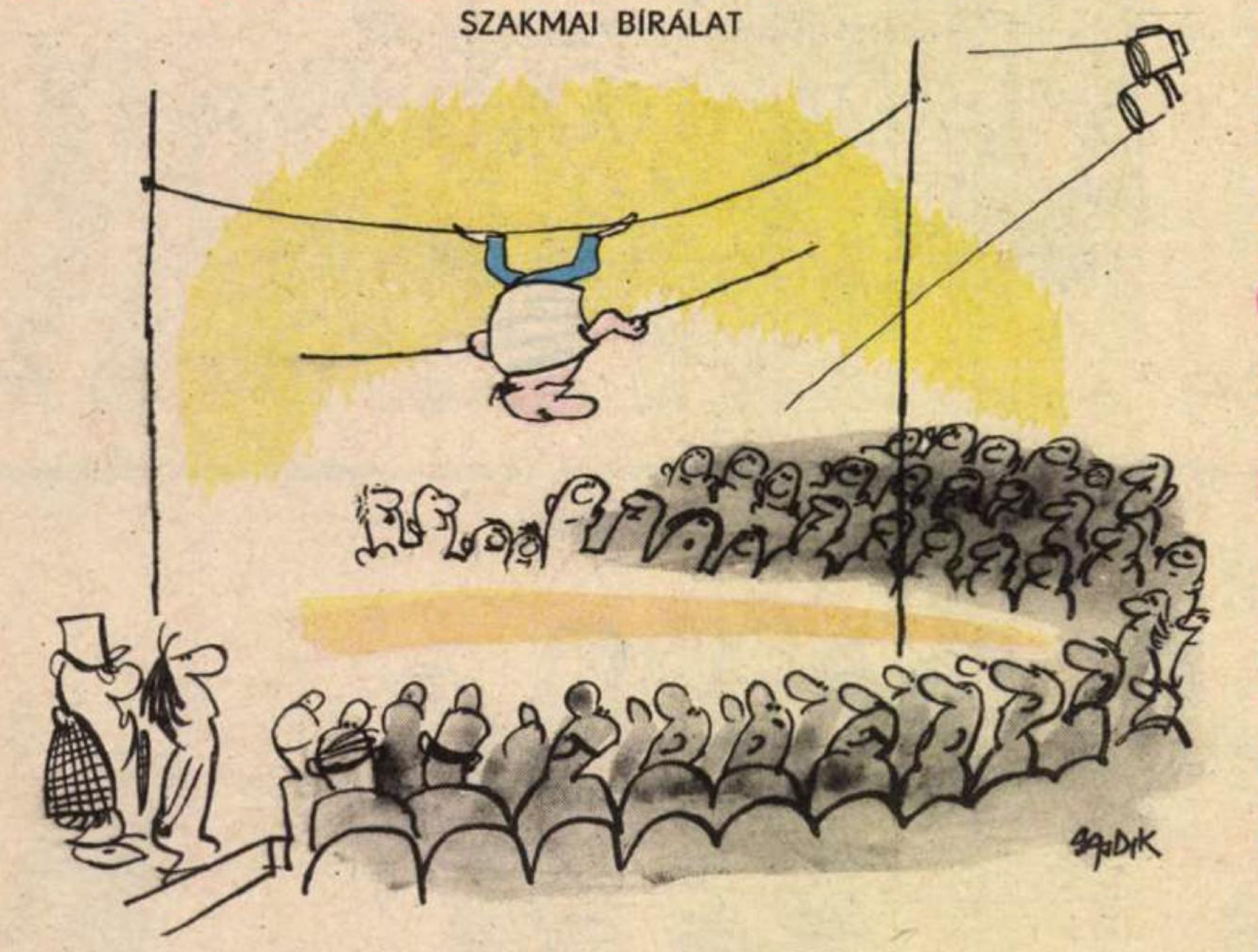
Nagy kérdés azonban, mit szólnak mindehhez a derék magyar tarkák, borz-deresek, szimentáliak — a tehenek? Hogyan, ha az amerikai professzor újítása tért hódít, győzedelmeskedik, a jámbor szarvasmarhák kénytelenek lesznek naponta válogatás nélkül minden nyomtatványt megenni? Nem rendelhetnek ízlésük szerint, hogy „kérek egy közgazdasági cikket, két riportot a legújabb tömeggyilkosról, a házasságrovatot, meg egy glosszát"? Ömlesztve odaborítanak elébük vezércikket, egzisztencialista novellát, sőt absztrakt verset? És ha akad közöttük akinek gyenge a gyomra, az orvos diétát ír elő, vagy egyszerűen konzervatív az ízlése és nem akar elidegenedni? Hát szabad ezt?! Felhívom az állatvédő egyesületek nemzetközi fórumait, szálljanak síkra a jámbor tehenek védelmében! És elvi okokból is tiltakozni kell a különféle nyomtatott papírok oktrojálása ellen! Manapság, amikor az adminisztratív eszközök alkalmazását kárhoztatják a korszerű társadalomban, kényszert alkalmazni a szellemi termékek kiválasztása, megemésztése terén, sőt vonalán? Hová jutunk? És ha egy valamikori pallosjogú királyi kúriai bíró (jelenleg kiváló állatgondozó) a rábízott Bimbónak és Böskének atavisztikus rohamában Pekár és Gyula deák összes műveit meg az „Egyedül Vagyunk" megőrzött lappéldányait adja étkül, akkor milyen tejet szolgáltatnak majd gyermekeinknek ezek az ártatlan, mit sem sejtő háziállatok?

Aggódom, ha ezekre a lehetőségekre, meg a távolabbi perspektívára gondolok. Mi lesz, ha az újítást kiterjesztik a beatnik-slágerek mikrobarázdás lemezeire, ha megkísérlik a magnetofon és krimifilmtekercseket melasszal keverni és a takarmány méltóságára emelni, a tv-filmeket is beleértve?! Felhő borítja homlokom!

Még idejében emelem fel intő szavamat! Ha van bennünk lelkiismeret, gátat vetünk a veszélyeknek. Tétovázásra nincs idő! Meg kell védenünk a teheneket. Ha már az embereket...

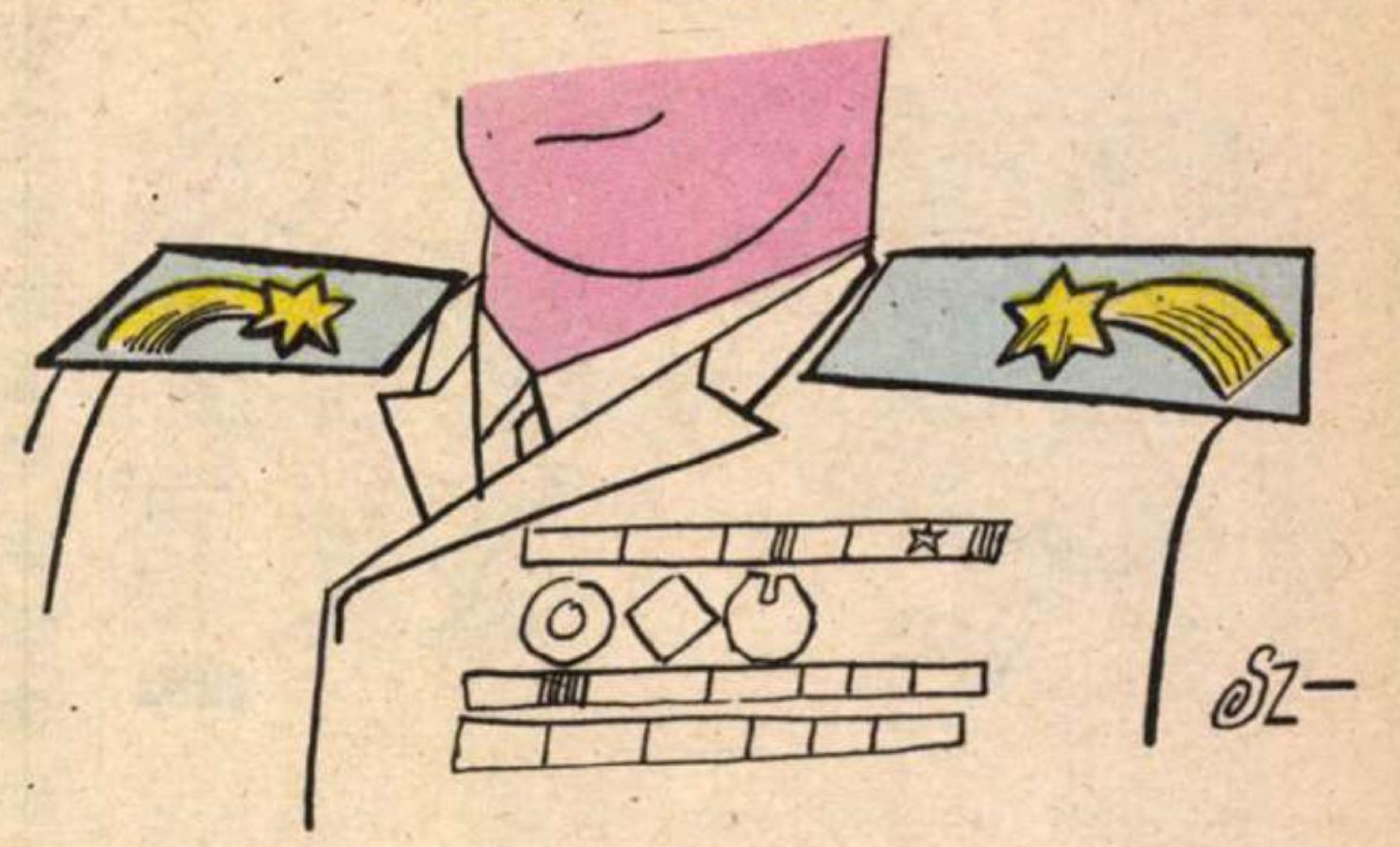
Nádass József

SZAKMAI BÍRÁLAT

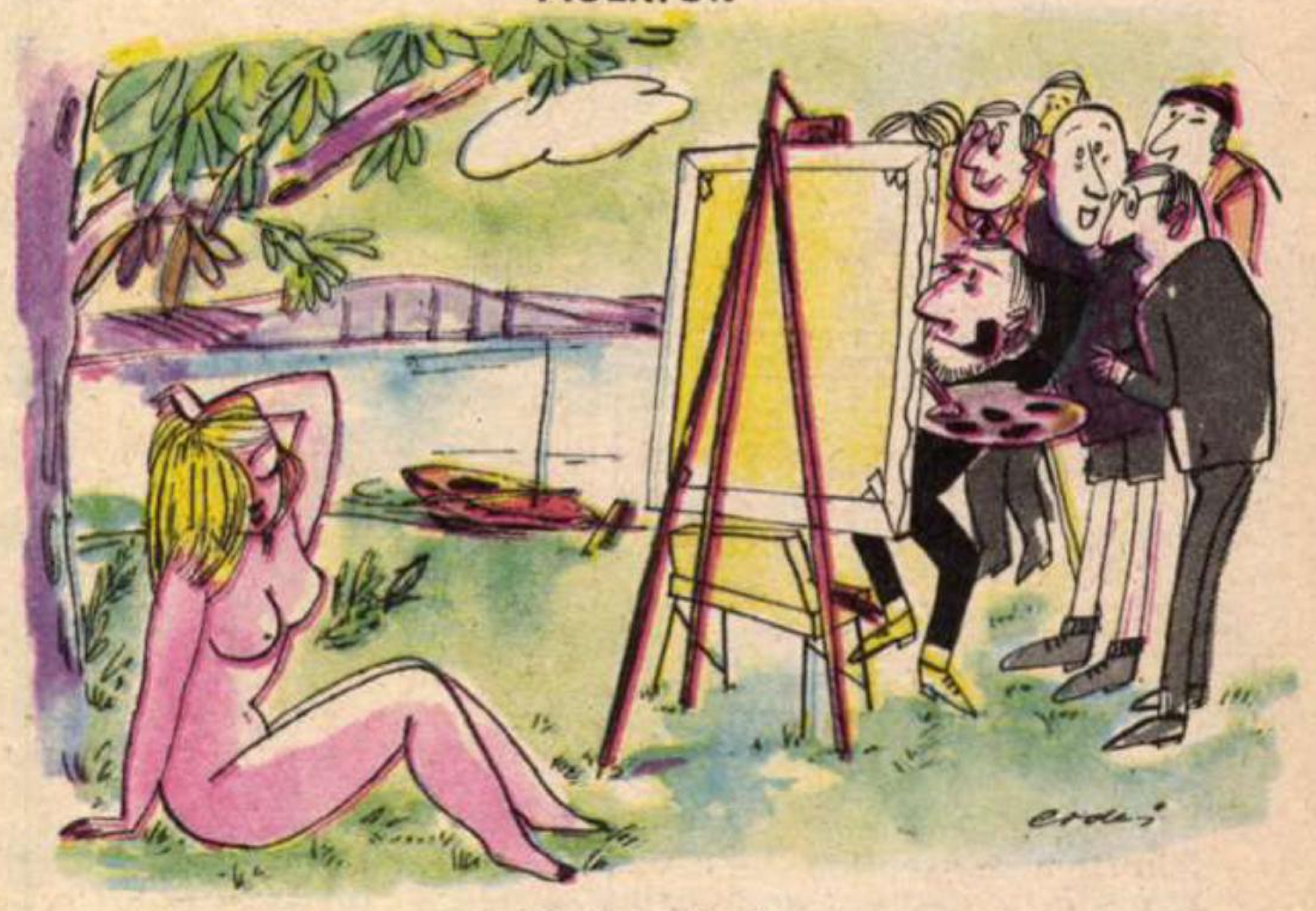

– Az a baja, hogy nagyon hatásvadász...

ŰRHAJÓS VÁLL-LAP

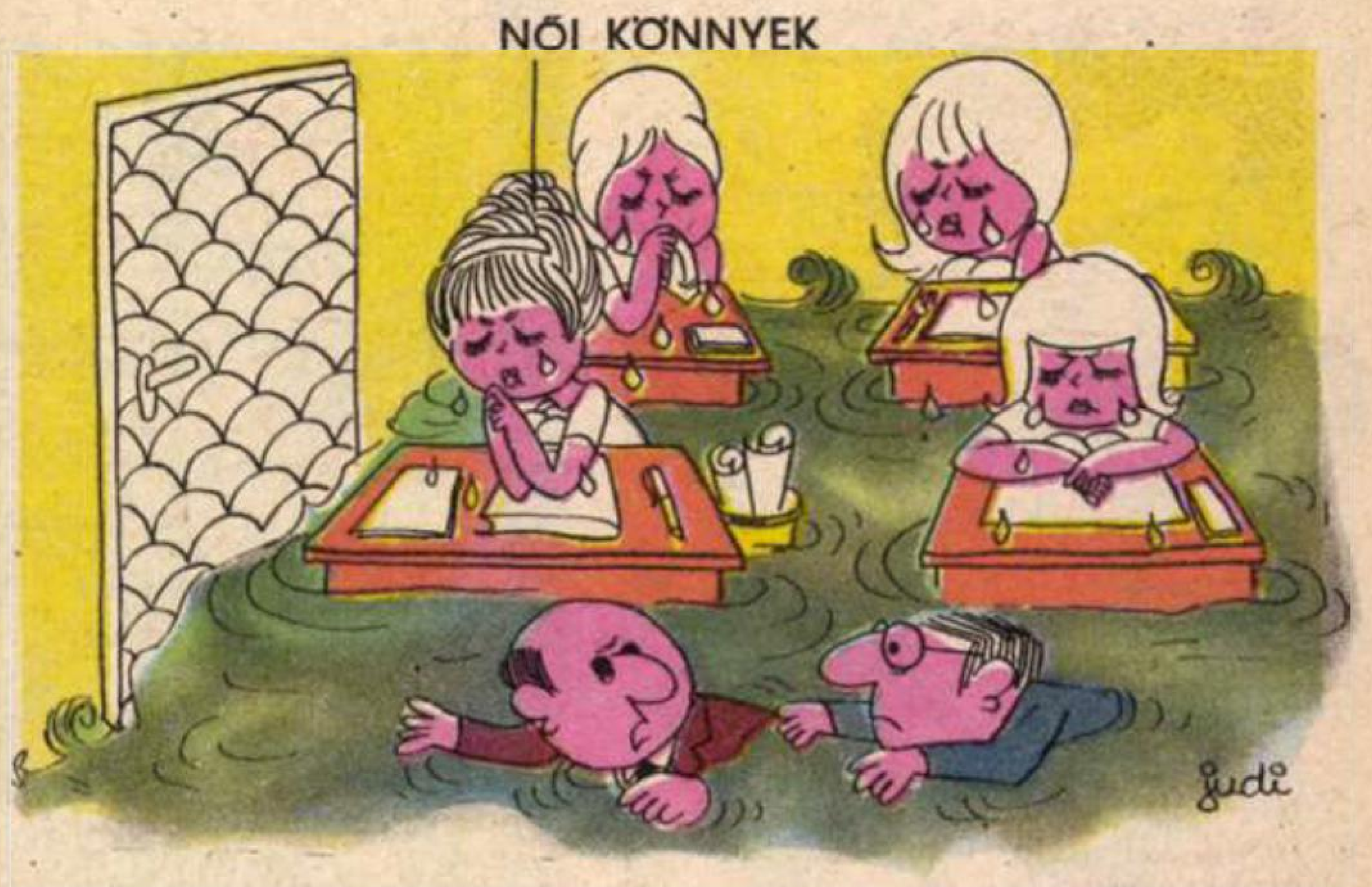

MŰÉRTŐK

Mintha élne!

NŐI KÖNNYEK

– Hányszor mondtam már, Géza, hogy csak egyenként fegyelmezd őket!

MINDENFÉLE

A szenvedés megnemesít. Talán az a baj a világgal, hogy túlságosan elterjedt a fájdalomcsillapítók használata?

Veszélyes, ha a tudósnak fantáziája van, mert abból előbb-utóbb tudományos-fantasztikus regény lesz.

Milyen unalmas tud lenni egy regényalak, aki sem nem gyilkos, sem nem kém!

Az erőszakoskodás nem az erő jele.

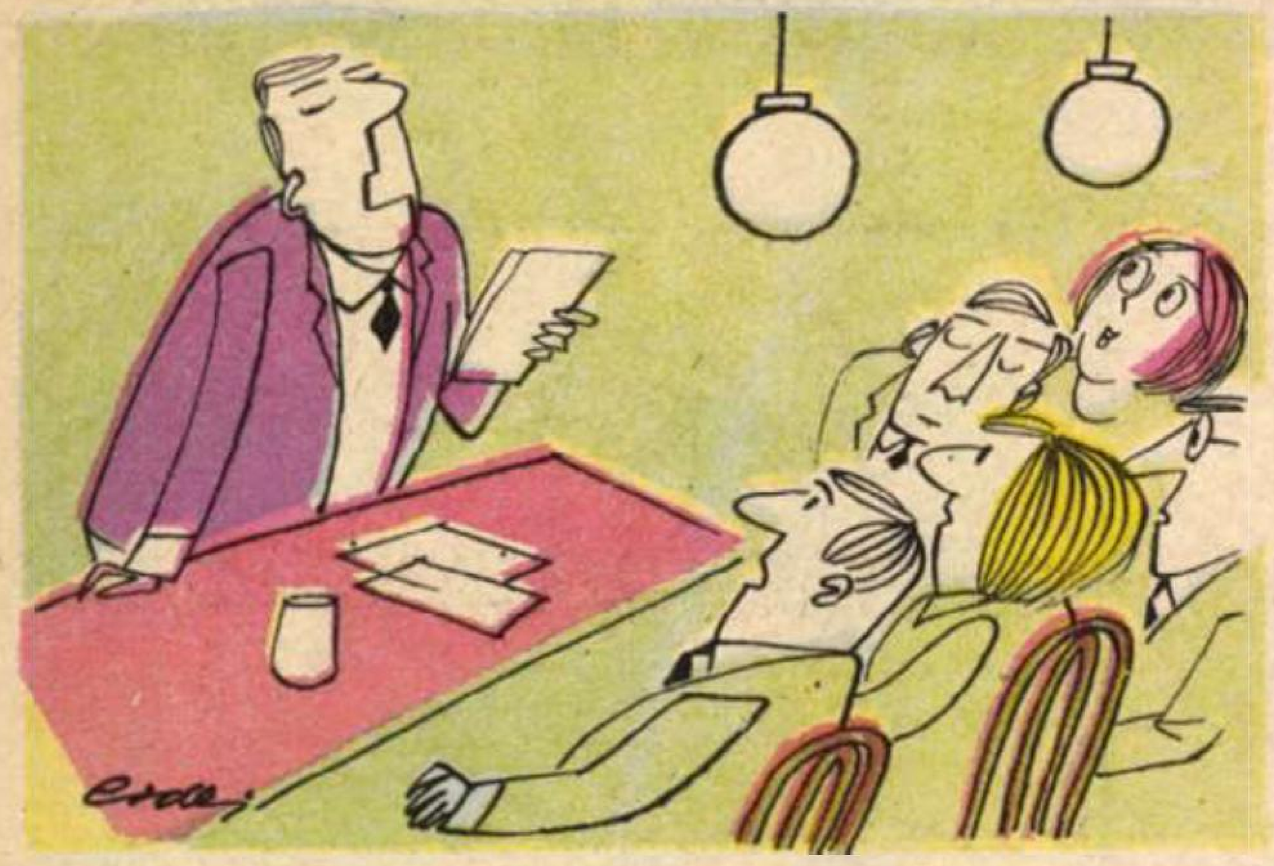
Rágalom, hogy X író modortalan. Inkább modoros.

Ha a tudós elfárad, hinni kezd.

Mások sokat beszélnek.

F. L.

SZERÉNYSÉG

– Az, hogy nálunk minden tökéletes, az nem egyedül az én érdemem...

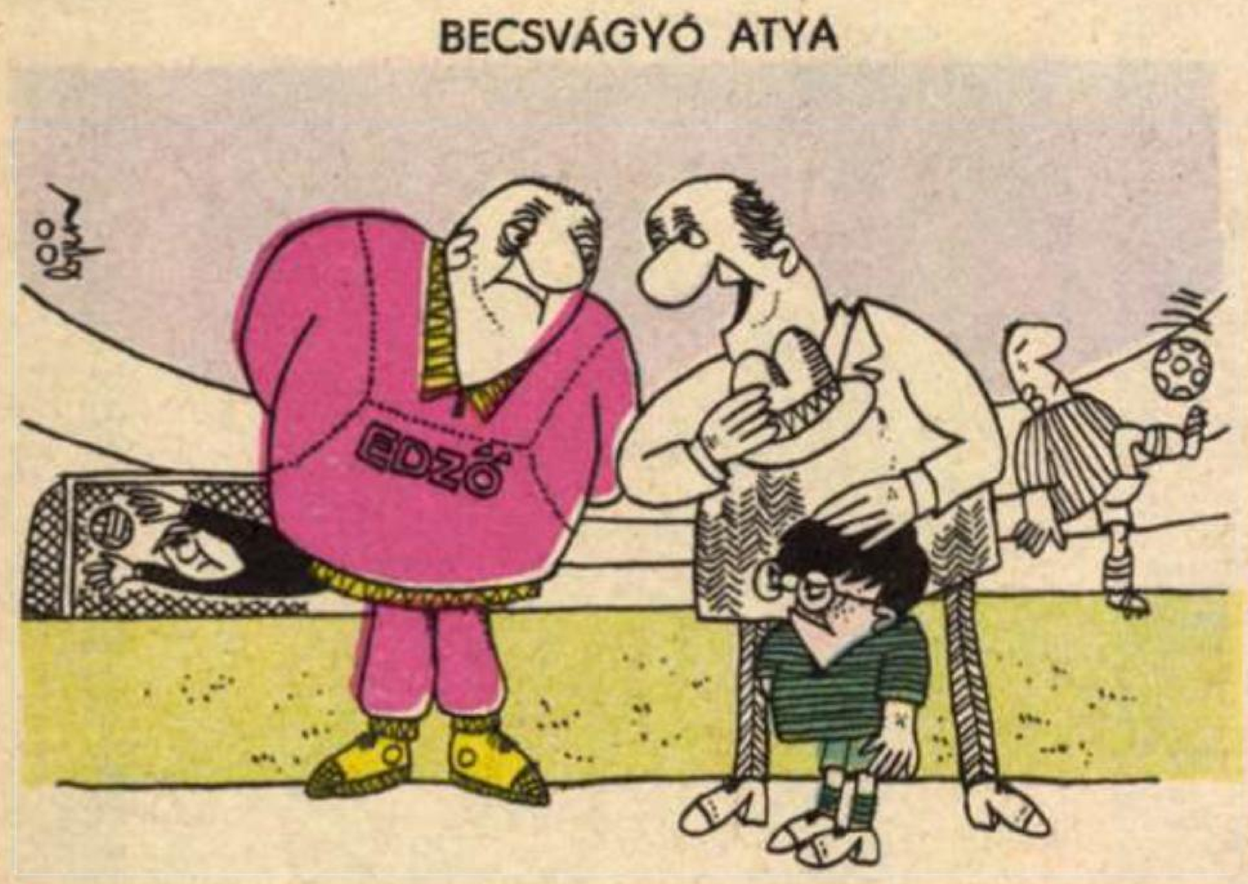
ÖNKÉNTESEK A DÉL-VIETNAMI HADSEREGBEN

Endrődi István rajza

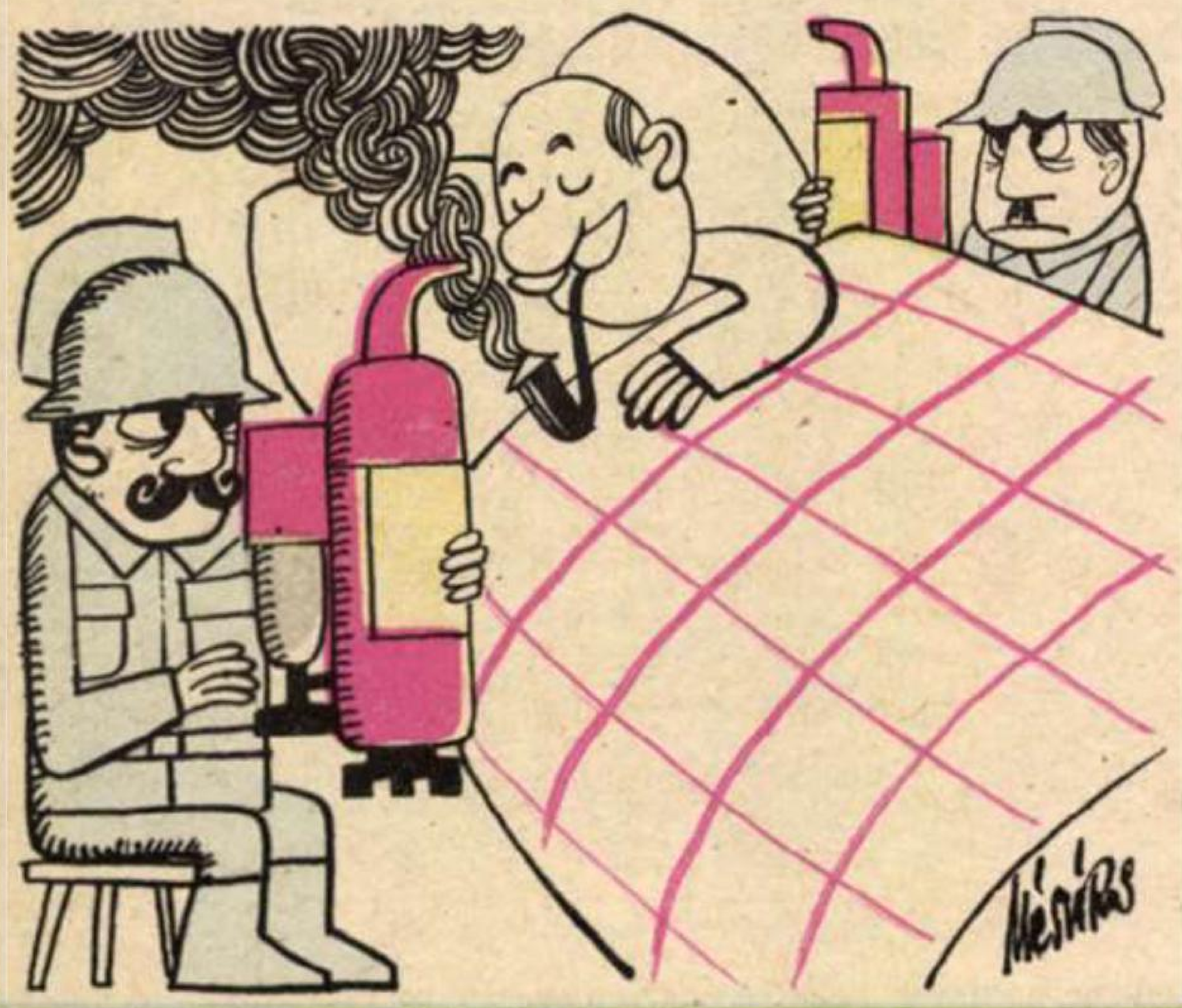
– Tábornok úr, alázatosan jelentem, még egy önkéntes!

BECSVÁGYÓ ATYA

– Elhoztam a gyereket, hallom, nagy szélsőhiány van...

FONTOS BEOSZTÁS

BORBÉLY PERCEK

Sokan vártunk a fodrászatban,
Két segéd volt s tizenkét vendég,
Búsan merült el vicclapjában
Az a vendég, ki bejött nemrég.

Lassan múltak a borbélypercek
Mintha csak állna minden óra,
Félve nézett a sok-sok ürge
Az egyik fürge Figaróra.

Borotvált s aztán teljes gőzzel
Kezelte bús vendégét gézzel,
Még öt fejem van – mondta közben,
Tűnődtem: győzi két balkézzel?

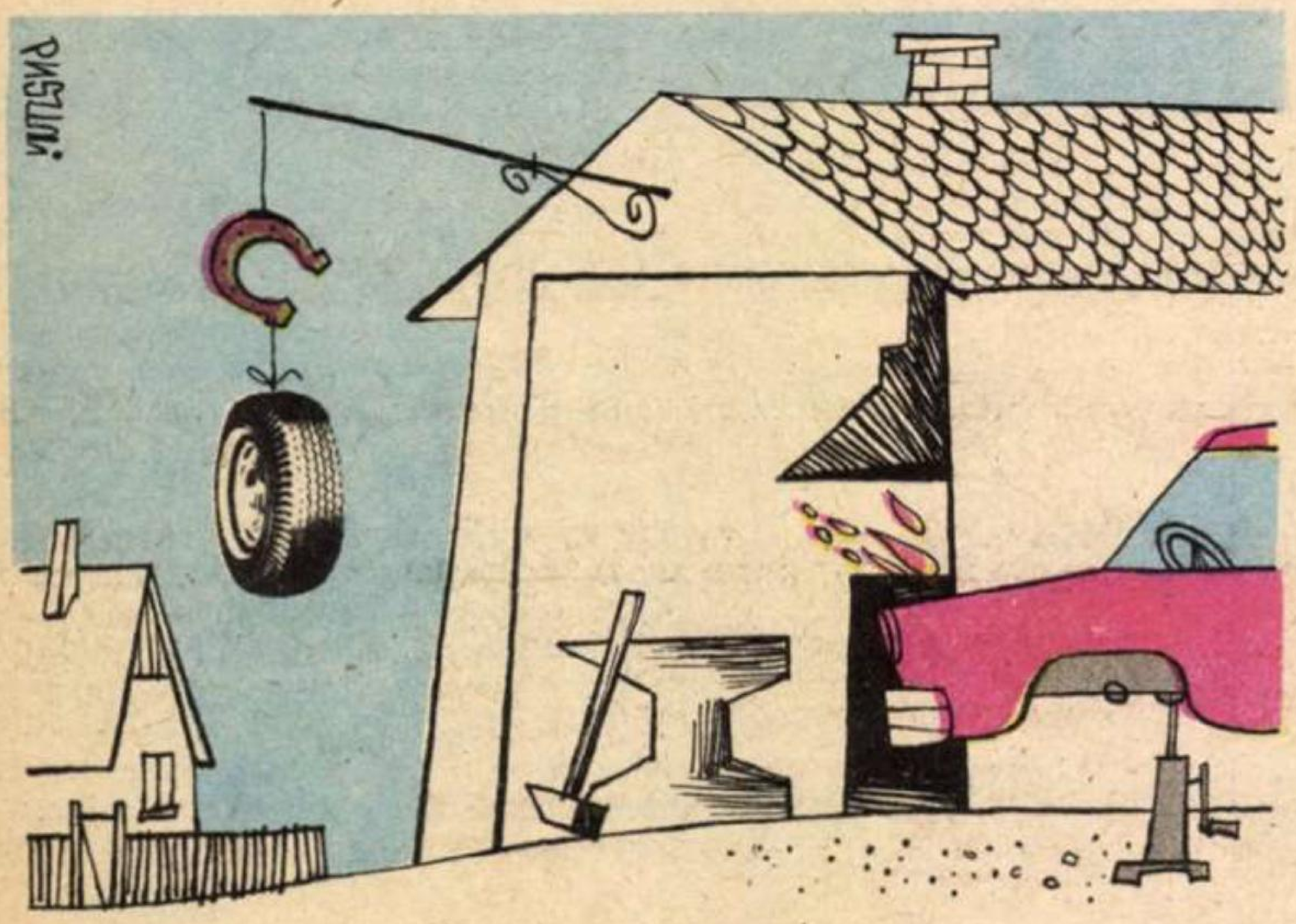
Ekkor felállt az egyik vendég,
S elment, bár rég várt már sorára,
Ez egy menő fej – szólt a borbély,
Rákacsintva a kollégára.

Hidvéghy Ferenc

AZ ATLASZ CSALÁD

FEJLŐDÉS

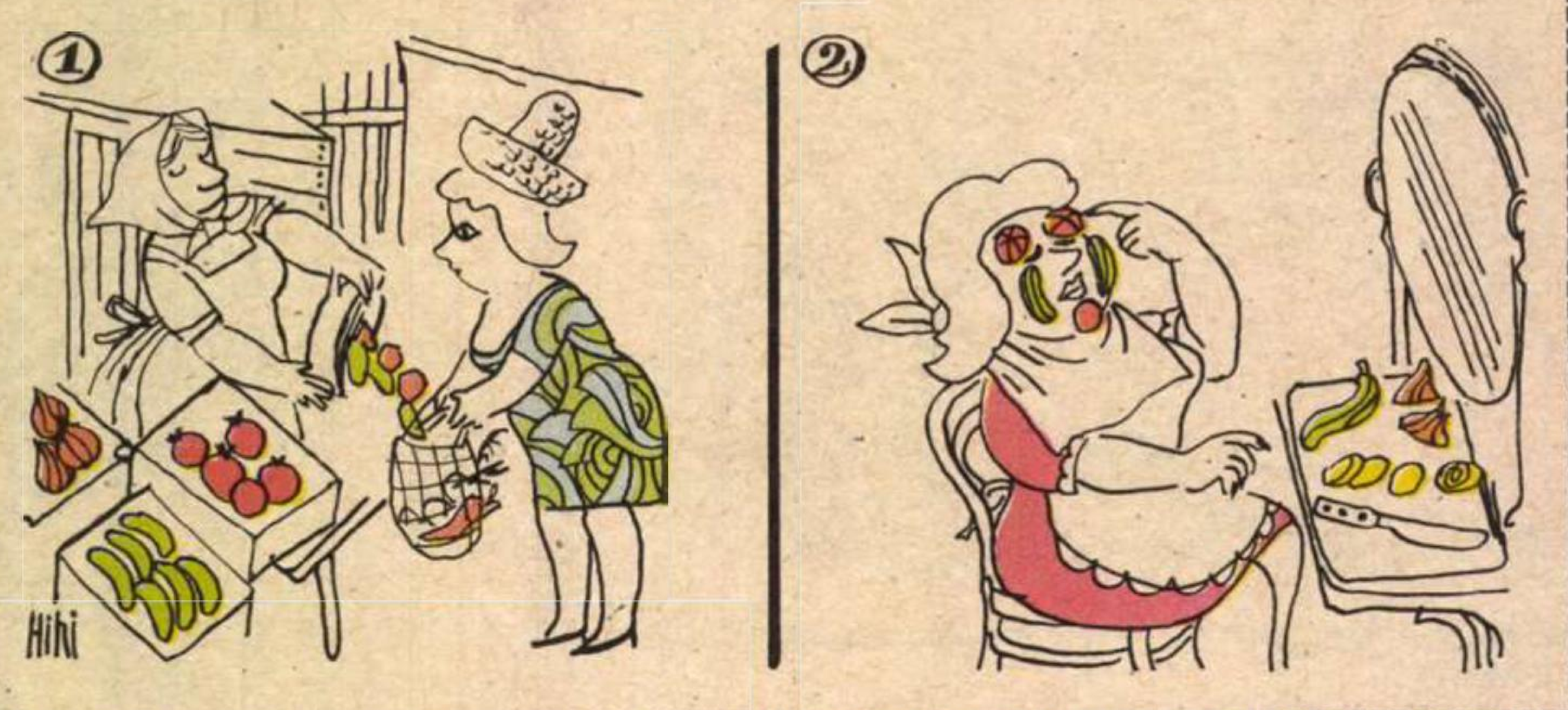

MINDENT A MEGFELELŐ HELYEN!

A női szépség titkai

PRIMŐRÖK

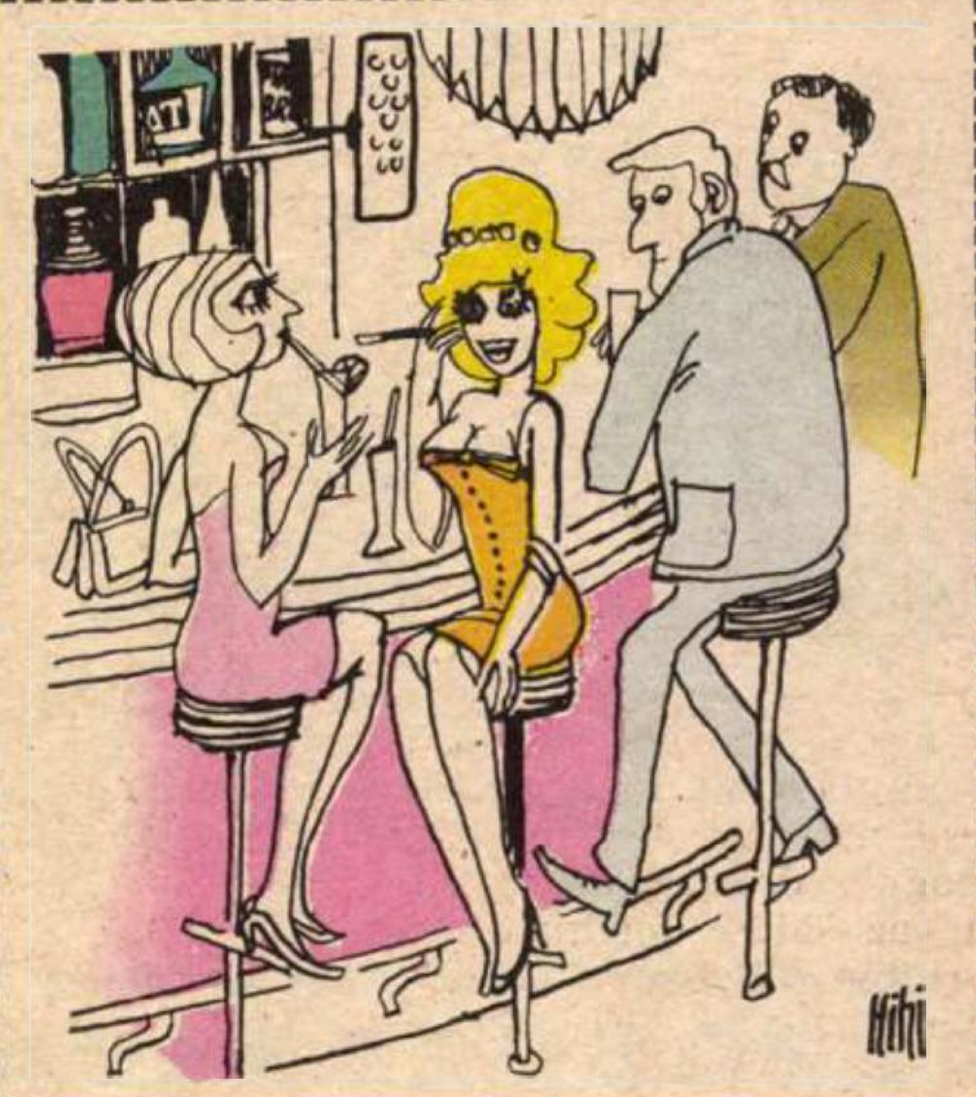

– Ajaj! Anyátok ma ideges lesz. Fél kilóval többet mutat a mérleg ...

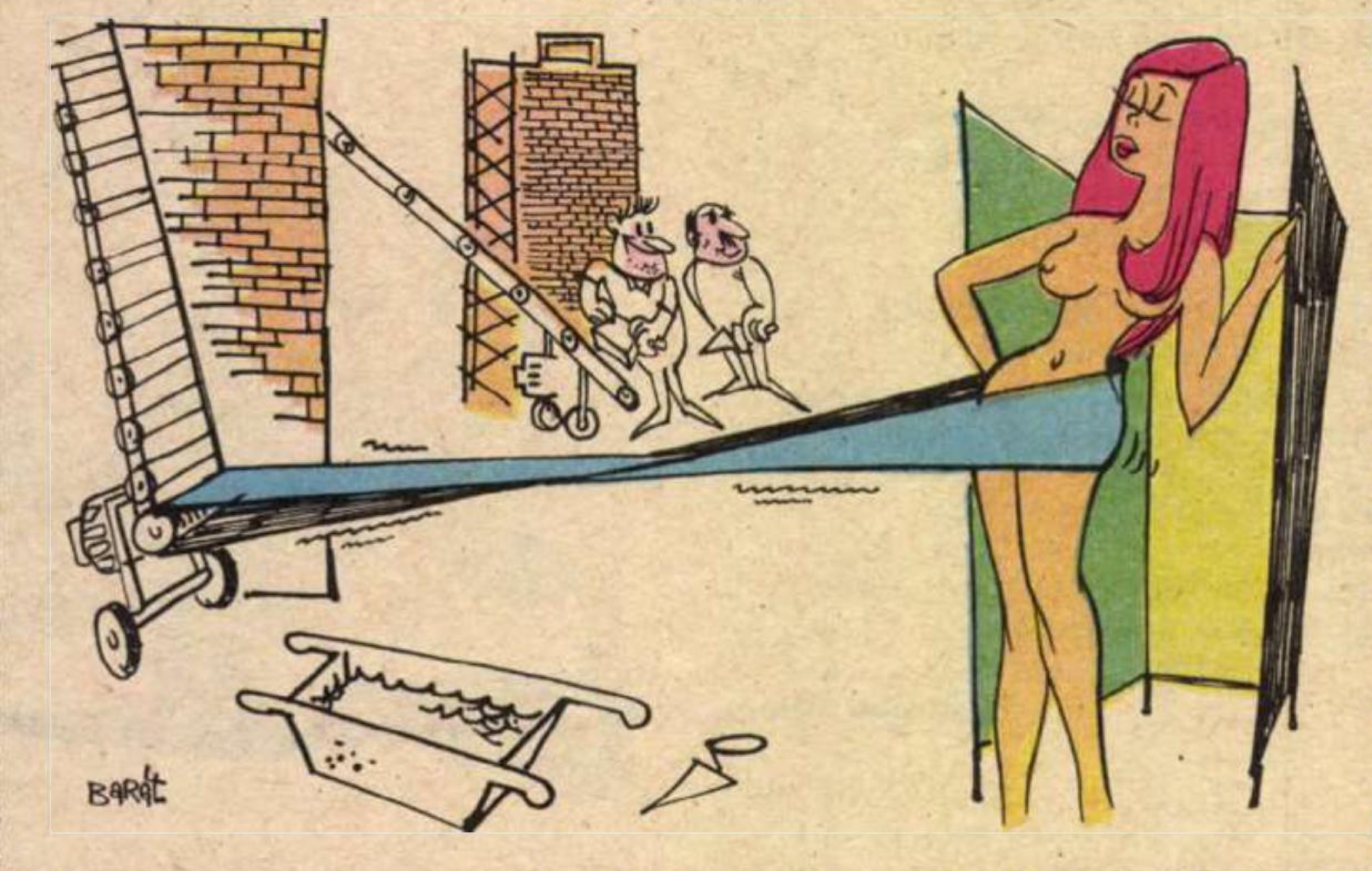

– Tükröm, tükröm ... Nem muszáj őszintének lenni ...

– Az a szépségem titka, hogy minden este nyolckor már ágyban vagyok ...

KARCSÚSÍTÓ

– Nem hoztak be egy fél pár műszempillát? ...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

SZIGETI VESZEDELEM

Az alábbi észrevételben nem Szigetvárról, hanem a Margitszigetről esik majd szó, annak is csak ötven méter hosszúságú útszakaszáról. Az olvasónak nem kellene elmondanom, mert nálam is jobban tudja, ám francia vendégeimnek, kik a szigeti Nagyszállóba érkeztek, elmondtam, hogy e sziget, a szép szálloda közvetlen közelében még történelmi romantikát is őriz: a magyarok országalapító királyának szépséges leánya élt itt egy néki emelt kolostorban, mivelhogy alighanem ő volt az utolsó nagykorú és ártatlan leány, ki e szigeten élt és megfordult.

Francia vendégeim, kiket első benyomásaik fellelkesítettek, azonnal elhatározták, hogy haladék nélkül kirándulnak a kis kápolnához, mert — mint megjegyezték — olyan gyönyörűséggel, hogy egy világvárosi nagyszállóból harminc másodperces sétával romantikus környezetben találják magukat, számos utazásaik során sem találkoztak. Hangulatukat még fokozta, hogy koranyári este volt, midőn kiléptünk a szálloda kapuján.

A szálló mellett jobbra elhaladva, mindjárt beléptünk egy slamposan feltöltött gödörbe, melyben a francia vendéghölgy bokája erősen megrándult. Itt ugyanis már kezdetét vette az afrikai sötétség. A francia nő, a nők rossz tájékozódási érzékének megfelelően,

nyomban megállt, ám férje, ki lelkesedésében előttünk járt s ezalatt átzuhant egy ravaszul kifeszített dróton, örömmel kiáltotta, hogy salakos útra zuhant és sűrű kiáltásokkal jelezte az útirányt, hogy merre tartsunk felé.

Innen aztán különösebb nehézség nélkül elbotorkáltunk a kis kápolnához, melyet a vendégházaspár a férfi *gázöngyújtójának fénye mellett* szemügyre vett.

Mindezt azért mondtam el, hogy javasoljam is egyúttal: szép lenne diszkrét, esti megvilágítást teremteni a Szigetnek e romantikus történelmi terepén és jó volna legalább egyetlen szépen megvilágított sétány a kápolna és a nagyszálló közt. Megfigyeltem ugyanis, hogy vendégeink nem ragaszkodnak akkora koromsötéthez a Szigeten, mint amekkorát mi magunk szeretünk.

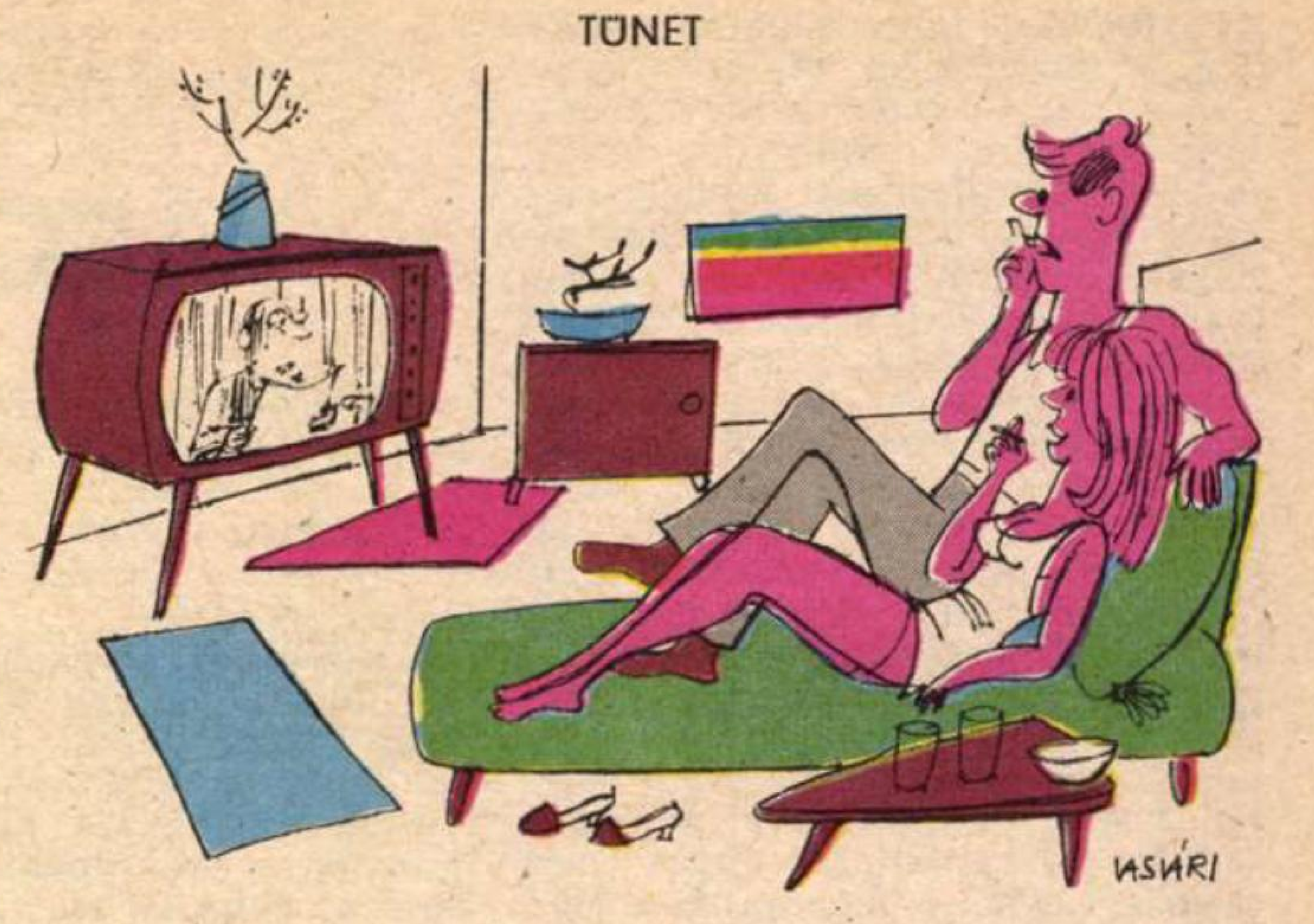
(somogyi)

KÍVÁNCSISÁG

– Te szeretsz evezni?

TÜNET

– Még csak két hete vagyunk házasok és már szidjuk a műsort...

LOTTÓ DRÁMA

A nyírhegyi ideggyógyintézetben beszélgettem Hinárosi Gáborral, a Folyógazdálkodási Intézet nyugalmazott csaptelepvezetőjével, akinek — mint ismeretes — két hete ötös találata volt a lottón.

— Bár ne lett volna! — kiáltott fel panaszosan.

Szomorú történetében sok az ismerős vonás. A szerény magányos nyugdíjas egész életét megváltoztatta a mintegy kétmillió forintos nyeremény. A váratlan szerencse már az első pillanatban nagy idegmegrázkódtatást okozott az idős férfinak. Ami pedig ezután következett, az a már jól ismert módon minden képzeletet felülmúlt.

Természetesen egész rokonsága felélénkült, s olyanok, akikkel már harminc éve nem volt beszélő viszonyban, sietve jelentkeztek, és kifejtették, hogy nincs értelme az áldatlan széthúzásnak, inkább alkossanak szigetet ebben a szeretetlen világban, s rosszul ismeri őket, ha azt hiszi, hogy gőgösen a lábai el vágják a jó szívvel felajánlott összegeket. Egyik unokaöccse, aki a húszas évek végén egyszer véresre verte, megírta neki, hogy már nem haragszik rá, s mindössze egy félmilliót kér tőle, azért ilyen keveset, mert tudja, hogy most undorító mohósággal rohanják meg a rokonok és ismerősök egyaránt, akik bezzeg eddig nem is törődtek vele. Gyermekei és unokái is felbukkantak, gépkocsi gépkocsi után állt meg szerény lakása előtt, s csak azért nem estek a torkának, mert szerencsére egymással verekedtek össze. Régen látott barátok zokogva borultak a nyakába, s biztosították őt bármilyen összegű kölcsön visszafizetéséről. Az igazság kedvéért meg kell említeni, hogy nem mind volt szerénytelen, akadt olyan is, aki potom százezer forinttal is megelégedett volna.

Hatszor törtek be nála, s az egyik este egy útonálló támadta meg: „Pénzt vagy lottószelvényt!" — kiáltással. Egy ismeretlen vidéki férfi azt írta, hogy megmérgezi magát, ha nem küld neki postafordultával százezer forintot, de legalább nyolcvanezret, s ha van bőr a képén, hatvanezret, kevesebbet azonban nem fogad el, mert az alkudozás idegen a természetétől. Rengeteg házassági ajánlatot kapott fényképpel és szülői beleegyezéssel. Feltalálók keresték fel az örökmozgó, az örök egészség és a világűrutazás titkával, illetve a sorozatgyártás módszereivel. Megfenyegette őt a „Fekete kéz" is, s vaskos kötetre való zsaroló levelet kapott. Nem csoda, hogy ideggyógyintézetbe került.

— Tudja, hol hibáztam el az életemet? — kérdezte.

Várakozásteljesen néztem rá, mert mindenkor érdekelt egy elhibázott élet fordulópontja.

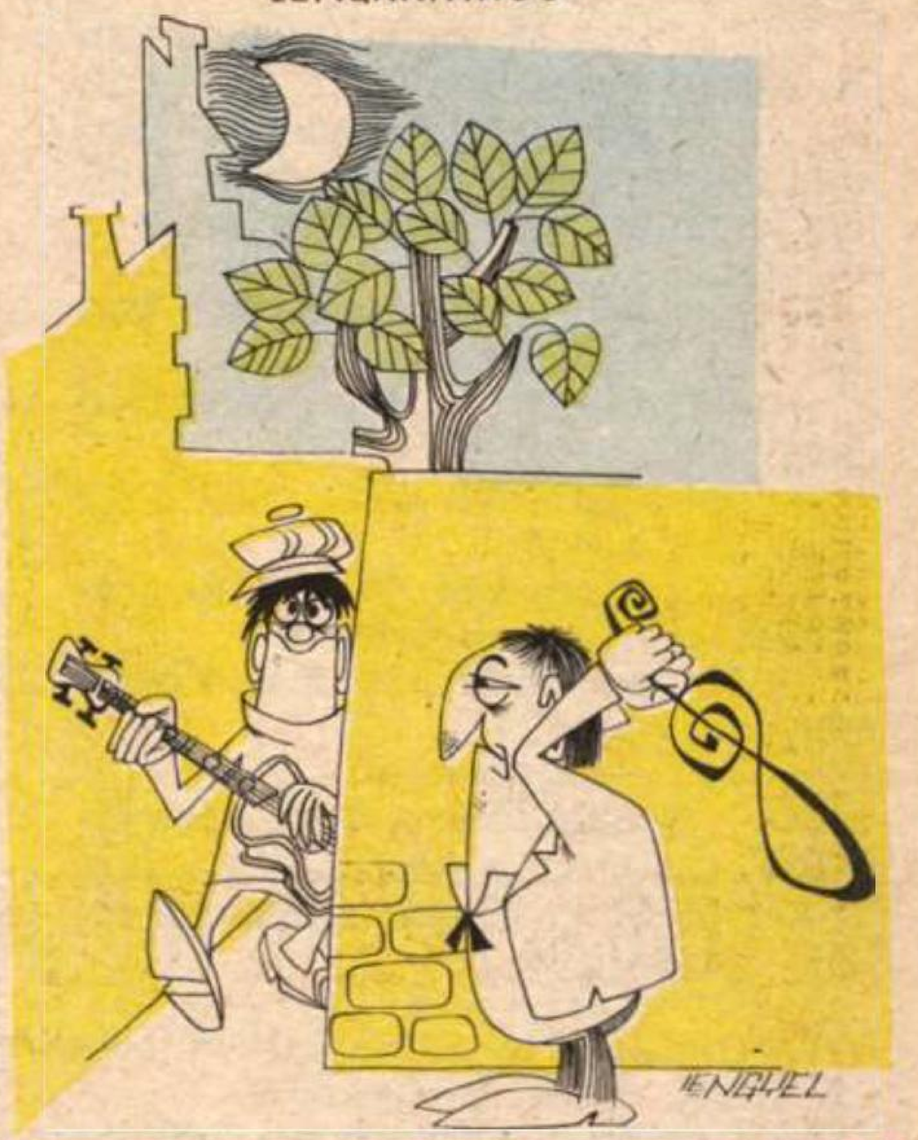
— Megszegtem a lottózás örök törvényét! — mondta sóhajtva. — Megváltoztattam a lottószámokat. Ez megbosszúlta magát. Volt öt jó régi számom, egyszer volt két találatom, és kaptam rá tizenhat forint harminc fillért. Rendszerint azonban egy találatom sem akadt. Két hete aztán új számokkal kezdtem játszani és mindjárt ötös találatom lett.

Egy kis szünet után majdnem sírva folytatta:

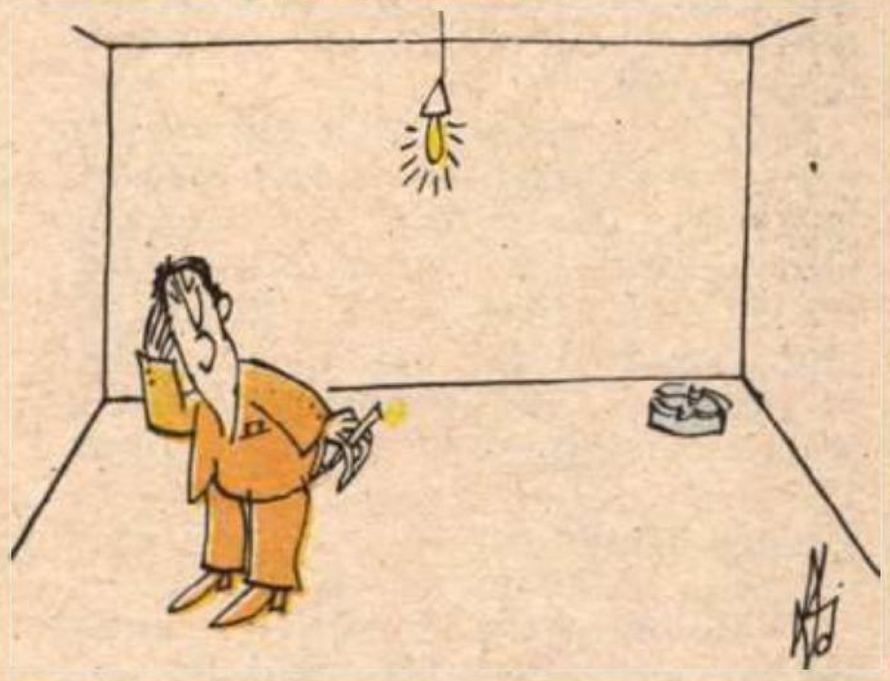
— Ha megmaradok a régi számoknál, ma is boldog, egészséges, kiegyensúlyozott, nyugodt ember vagyok.

Feleki László

ZENEKRITIKUS

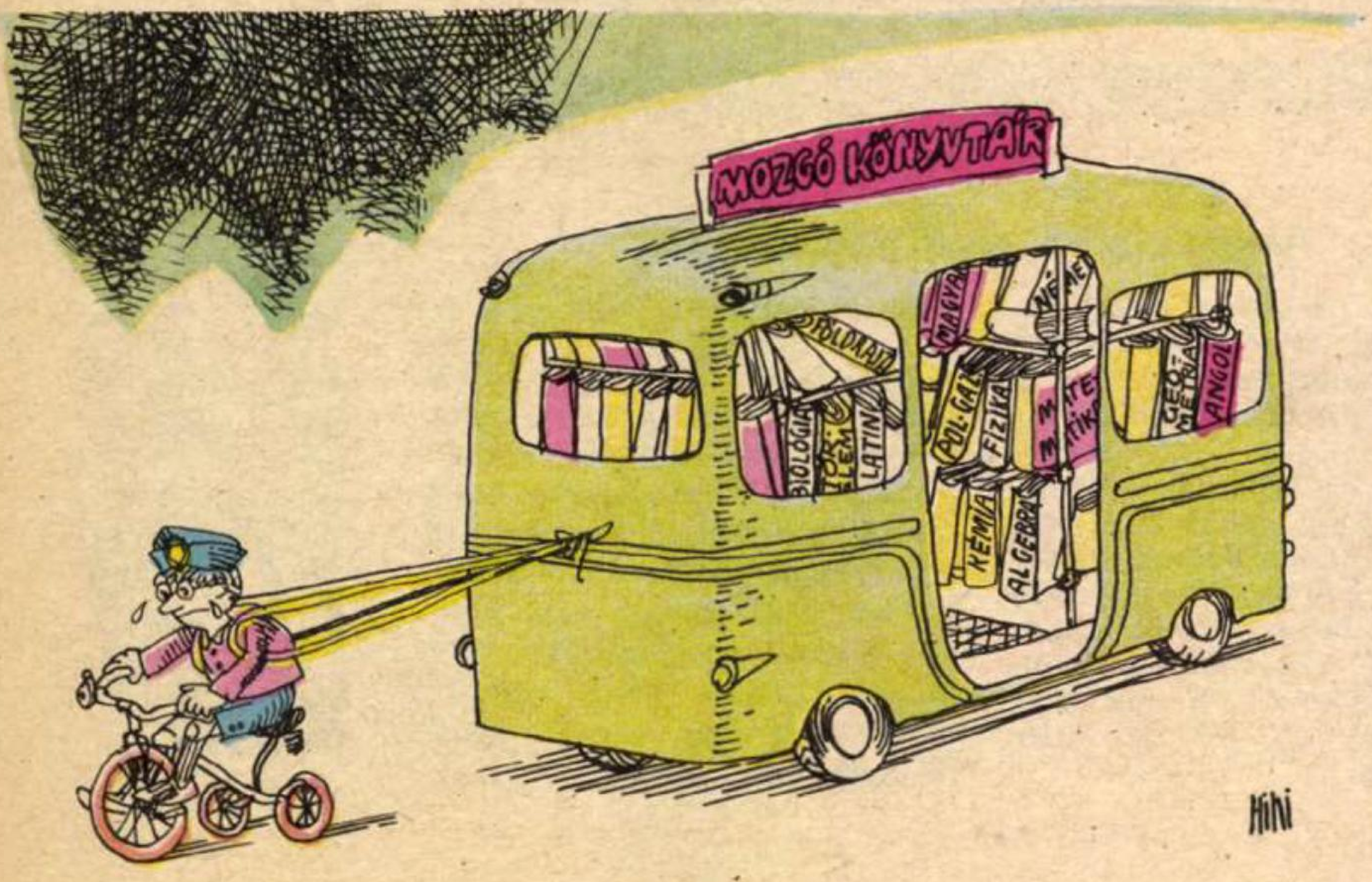

LAKÁSKULTÚRA

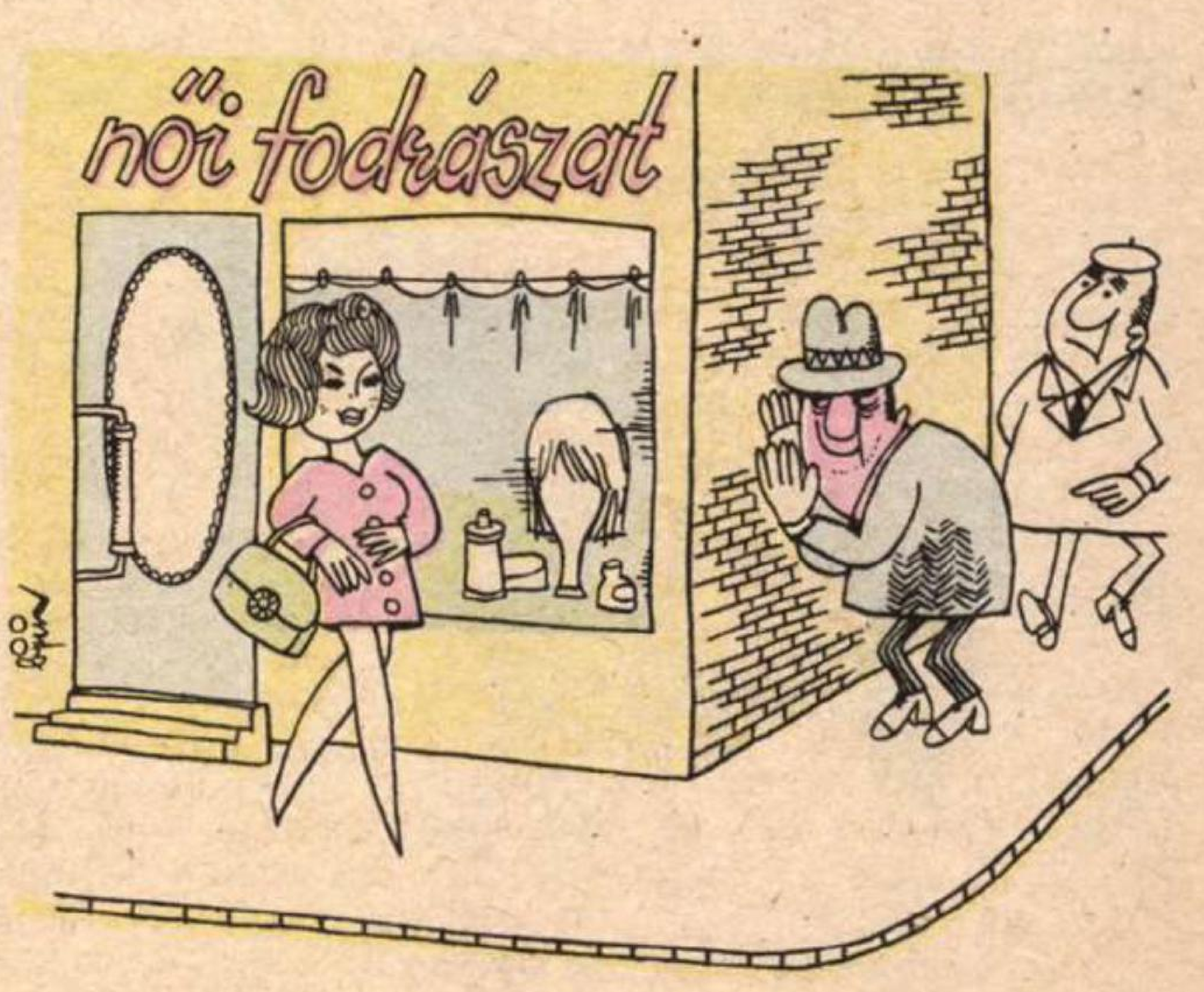

– Hova is tettem a hamutartót?

TÚLTERHELÉS

KÖZPONTI HÍRSZOLGÁLAT

TÖMÖRKÉNY ISTVÁN:

TÁBORI MULATSÁG

Csöndes ünnepdélután. A novibazári kis táborban nincsen semmi különösebb dolog, a katonák unalmasan sétálnak a táborudvarban. Némely részük elvonult a sziklahasadékokba, hogy a kártyázás tilos szenvedélyének hódoljon, más részük bement a csarsiába pénzt költeni, a takarékosabbja itthon maradt. Némelyik egyetlen holmiját, a kis ládát hozza ki a fák lombja alá, és rakosgat benne, mert ez is kedvtelés. Mások tornásznak, a többi a korlátra dől, és nézi az utat, amely a táborudvar előtt elhalad. Lassan, akkurátosan megy végig rajta egy-egy török, oda sem tekintve a betolakodott gyaur katonák felé. Az ugyan nem szól egy szót sem. Ha másik jön éppen velszemben, egyik is mondja: Mer haba, a másik is mondja: Mer haba, aztán készen van az egész. A szegény hegylakó szerbek már bővebb beszédűek, ha találkoznak. Azokon lehet mit hallgatni.

Azt mondja az egyik:

— Kakoje si ti jos, komsia? Hát hogy vagy, szomszéd?

Pedig nem szomszéd, s talán nem is látták még egymást. De sorsuk egy a török alatt, s olykor jó beszélni is ebben a világban, ahol egyik ember oly messzire lakik a másiktól.

— Bas dobra. Jól, szomszéd. Hát te hogy vagy, szomszéd?

— Jól, szomszéd. Hát a feleséged hogy van, szomszéd?

— Jól szomszéd. Hát a tied hogy van, szomszéd?

— Jól, szomszéd. Hát a lovacskád hogy van, szomszéd?

— Jól, szomszéd, Hát a tied hogy van, szomszéd?

— Jól, szomszéd.

No, így haladnak a beszédben tovább, s olykor a kecskék, a juhok s a tyúkok állapotát is megkérdezik. Végezetül:

— Hát merre mégy, szomszéd?

— Hát erre lefelé, szomszéd. Hát te merre mégy, szomszéd?

— Hát erre felfelé, szomszéd.

Ami igaz is, mert másfelé nem lehet menni; vagy fölfelé, vagy lefelé, mert sík világ ott nemigen tartózkodik.

De mikor azután ezek elmennek, nem marad más mulatozni való. A katonák unalmasan üldögélnek, álldogálnak. A kompániasnájder tornászásba fog, s úgy gondolja, hogy majd mutat valami merészet és nagyot a többieknek a nyújtón. Valami halálforgást vagy ilyesmit. De leesik fejjel, nagyot nyekken, s elmegy lefeküdni, mert megfájdult a nyaka. A többi neveti.

— Bolond az a kecske — mondják —, amelyik a fára mászik.

Most megint nincsen nézni való vagy csinálni való semmi.

A katonák az út köves porára bámulnak.

Az úton túl a vad hegyi folyó hullámjai kergetik egymást, és zúgnak a meder sziklái között. Kavargó örvények keletkeznek, felfröccsen a víztajték: szép egy ideig nézni, de azután ez is unalmas, mert mindig egyforma — és micsoda mindez az otthoni szelíd járású folyóhoz képest?

A víz szélén, a sekélyben, különféle kövek vannak kirakva. Hol téglaformára, hogy négyszögalakban, csak egy kis kapu van rajtuk. Ezekben szokták a katonák kora hajnalon a pisztránghalakat fogni. De már abba is beleuntak e nagy kietlenségben. Otthon urak asztalára kerül az ilyen finom étel, itt már a szegény közembernek sem

ízlik, mert gondolata hazajár, és száz halért nem adna egy kis sonka-csülköt.

A partszélen, a kövek között, feketés dombok vannak bádogból. No, nem egészen úgy, hogy ott lent a Lim partján bádogból teremnének a dombok, hanem úgy vannak azok összehajigálva bádogskatulyákból. Mind a katonák dobálták oda. Az úgynevezett pikszishúsnak a dobozai. Nagyon elmés találmány a konzervhús, de még elmésebb a vele való eljárás. A konzerv azért konzerv, hogy hosszabb ideig el lehessen tartani. Ennélfogva ott, ahol gyártják, tömérdek borjúnak késekkel nekimennek, leölik, és paprikás pörköltet készítenek belőle. Az ételt bádogokba rakják, a bádogot leólmozzák, s az egészet raktárba teszik. Ezekben a raktárakban várja azután a kimondhatatlan sok borjúpörkölt a feltámadást, ami a legközelebbi háború lenne, mert békeidőben nincs rájuk szükség, békében lehet élelmezni konzerv nélkül is. Csakhogy más baj van. A borjút a bádogban el lehet tartani bizonyos ideig, de mégsem örökké. Bizonyos számú esztendőkön túl megromlik, bármit csinálnak is vele. Így nincsen más mód, mint mielőtt megromolna, meg kell enni. Amint a legmagasabb korosztályból hazaeresztik idő múltán a katonákat, olyképp kerül megevés alá a legidősebb tömeg bádogpörkölt. Akkor persze nem jár húsra pénz, hanem azt vissza kell adni, s abból lesz megint legújabb folyamú konzerv.

Az ilyen önkéntelen fogyasztású öreg borjúk bádogkoporsóját dobálták a víz szélére a katonák. Nem szerették azt az ételt, pedig jó volt, olcsó volt, ha itthon olyan olcsón adnák, mint ott mérték, sok gazdasszony megvenné. Alkalmas is volt, mert a bádogdoboz egyúttal melegítő-edényként is szolgált: csak épp tüzet kellett mellé rakni, s kész volt a konyha. Azonban hiába, a bakák mégsem szerették, s üres dobozait megvetőleg dobálták ki az útszélre, halmokba.

Most, az unalmas délutánon, azokra bámultak. Messze még az este, mit csináljanak addig?

Azt mondja egyszer egy katona:

— Nini.

A többi nézi.

— Kinek van madzagja? — — mondja tovább.

No, madzag nem túlságosan sok van a szellős Novibazárban, nemigen akad, aki árulná, még kevesebb, aki megvenné. De a katonaládákból mégiscsak kerül elő. Mikhael Hézső lemegy a Lim-partra, s felhoz két bádogot. Az aljukat bicskaheggyel kifúrja, egyikbe belehúzza a zsineg egyik végét, a másikba a másik végét, azután belül csomót köt rájuk. A többi hitetlenül nézi, mert nem bíznak hozzá, hogy ebből valami okos dolog sülne ki — azonban, hátha mégis?

— Nagyon furfangos embör a Hézső — vélik —, hátha kieszöl valamit.

Kis is. Hézső az egyik bádogot a Johann Somogyi kezébe nyomja, a másikkal elszalad a hosszú udvar túlsó felére, s kezd halkan beszélgetni a bádogba. Emez meg emitt a füléhez teszi a bádogot s hallgatja. A zsinegen elszolgál a szó széпen: Hézső az ócska bádogokból ily módon szerkesztett házitelefont.

A következő percekben már mind a katonaládájában turkál madzag után, más az albán kantinoshoz szalad, hogy vesz tőle, ha van neki. Valamicske onnan is kerül. Most bádogokat hordanak föl, s készül egymás után a játék.

Úgy játsszák, mintha egyikük volna csak ott Novibazárban, a másik meg itthon.

— Adjon Isten jó napot!

— Adjon Isten!

— No, mire végzik otthon?

— Hát csak ehun-e!

— Hát a búza sárgul-e már?

— Az ám. Mán majd a kaszákat is fenegetjük.

Leginkább ilyenféle kérdések vannak. A gondolatok hazajárnak onnan is, ők is csakúgy megkérdezik a lovat, a kutyát, mint az úton haladó szerb. Azután a játék szélesebb alapokra fektetődik. Több telefonozó áll össze egy társaságba. Most már átmeneti állomások is vannak: Szarajevó, Bród, Gombos meg az otthon. De már kezdődnek a durvaságok. Johann Csuri éppen mint Szarajevó átmeneti állomás szerepel, mikor felülről továbbadandó hír gyanánt érkezik:

— Hallották-e már kendtek oda alá, hogy a Csuri húgának szemétdombon kötötték be a fejit?

Csuri visszafelel valami sértőt még a telefonon. De nem sokáig tart, rövid idő múlva telefon nélkül kiabálnak egymásra. Ez is jelzom terjed, más telefonozók is összevesznek, a zsinegek egymásba gabalyodnak, utánuk pedig az emberek. Nemsokára egy küzdő gomolyag az egész, amely kiabálva üti egymást, ahol éri.

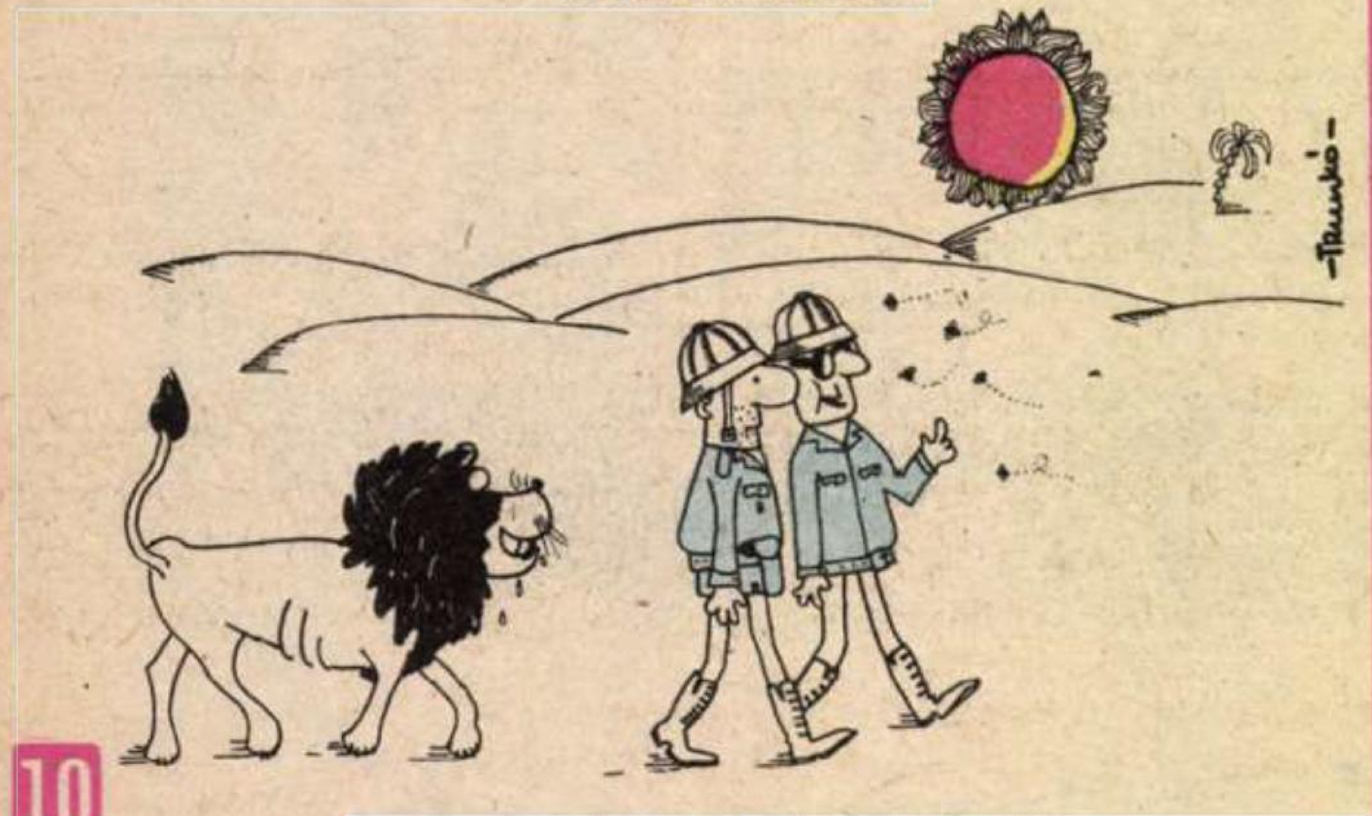
A háborúnak csak a fegyverrel megjelenő napos káplár vet véget, aki rájuk rivall:

— Már mögint mögbolondultatok? Micsoda sok madzag ez itt? Nem szöditek mindjárt össze? Hát ez a sok összetaposott bádog? Azonnal hordjátok le a Limre. Azután ki az egész! Fölsöpörni az udvart!

A katonák szótalan szedik össze a szétszakadt madzagdarabokat, s hajigálják a vízpartra le a laposra vált bádogokat. Azután a seprűkért mennek, hallgatag. Csak Hézső mormog, tapogatva a derekát, mert vagy háromszor oldalba rúgták:

— Mégiscsak nagyon jó szép kis játék ez a telefon...

A SZAHARÁBAN

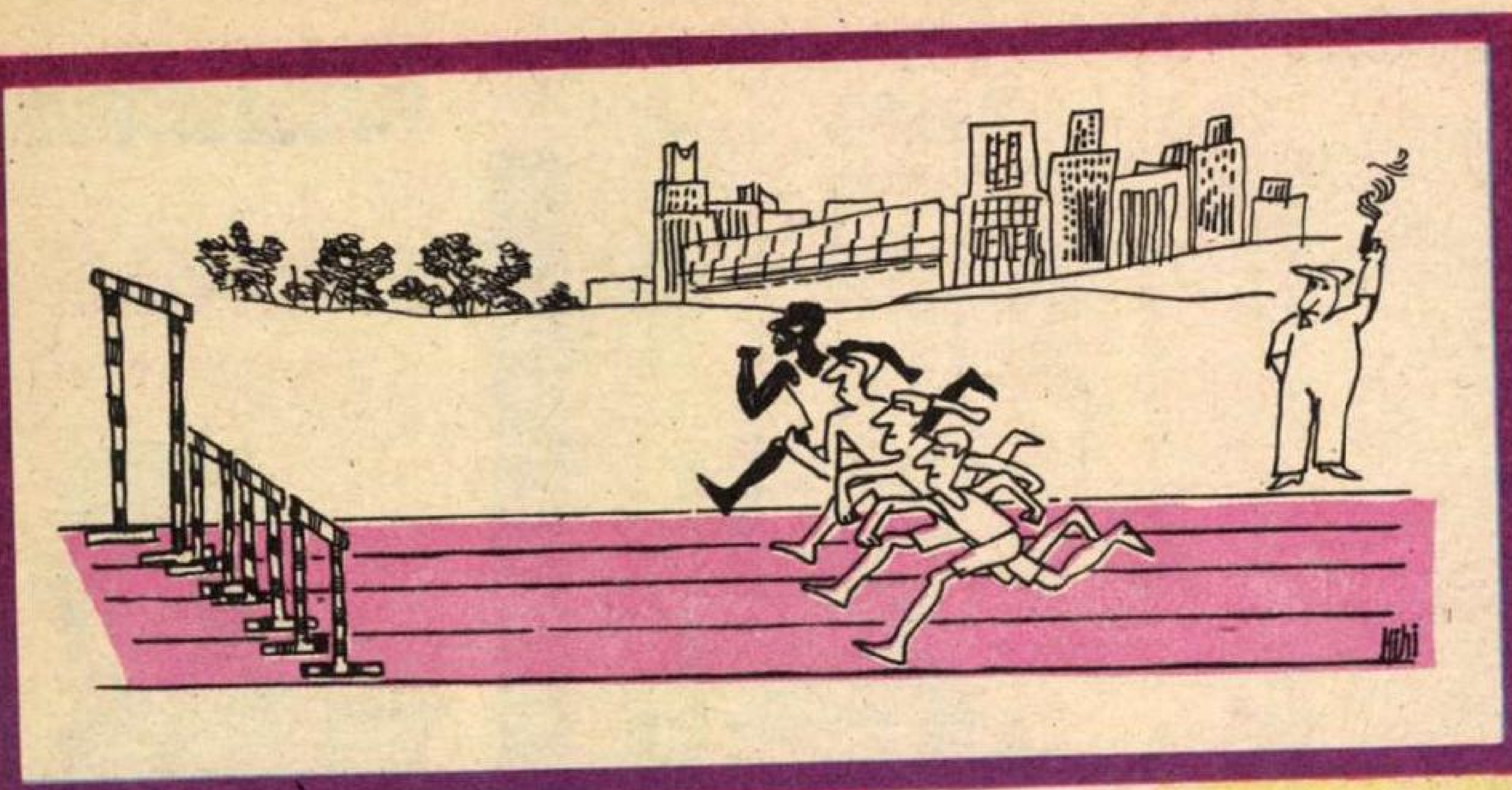
— Borzasztó ez a sok szúnyog!...

ÖREGASSZONY NEM VÉN BŰNÖZŐ

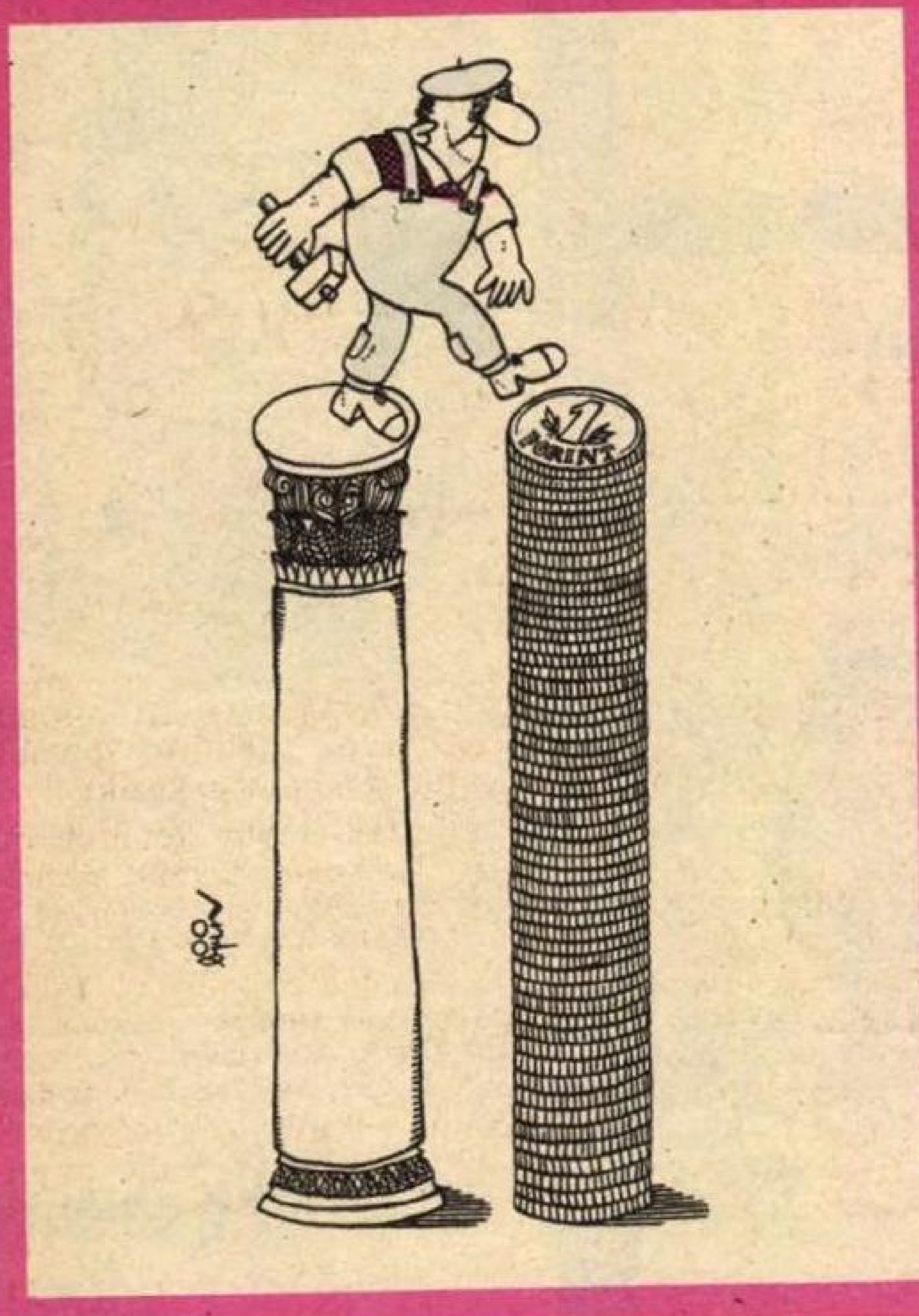
Azok a fiatalkorú bűnözők, akik azzal áltatják magukat, hogy a bűnözéshez az ifjúság lendülete szükséges, most elgondolkozhatnak egy kicsit. Az ausztriai Pottendorf rendőrsége sokáig tehetetlen volt mintegy hatvan betörés rejtélyével szemben. Végül egy kerékpárgumi-lenyomat vezetett el a tetteshez, aki nem volt más, mint Theresa Kitzinger asszony, egy 58 éves nagymama.

A nyomozók először nem is akarták elhinni a néni vallomását, majd a tények súlya alatt megtörtek. A nagymama két férfi testi erejével rendelkezik, s találékonyságban sem marad a fiatalok mögött. A zsákmányt, főként értékes berendezési tárgyakat, nem adta el, hanem összegyűjtötte otthonában, hogy öreg napjait meghitt és szép környezetben tölthesse el.

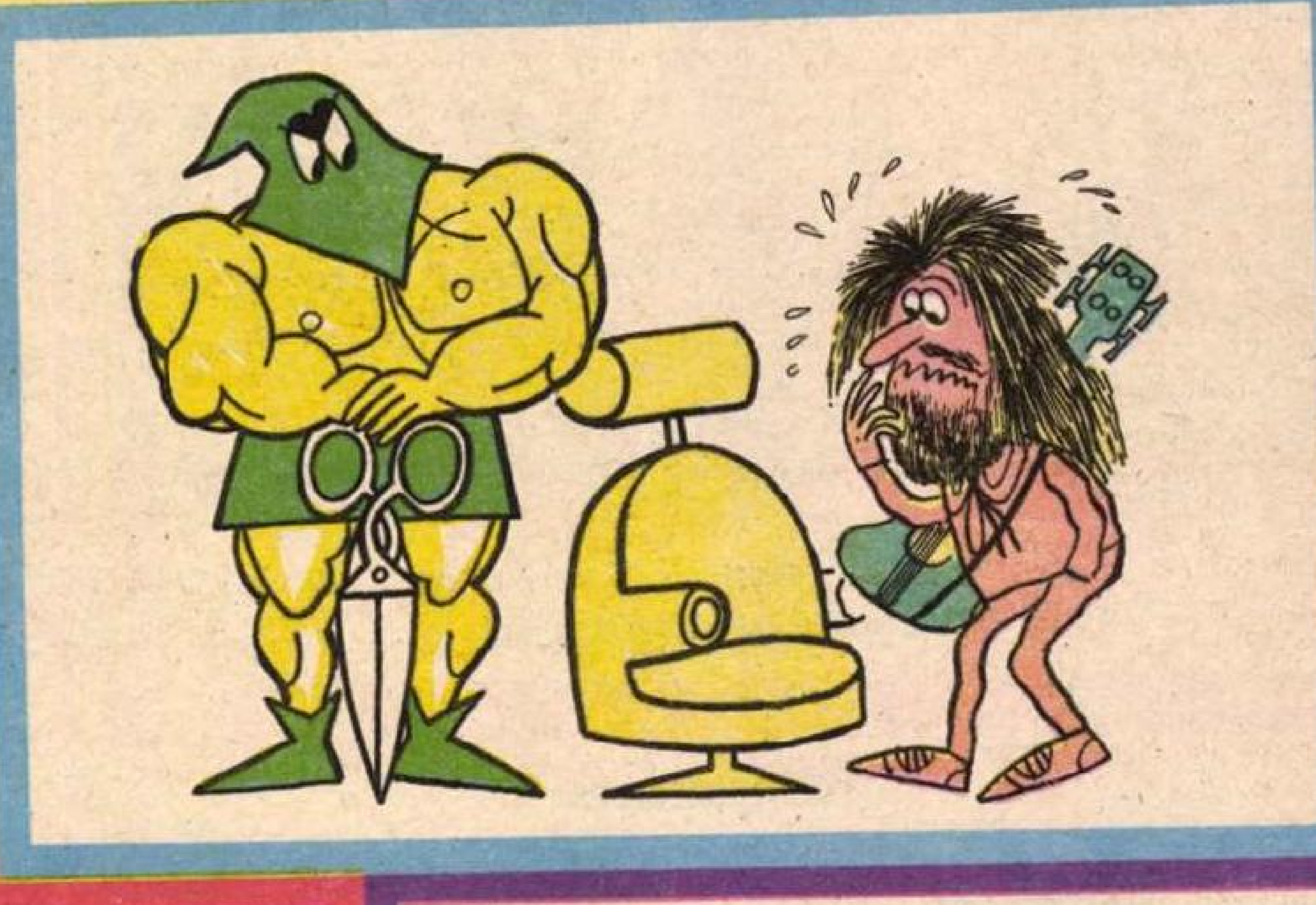

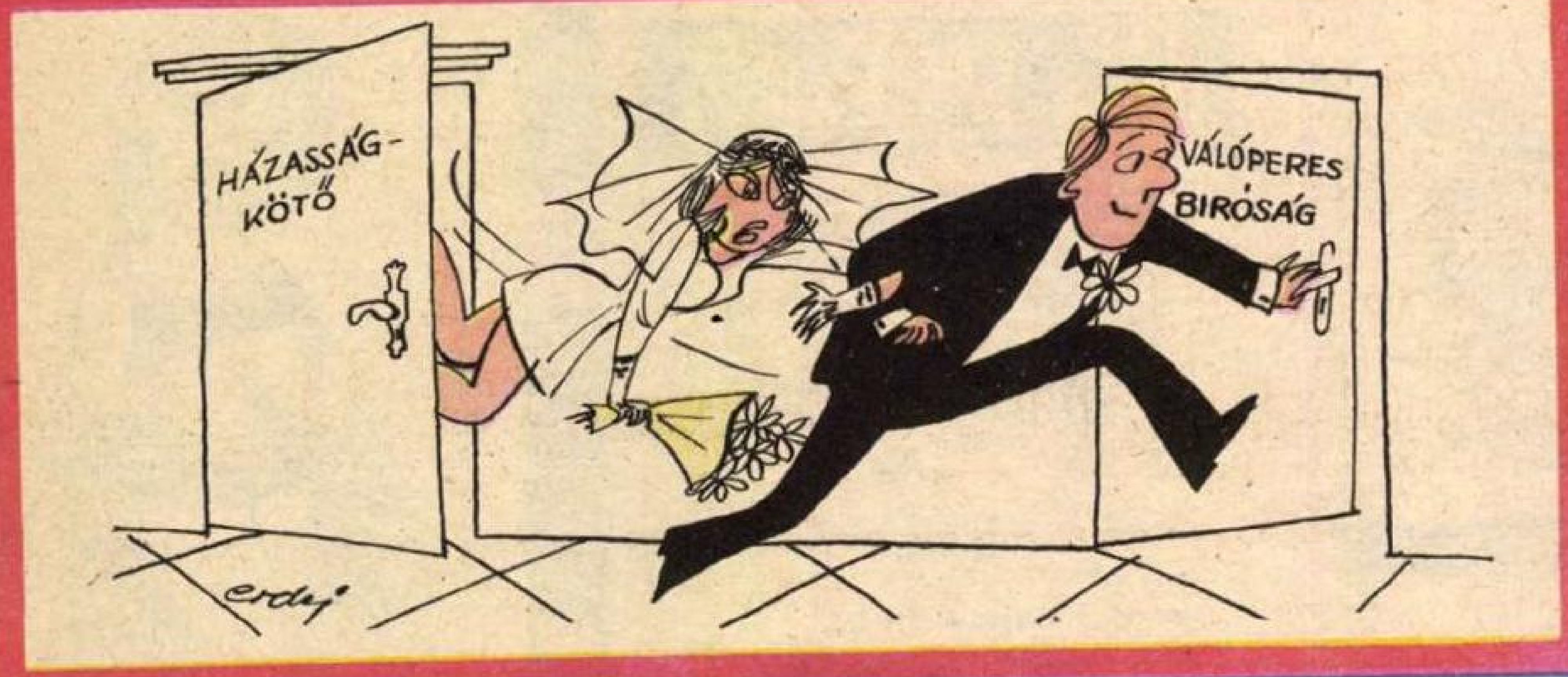

AKTUÁLIS...

HEGEDŰS, PUSZTAI, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, ERDEI, SAJDIK, BARÁT

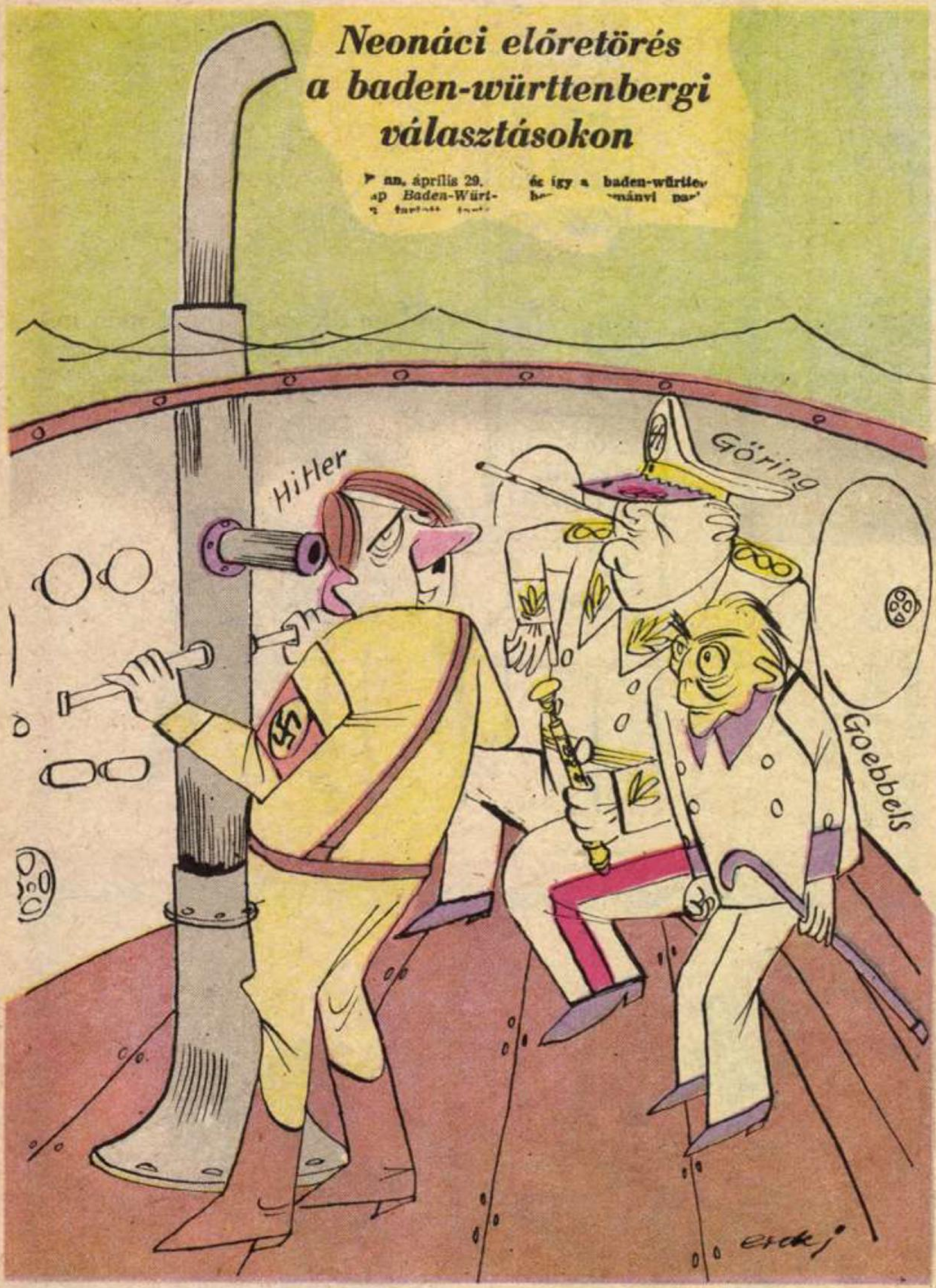

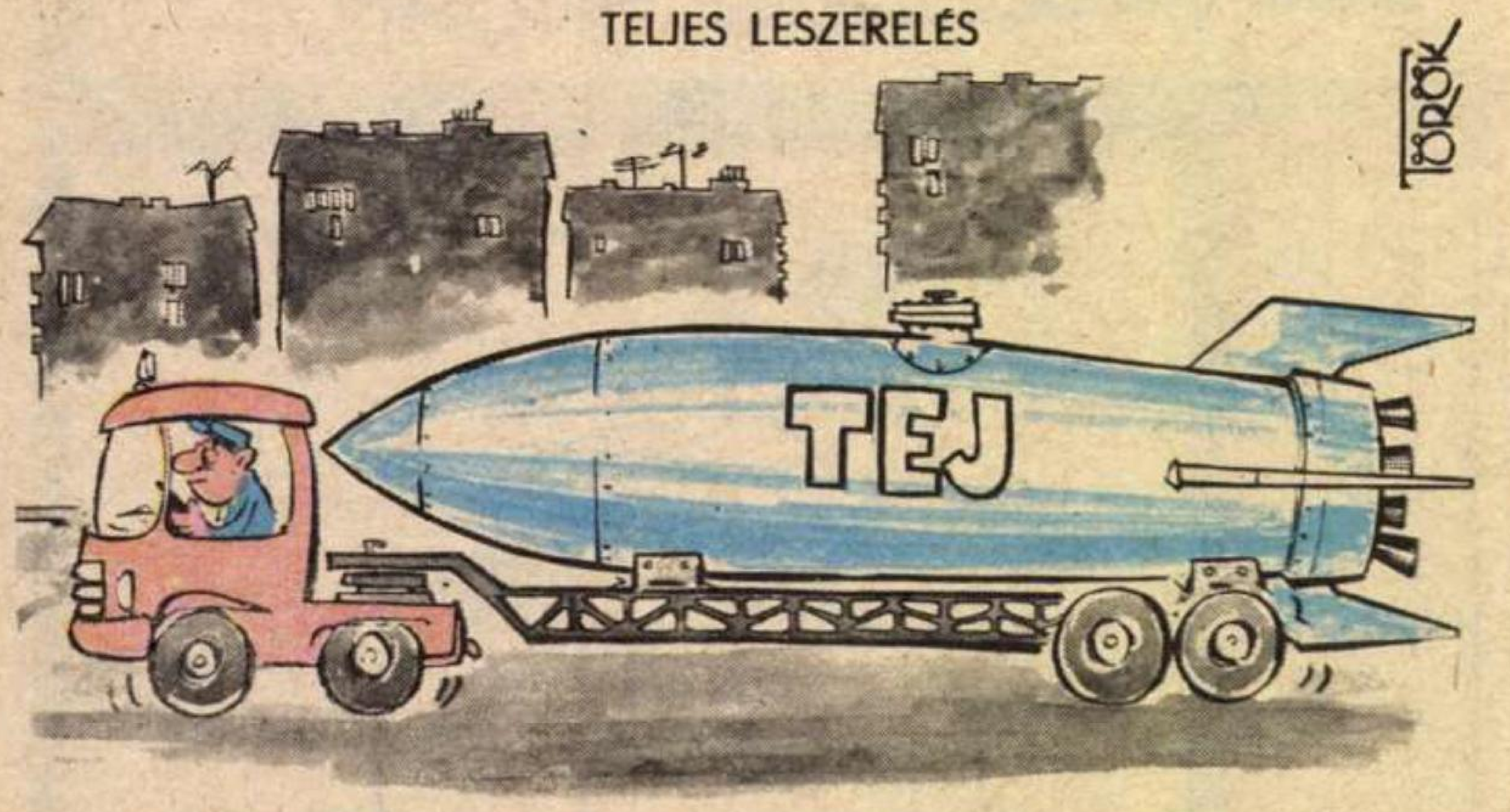
NÁCI TENGERALATTJÁRÓN

Erdei Sándor rajza

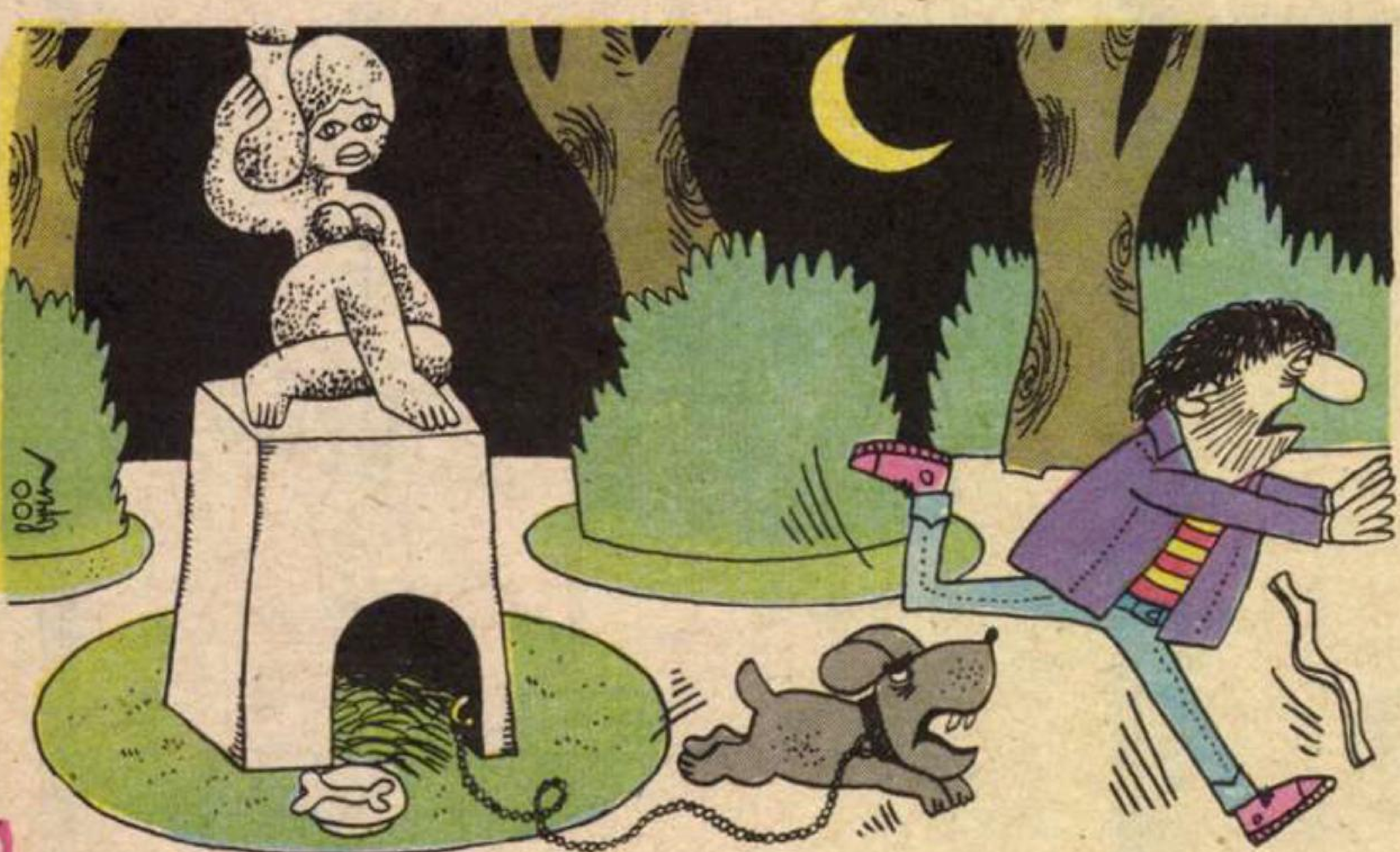

– Úgy látszik, felemelkedőben vagyunk...

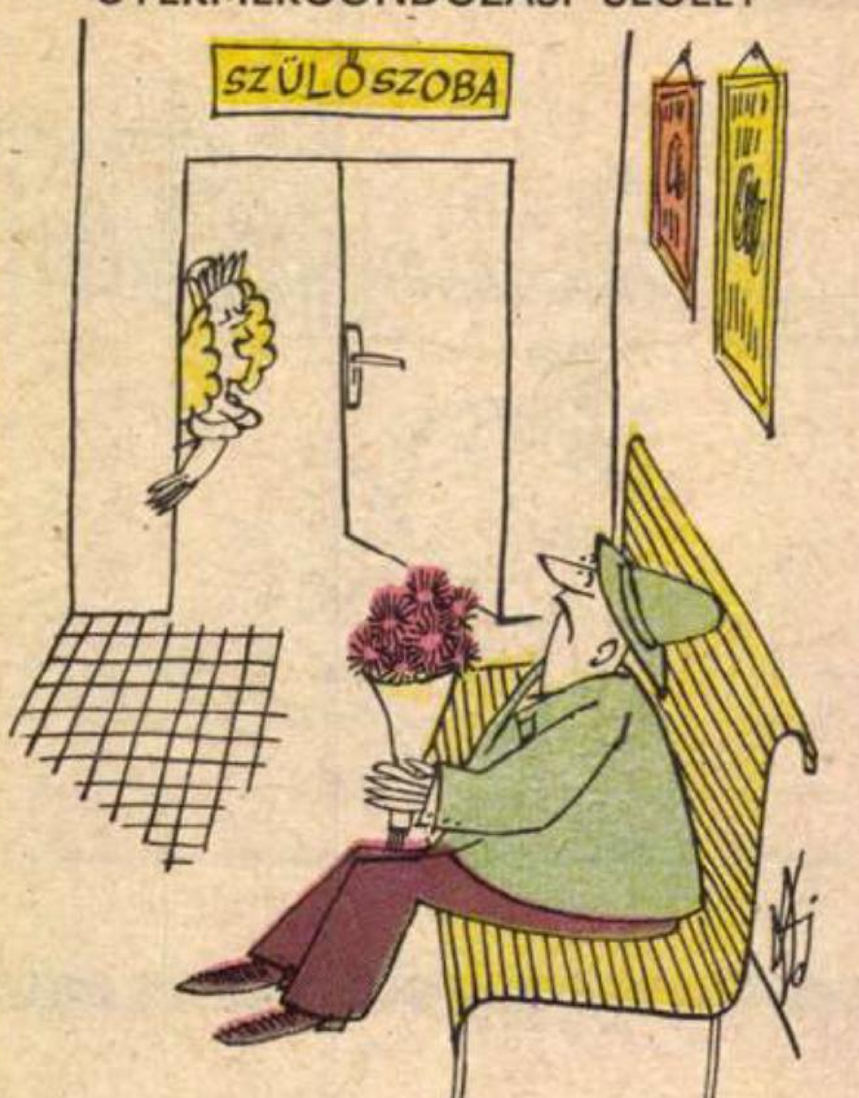
TELJES LESZERELÉS

SZOBORRONGÁLÓK ELLEN

GYERMEKGONDOZÁSI SEGÉLY

– A doktor úr üzeni... hatszáz forint... ezerkétszáz forint... ezernyolcszáz forint...

ÓVATOS EMBER

– És mondja, jótállás van erre?

RÉBUSZ

17. számú rejtvényünk megfejtése:

Ásatag

100—100 forintot nyertek:

Kósa Erzsébet, Telekgerendás.

Tőviski László, Budapest, VII., Rózsa Ferenc u. 35.

Lajos Vilmosné, Villány, Tolbuhin utca 37.

19. REJTVÉNYÜNK

A helyes megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki. A megfejtéseket legkésőbb május 17-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál u. 14.

E HETI HIRDETÉSEINK

REPÜLNI EMBERI DOLOG

Bár a légiközlekedés sokkal modernebb, mint a vasút, a Ferihegyi repülőtér egy dologban szigorúan követi a pályaudvarok haladó hagyományait. Itt sem lehet megérteni, amit a hangosbeszélő mond.

*

Házi televízió közli az egyes járatok indulását és érkezését. Még jó, hogy ezen a tévén nem közvetítenek krimit, mert akkor az utasok inkább lekésnék a gépüket, csak, hogy megtudják, ki a gyilkos!

*

Sokszoknyás falusi nénike ül az egyik sarokban. Mellette csizmás bácsi, aki szaporán meghúzza a mindig kezeügyében levő fonott demizsont.

— Hát maguk hová utaznak? — kérdem.

— Csak ide a kisonokánkhoz, Salt Lake City-be!

*

Egy pólyást is láttam utazni Mózes-kosárban. Nyilván bevették kézipoggyászként, mivel a baba kevesebb volt, mint húsz kiló.

*

Meglehetősen csúnya időben szálltunk fel, de engem cseppet sem izgatott a dolog. Mert tudtam, hogy ha esetleg lezuhanunk, nem én leszek érte a felelős!

*

A felhők fölött olyan szép, tiszta idő volt. Igazán nem értem, hogy amikor leszálltunk, miért nem sütött a nap?

Mint megrögzött pesti villamosutas, a repülőgépen is vártam a felszólítást:

„Fáradjanak a kocsi belsejébe, elöl még szabad ülőhelyek vannak!"

*

A csinos stewardess cukorkával kínál. Elfogadom. Az én koromban az ember már nyugodtan elfogadhat édességet idegentől is!

*

Egy honfitársam addig nem kezdett hozzá a repülőgépen felszolgált ebédhez, amíg meg nem győződött róla, hogy nem ő kapta a legkisebb adagot.

*

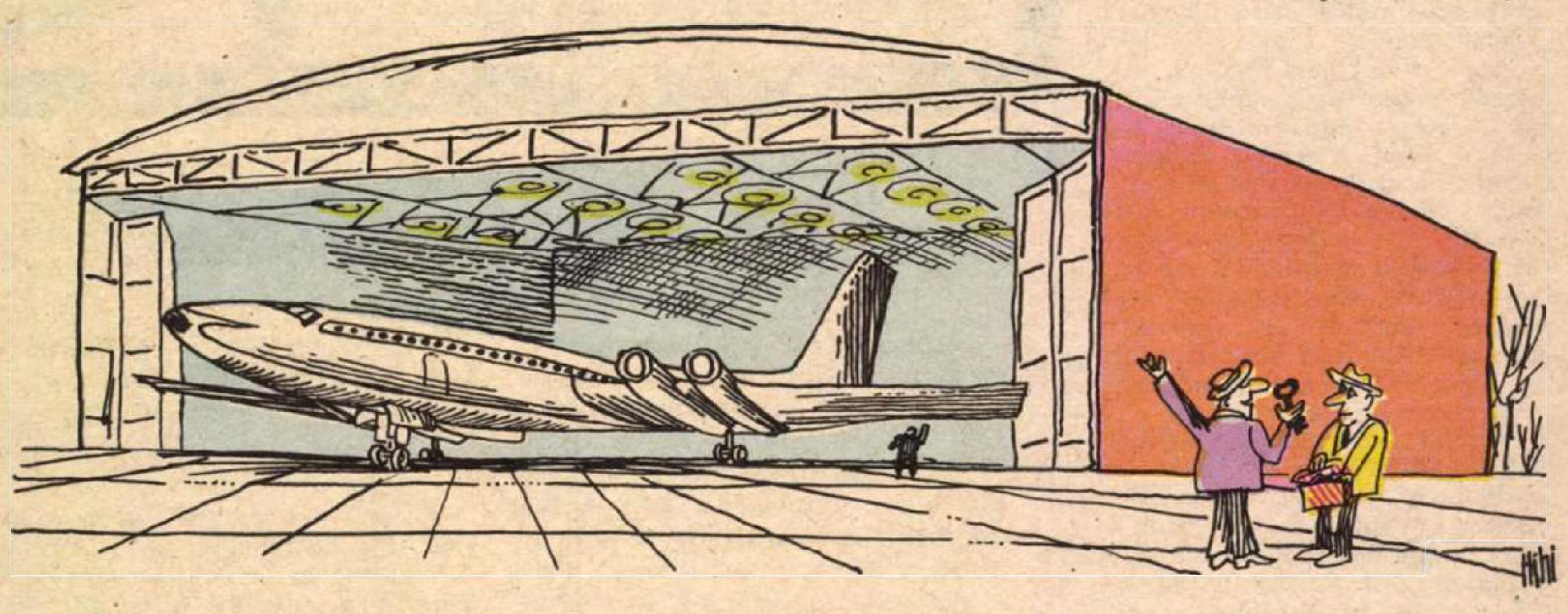
Hazafelé jövet gépünk a köd miatt másfél órát késett. Feleségem epésen várt a repülőtéren:

— Hol voltál mostanáig? Hát veled képtelenség megbeszélni egy fix időpontot?!...

Dalmáth Ferenc

A LAKÁSSZÉLHÁMOS

Hegedűs István rajza

– Ha ad még tízezret, a repülőgép kiköltözik és maga elfoglalhatja a hangárt...

Vallomás a potyáról

— Egészségére uram! Szóval mint mondom, napi néhány megspórolt cigarettából szép televíziót vettem és ma avatom fel kicsi családom körében. Hogy pontosabban fejezzem ki magam, nem én spóroltam meg magamtól a cigarettát, hanem másokon spóroltam meg. Ne is tagadja, látom az arcán, hogy kételkedik a szavamban. Nézzen meg engem uram, már deres a hajam, de én még munkaidőben nem szívtam a saját cigarettámat és higgye el, ezért nem orrol rám senki.

— Az én módszerem a következő. Munkaidőben, fél 9-től fél 5-ig fennállásom óta hét cigarettát szívok el. Ez nem sok, de a másé! Hármat a mindenkori verébtől szívok. Hogy ki a veréb? Hol ez, hol az. Mindig akad ilyen a vállalatnál. Olyan férfi, vagy nő, aki nem gyűjt se autóra, se házra, se disznóra. Érti már? Ettől aztán lehet kérni kettőt, egyet pedig ki lehet venni a cigarettadobozából, amikor nincs ott, mert ezek elölhagyják a bagót

— Megjegyzem, nagyon utálom a gyűjtőket. Ezek képesek azt mondani, hogy nincs cigarettájuk, vagy ha nagy nehezen kínlódva adnak, arcátlanul visszakérik. Ezek miatt tartok néhány éve a fiókom mélyén cigarettát, nehezebb napokra, váratlan helyzetekre. Ilyen például, ha a veréb szabadságon van, vagy beteg.

— Nézze, abban igaza van, én is tudom, hogy azt mondják rám, rendes srác, de potyaleső. Na és ha ezt mondják, attól még nem esik be az eső az ablakon. Hát mondja, nem ezerszer jobb a módszerem, mint a tarhásoké? Piti összegeket kunyerálnak, aztán vissza kell adniuk, se hitelük, se becsületük és főként semmi hasznuk az egészből! Aztán vannak potyások, akik italra specializálják magukat. Szerintem az se jó módszer. Uram, egy cigaretta az semmi, amikor elővenszi a zsebéből és kínál, nem érzi az árát, de a legkisebb italegység, mondjuk a kisfröccs, az pénz, azt ki kell fizetni a pincérnek. Ezért a potya tintásokat gyorsan lekoptatják az emberek, s ezeknek nincs semmi becsületük.

— Visszatérve a televízióra, 10 év alatt jött össze a napi hét cigarettából. Mint már mondtam a verébtől 3, négy darab pedig különböző kollégáktól, akiket heti váltásokkal vágok le. Vagyunk elegen a cégnél, egyre-egyre hetenként egyszer nagy ritkán kétszer kerül sor. Észre se veszik. Nem éreznek semmi veszteséget, pedig számoljunk csak. Napi 7 cigaretta 6 munkanapon közép árat számítva heti 9,60, egy évben durván számolva 500 forint. 10 év alatt együtt a szép kis televízió. Nem világrengető dolog, de a társadalmi összefogásnak, egymás segítésének szép példája.

Ordas Nándor

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

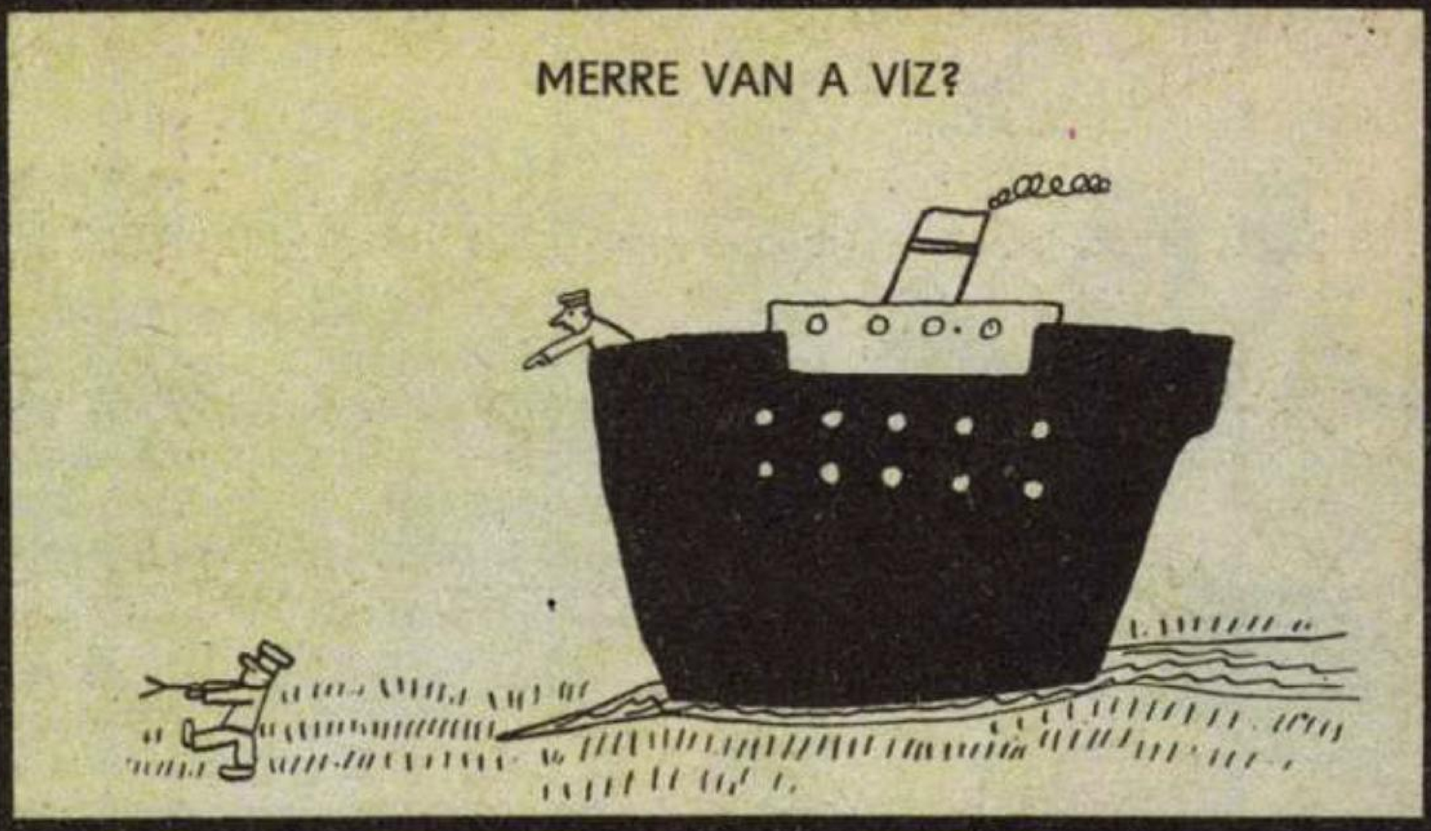
Amikor a felszabadulás után először újították fel Az ember tragédiáját, én játszottam Lucifert. Már korábban sem éreztem jól magam, de azért vállaltam az előadást. A bizánci jelenetig nem volt semmi baj, hősiesen igyekeztem tartani magam, de aztán egyik pillanatról a másikra elsötétült előttem a világ és megtántorodtam. Az ügyelő észrevette, hogy valami baj van, és intésére gyorsan leengedték a függönyt. Szerencsére a bizánci kép már a vége felé járt, és csak azok vették észre, hogy a jelenet hirtelen véget ért, akik nagyon jól ismerték Madách remekét. Engem az öltözőbe vittek és a gyorsan odasiető orvos injekciót adott. Valamivel jobban lettem, de arról szó sem lehetett, hogy tovább játszhassam. Az előadást viszont folytatni kellett, és Both Béla, a Tragédia rendezője vállalta, hogy a további képekben eljátssza a szerepet. Gyorsan felöltözött, kimaszkírozta az arcát és a prágai jelenetben már ő volt Lucifer.

Később elmondták nekem, hogy a közönség nagy része nem vette észre a cserét, de az első sorban ült egy férfi, aki csodálkozva nézte Both Bélát, majd félhangosan azt mondta a feleségének: „Te, én úgy látom, hogy ez a színész egészen másképp néz ki, mint az előző kép Lucifere." Mire az asszony oktató hangon így felelt: „De hiszen ez természetes. Tudod milyen sok idő telt el Bizánctól Prágáig!"

Balázs Samu

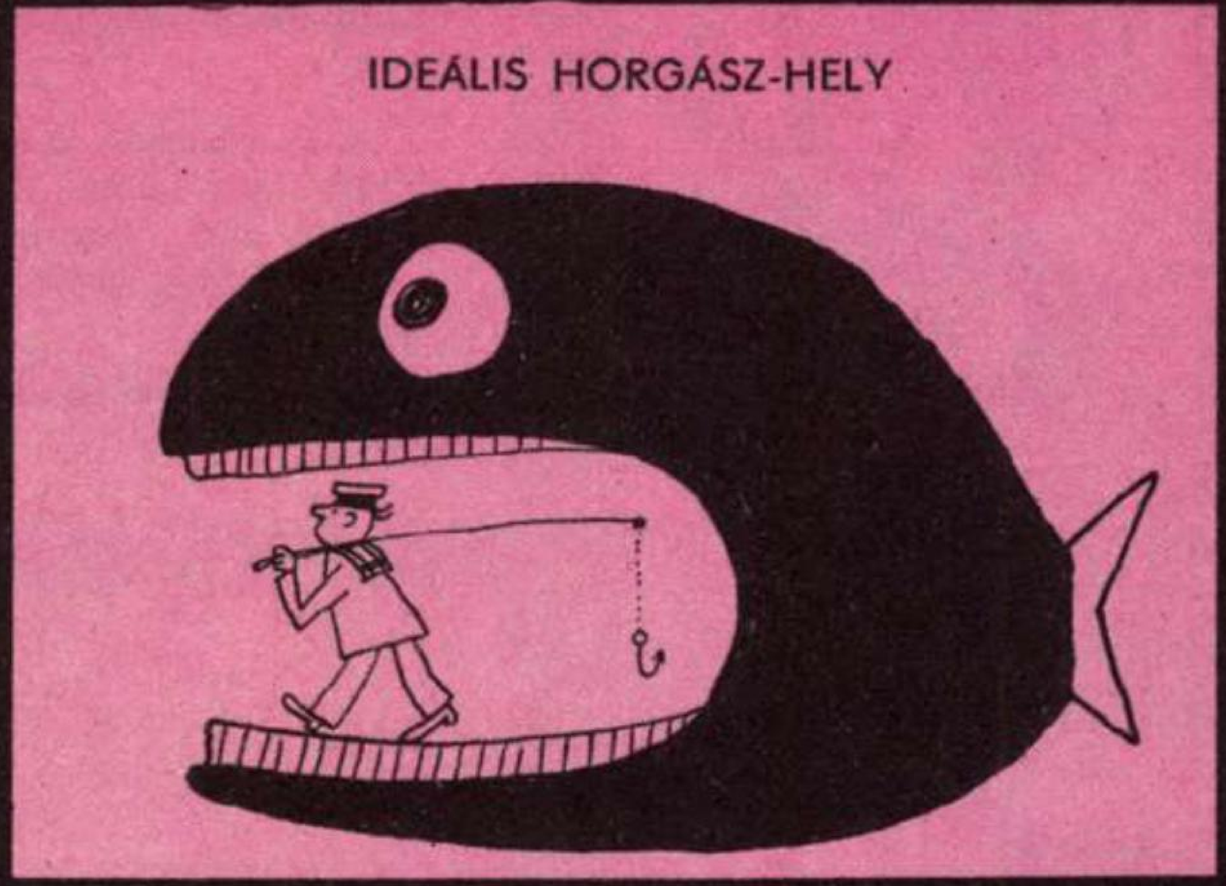
Bogdan Butenko rajzai

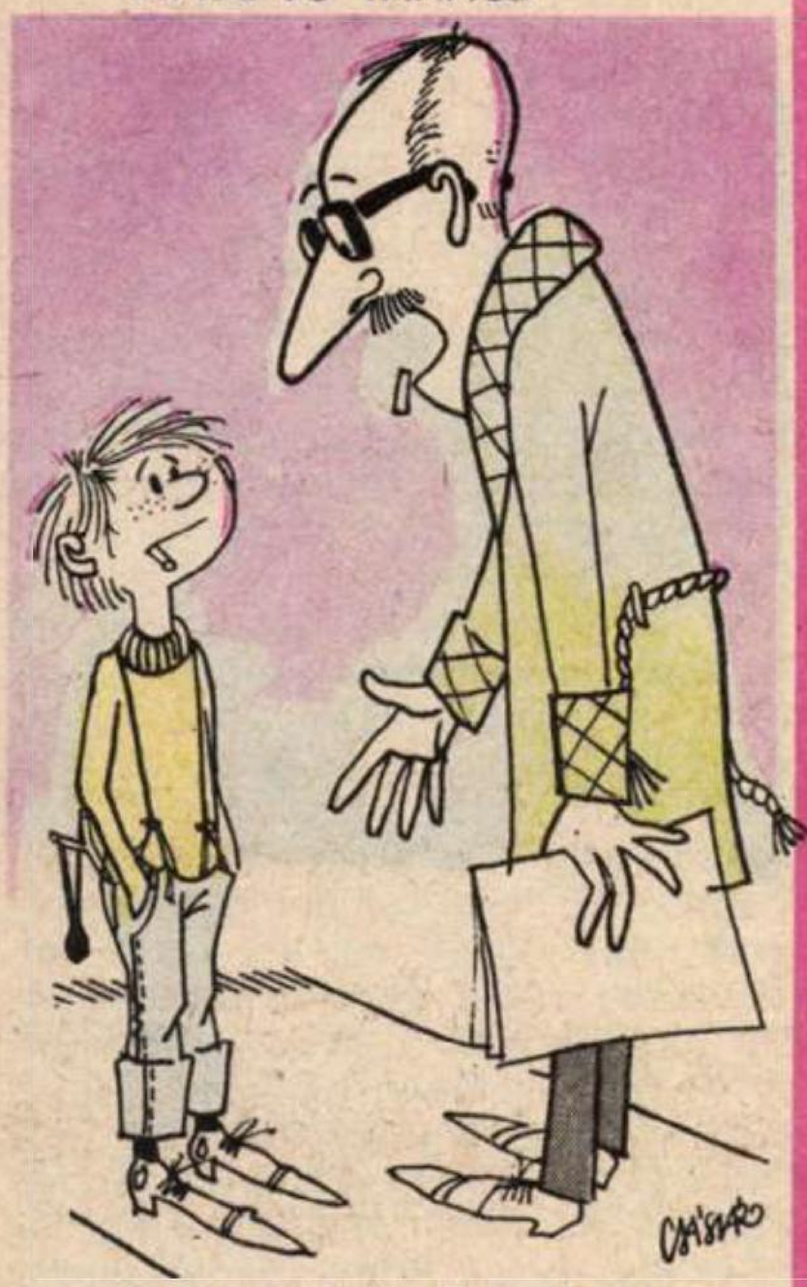

ATYAI JÓ TANÁCS

– Én a te helyedben heti tíz forint zsebpénzre nem nősülnék.

Kedves Ludas!

„Zsurzs Éva tv-filmkomédiája, az Othello Gyulaházán, megkezdte sikersorozatát a Szovjetunióban." Ezt a meglepő hírt a Képes Újság 17. számában olvastam. Nem a siker ténye a meglepő, arra a mű mindenképp rászolgált, hanem az az apró kis „figyelmetlenség", hogy Gádor Béla nevét meg sem említik a hírben. Pedig némi köze neki is van a sikerhez: a filmet az ő kisregényéből készítették.

F. A.
Budapest

A Duna-parton, szemben a Szigettel magasodik az ALUTERV hatalmas, ezüst színű palotája. Egyik oldala a parkettagyárra néz, a másik egy református templomra, csupán egyetlen oldala néz lakott részre: az Ipoly utcai bérházakra. És pont ezen az oldalon gyakorol rendszeresen a cég tánczenekara, síppal, dobbal, gitárral, délután és este, hosszan és hangosan. A minap például az „Egy emberöltő oly kevés..." volt műsoron, egymásután tizenegyszer. (Számoltuk!) Aztán közölték velünk, hogy „A boldogságtól ordítani tudnék..." És meg is tették! Nyolcszor egyhuzamban! Kérésünk és javaslatunk: gyakoroljon a zenekar a templomra néző oldalon. Isten mindent megbocsát — talán még ezt is! És valóban: egy emberöltő oly kevés — szeretnénk azt mi is csendben, nyugalomban leélni!

B. K. és a többi lakók
Bp., XIII., Ipoly u. 1/a.

Egy hír a Népszabadságból (IV. 13.): „Hasszán marokkói király hivatalos törökországi látogatásra pénteken Teheránba érkezett."

Szép hely, jó hely Teherán, de — ha értesüléseim pontosak — nem Törökországban van!

G. A.
Kunfehértó

Vásároltam a Váci utcai „Diadal" sportáruházban egy nagyon reprezentatív külföldi úszósapkát, száztízért. Egyszeri használat után a sapkán levő gumivirágok „elhervadtak" — és bánatosan lepotyogtak. Amikor visszavittem a sapkát a boltba, az eladónő, akinél reklamáltam, mélységes megdöbbenéssel mondta: „De hiszen ebben fürödtek!!!"

Szánom-bánom bűnömet, de nem tudtam, hogy egy fürdősapkában nem szabad fürödni. De legalább azt mondják meg, hogy akkor mire használjam?

N. M.
Budapest

A Károlyi Mihály utca és az Irányi utca sarkán, az egyik üzlet bejárata ajtaján ez a tábla fityeg: „Sikk szalon. Portál átépítés miatt a szalon zavartalanul működik." Rettegve gondolok arra: mi lesz ha befejeződik a portál átépítése? Akkor nem lesz zavartalan a szalon működése? Egy bizonyos: a felirat megszerkesztőinek nem működik zavartalanul — a nyelvérzéke.

Dr. T. E.
Budapest

A JAVSZER-en még mosolyogtam, a FŐSZER már mellbevágott. A Fővárosi Javító Szerelő Vállalat (közismertebben: Javszer) után, ugyanis most már a Fővárosi Szerelőipari Vállalat is becenevén (Főszer) kezdi reklámozni magát plakátokon, hirdetéseken. Úgy látszik, ez most már óhatatlanul divattá válik, és várható, hogy a többi szerelőmunkát végző cég is követi majd a példát. Néhány ilyet már ki is találtam magamnak!

Íme:

Fővárosi Épületszerelő Vállalat .... = FÉSZER
Távirdai és Postai Szerelő Vállalat .... = TÁPSZER
Motorszerelő Vállalat . = MÓSZER
Könyvkiadók és Nyomdák Szerelőrészlege . = KÉNYSZER
Papíripari Javító Szerelő Vállalat ... = PAJSZER
Soroksári „Napsugár" Szerelő Ktsz ...... = SNAPSZER

(r.)

Igen vegyes érzésekkel olvastam a Népszabadságban a „Bevontak egy jogosítványt" című riportot, melynek szerzője azt beszéli el, hogy egy autóbuszsofőr gépjárművezetői jogosítványát a Munkaképességcsökkenést Véleményező Orvosi Bizottságok Igazgatósága véglegesen bevonta, noha az illető *önként jelentkezett* alkoholelvonó kúrára, s azt végig is csinálta. Az autóbuszsofőr fellebbezésére végül is a jogosítványt visszaadták. S a riporter megelégedéssel állapítja ezt meg.

Nekem az a véleményem (és biztosan nem csak nekem), hogy aki alkoholelvonó kúrára szorult, annak *nagyon hosszú ideig* nem szabad tömegszállító járművet vezetnie, még akkor sem, ha a kúrára önként jelentkezett. Ki vállalja a felelősséget azért, hogy az illető — mily gyakori ez! — egyik percről a másikra visszaesik!? A lap munkatársa tiszteletre méltó humánumról tett tanúságot, de ezúttal nagyon vitatható ügyet támogatott.

L. L., Budapest

A Rádióújság címlapján láttam Huszti Péter fényképét, aki Kukorica Jancsit alakítja a „János vitéz"-ből készült tv-filmen. Jót mulattam azon, hogy Kukorica Jancsi barkót visel. Ilyent se tudtunk elképzelni eddig!

H. S., Pécs

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HINTASZÉK

Szeretném elmesélni, milyen körülmények között sikerült egy hintaszéket vásárolnom a Lenin körúti bútoráruházban.

ELADÓ: Szíveskedjék elfáradni a Rottenbiller utcai raktárba, ott kérni egy cédulát, azzal ide visszajönni, itt kifizetni, aztán a számlával vissza lehet menni a raktárba és ott megkapja.

ÉN: De én itt szeretném megvásárolni, mert a raktárba nem tudok időben eljutni. Kifizetem és szíveskedjék idehozatni.

ELADÓ: Sajnos, ezt nem lehet.

ÉN *(az üzletvezetőhöz fordulok):* Kérem, kifizetem és szíveskedjék nekem holnapra ideszállíttatni, mert zárásig nem tudok a raktárba eljutni egy nap sem.

VEZETŐ: Nem lehet, mert nem tudjuk az árát.

ÉN: Kérem, 415 forintért volt a kirakatban.

VEZETŐ: Akkor sem lehet kifizetni, mert nem biztos, hogy önnek az megfelel.

ÉN: Láttam a kirakatban és megfelel.

VEZETŐ: Akkor sem lehet, mert a benne levő párna huzatja más-más, és az árak nem egyformák.

ÉN: Kifizetem, és ha különbözet adódna, akkor holnap ráfizetem a többletet.

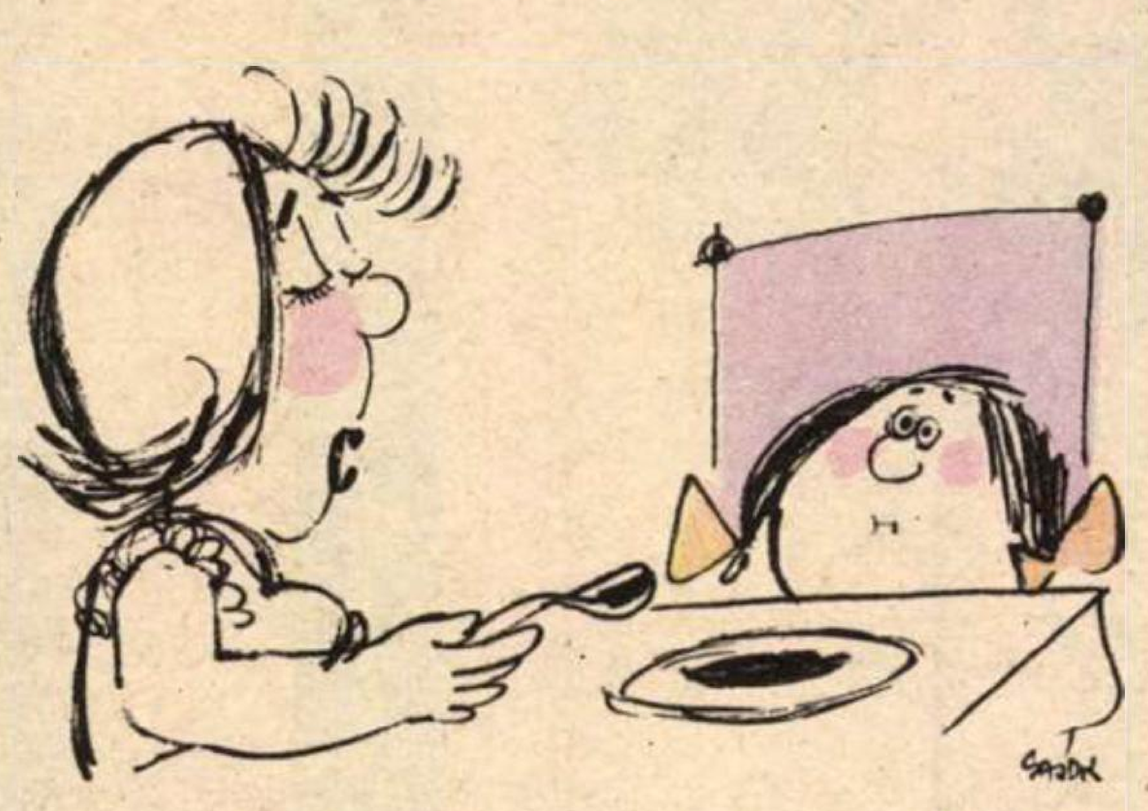
VEZETŐ: Azt sem lehet, mert akkor nekünk kétszer kell számlázni.

ÉN *(Mi mást tehettem, másnap elkéredzkedtem munkahelyemről és megvásároltam a hintaszéket.)*

Benkő Gyula
Bp., VI. Szófia u. 18.

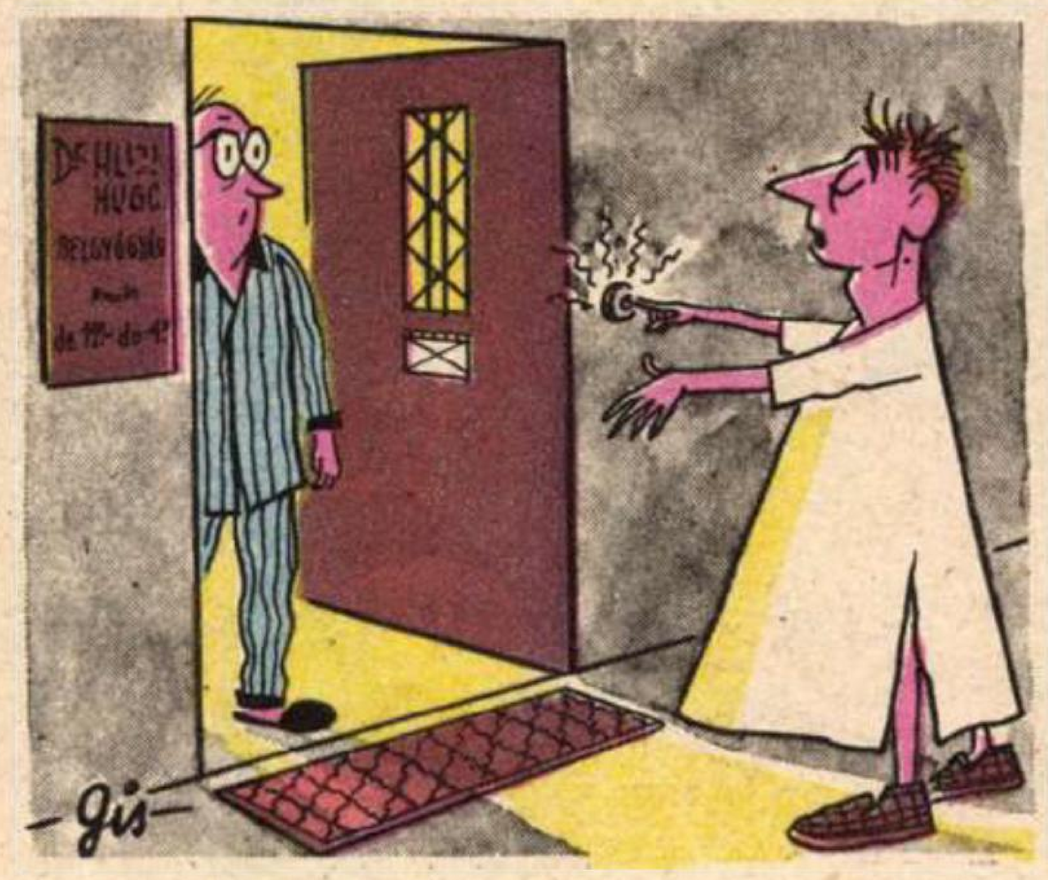

PEDAGÓGIA

– A Szörényi Levente is megeszi a spenótot!

ALVAJÁRÓ

– Erős altatót kérek, doktor úr, mert öt-hat kilométer után már felébredek.

LUDAS MATYI kereső szolgálata

MZ 125-ös motorkerékpárt keresek! A rádió és a tévé híradásaiban már bőven van belőle, de a boltban, sajnos, híre-hamva sincs! *(Selényi Béla Bp. XVIII., Pozsony u. 41.)*

Még egy motoros panasz: fél Budapestet és fél Dunántúlt bebarangoltam már, mégsem sikerült 350-es IZS motorom féklámpájához sárga színű plexi betétet szereznem. Ajánlották: vegyek komplett hátsó világítást, 76 forintért. Akkor már miért nem egy egész új motorkerékpárt, huszonnégyezerért?! *(Fenyvesi Ferenc, Alsómocsolád.)*

Hol a halenyv, komámasszony? Régen volt kicsi tubusban 1 Ft 85 fillérért, ma már csak nagy dobozban van 13,80-ért. Én a dobozt nem bánom, csak a tubust sajnálom! Vagy úgy gondolják: ki a nagyot nem becsüli — az a kicsit nem érdemli? *(Sz. L.-né Budapest.)*

Miért nem kapható folyékony szappan? Aki tud róla valamit, kérem, sürgősen írja meg a Ludas szerkesztőségébe, „Mosom kezeim” jeligére.

Szemüvegre felcsatolható napvédő üveget keresünk! Ha van belőle a nagyker. raktárában, küldjenek Szegedre is! *(Szegedi olvasók.)*

Orionton táskarádiómhoz középés hosszúhullámú modulátort keresek. Budapesten, Egerben, Gyöngyösön nincs. És máshol? *(Gábor Tibor, Bp., XIV., Mogyoródi út 158/b.)*

Az eltűnt magnószalagok nyomában

Az asszony kisírt szemekkel, kezeit tördelve jelentette:

— Eltűnt! Eltűnt!...

— Higgadtan, asszonyom! Mikor tűnt el és mi tűnt el?

— Még karácsony táján mennyi volt... Hazai, keletnémet, de még japán is... És azóta? Sehol semmi! Egyetlen darab sincs!

— De micsoda?

— Hát az a magnószalag! Nem tudom, tetszik-e még emlékezni rá? Olyan barna volt, lapos, egy műanyag tekercsre volt rátekeredve, ha a magnót felvételre állították be, akkor mágneses úton megőrizte a zenét, beszédet!

— Hm. És hol kereste?

— Először a KERAVILL-üzletekben. Ott bizony egyetlen centiméter sem kapható négy hónapja. Már a péknél is próbálkoztam, könyvüzletben, italboltban. Eredménytelenül. Végül is egy maszek cipésztől kaptam.

— Magnószalagot cipésznél?

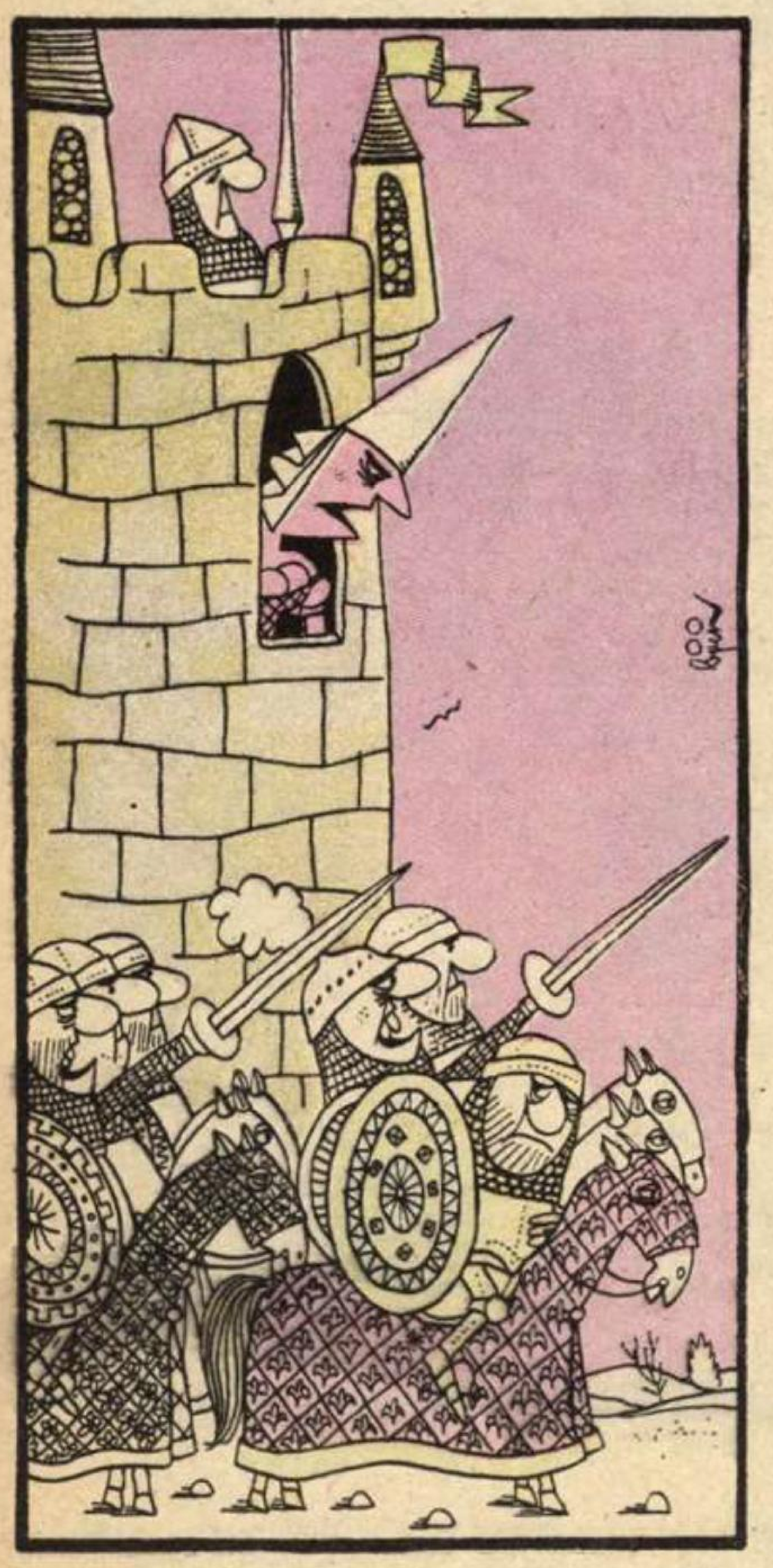
— Igen. Csomagban kapta a rokonaitól és eladta nekem. De ez nem megoldás, kérem. Sokezer magnótulajdonos ül az otthonában, szeretne új felvételeket készíteni. Dave Dee együtteséről, vagy egy Brahms hegedűversenyt, vagy éppen egy Gábor Miklós szavalatot megörökíteni. De nincs mire! Fél éve nem lehetett műanyag korongot kapni, most tele vannak vele a boltok. Akkor lehetett szalagot kapni, most nincsen.

— Dehát sokfajta új magnetofont árulnak! Éppen láttam egy hirdetést: 1000 sláger — 1 magnó!

— Marad az 1 magnó. Némán. Szép piros gombokkal, szürke testtel. Én inkább így hirdetném: Vegyen magnót! A legszebb berendezési tárgy a lakásban!...

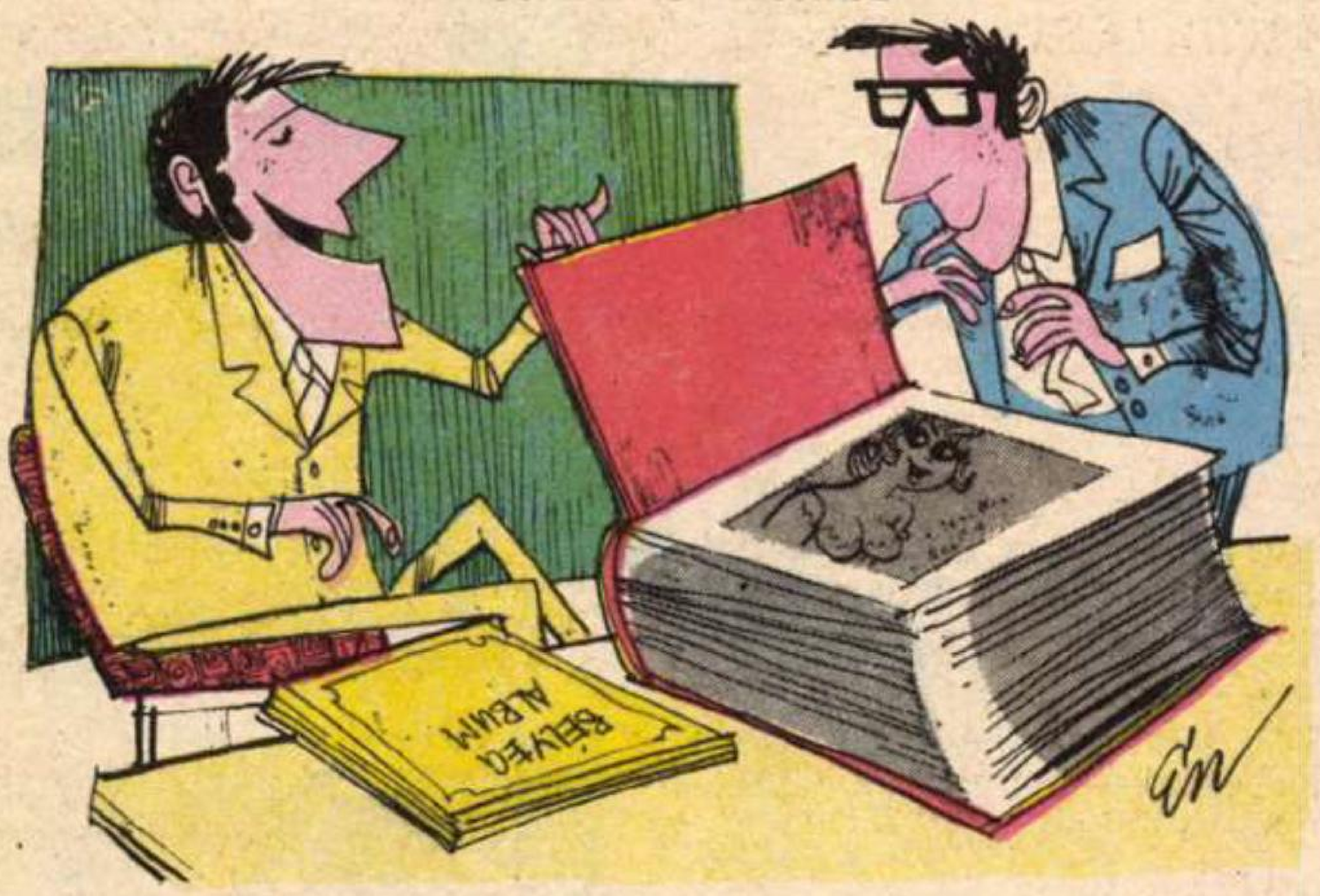
Tardos Péter

INDULÁS A CSATÁBA

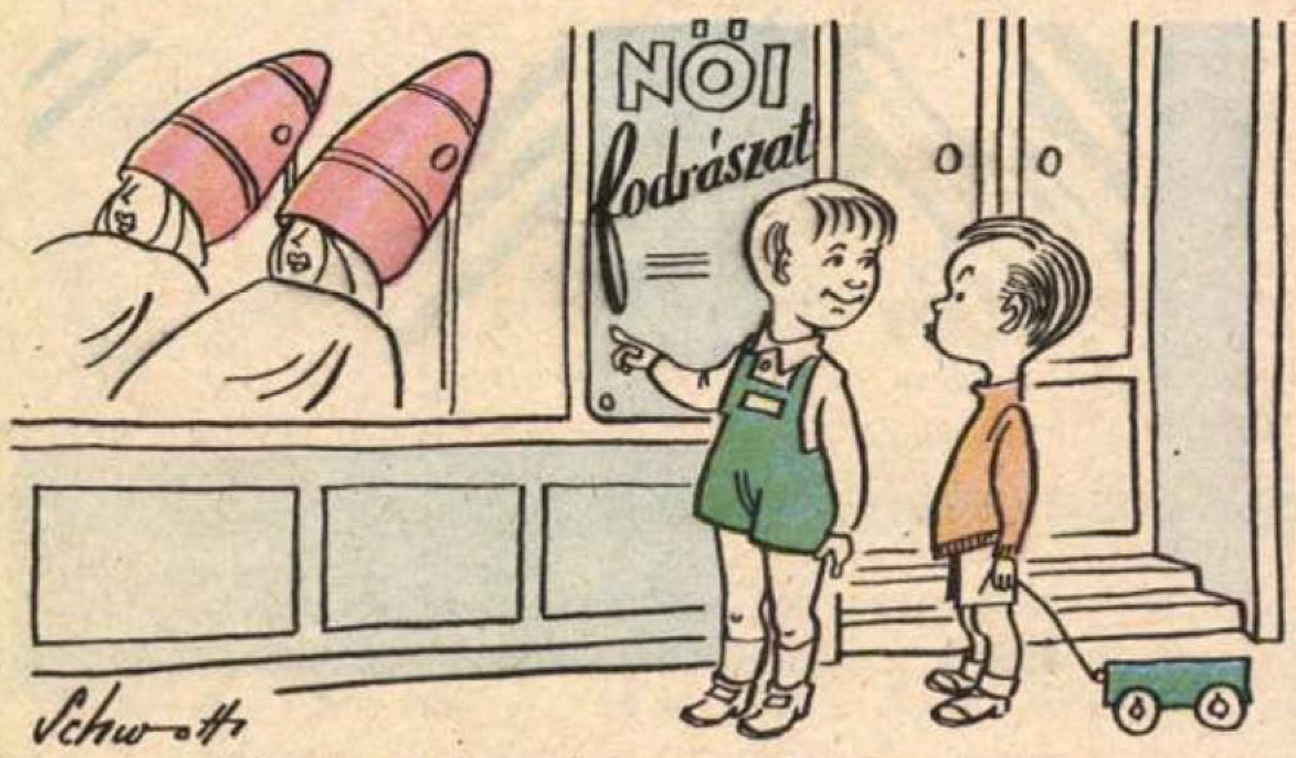
– Bendegúz, te már megint meglógsz a mosogatás elől!...

A CSÁBÍTÁS TRÜKKJE

– A kis albumban vannak a bélyegek, a nagyban pedig azok, akik megnézték!

A TUDOMÁNY SZAZADÁBAN

– Látod, itt képezik ki az űrhajós néniket...

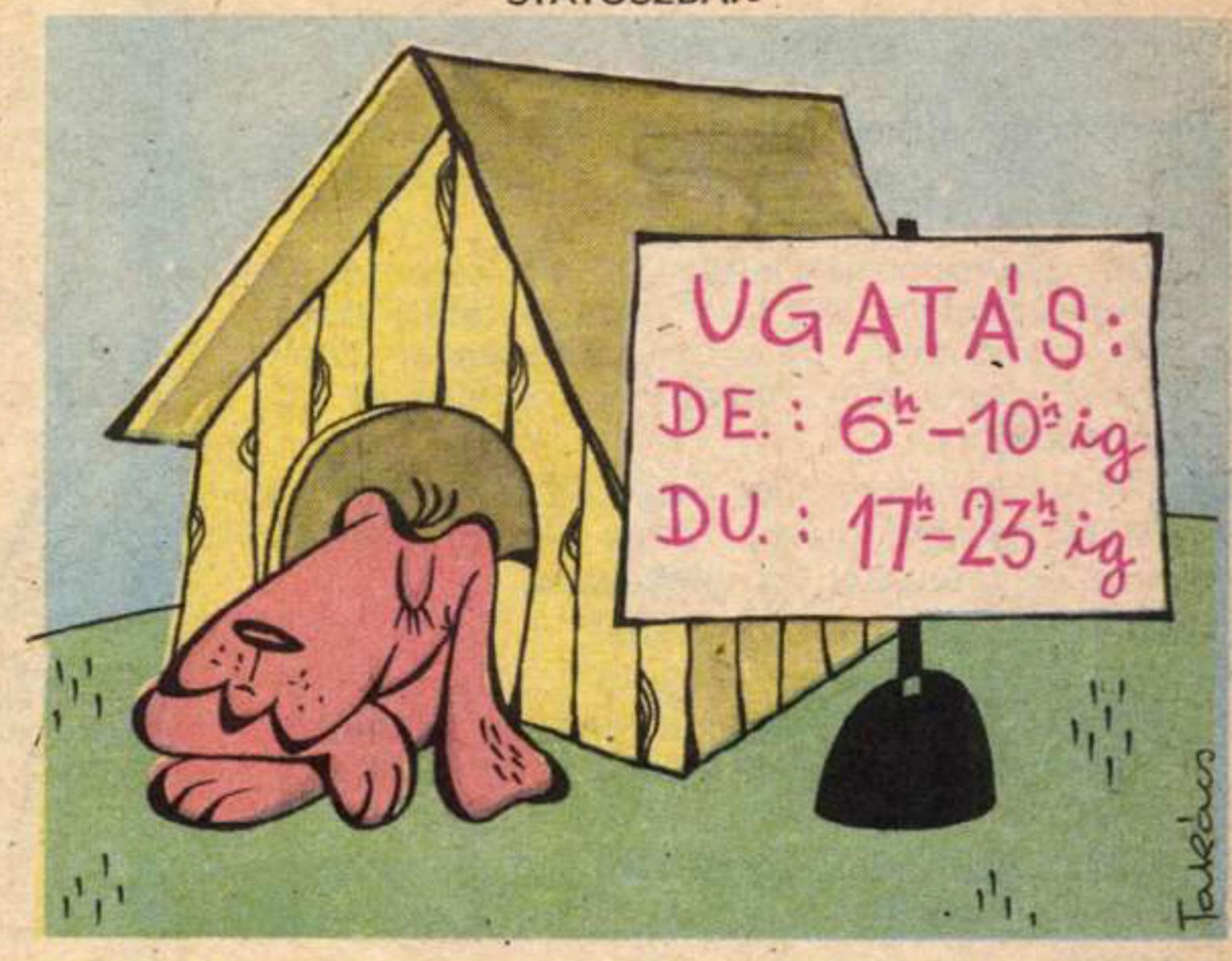
KÉSZÜLÉS KÉMIA VIZSGÁRA

Pusztai Pál rajza

– Anyu! Sikerült a kísérlet!

STÁTUSZBAN

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIS ÜGYEK

1

Ötemeletes házunkban leszerelték az üzemképes liftet. Kapunk helyette egy újat. Igen, de csak három hónap múlva! Jobb szervezéssel nem lehetett volna megoldani, hogy ez a közbeeső időszak rövidebb legyen?

Bp. XIII., Pannónia u. 25. sz. ház lakói

2

Vásároltam egy doboz tömlőfoltot, magyarul: sallert. A napokban az a váratlan szerencse ért, hogy defektet kaptam. Hat sallert próbáltam ráварázsolni a lyukra, sikertelenül. A további néggyel már nem is kísérleteztem. Gratulálok a gyártmányukhoz, kedves Nitrokémia!

Balogh József
Lökösháza

3

Váratlanul kórházba utaltak Pesten és erről csak táviratban tudtam értesíteni a családomat Szentendrén. A sashalmi postahivatalban este 19 óra 30 perckor feladott táviratot csak másnap délelőtt 10 óra 15 perckor kézbesítették Szentendrén. Pedig sürgős, dupladíjú volt. Amit még külön szóvá kell tennem: a 30 szavas táviratban 11 helyesírási hiba volt. Szomorú!

Horváth József
Szentendre,
Szatmári utca 20.

AMERIKA LEGNYUGODTABB VÁROSA

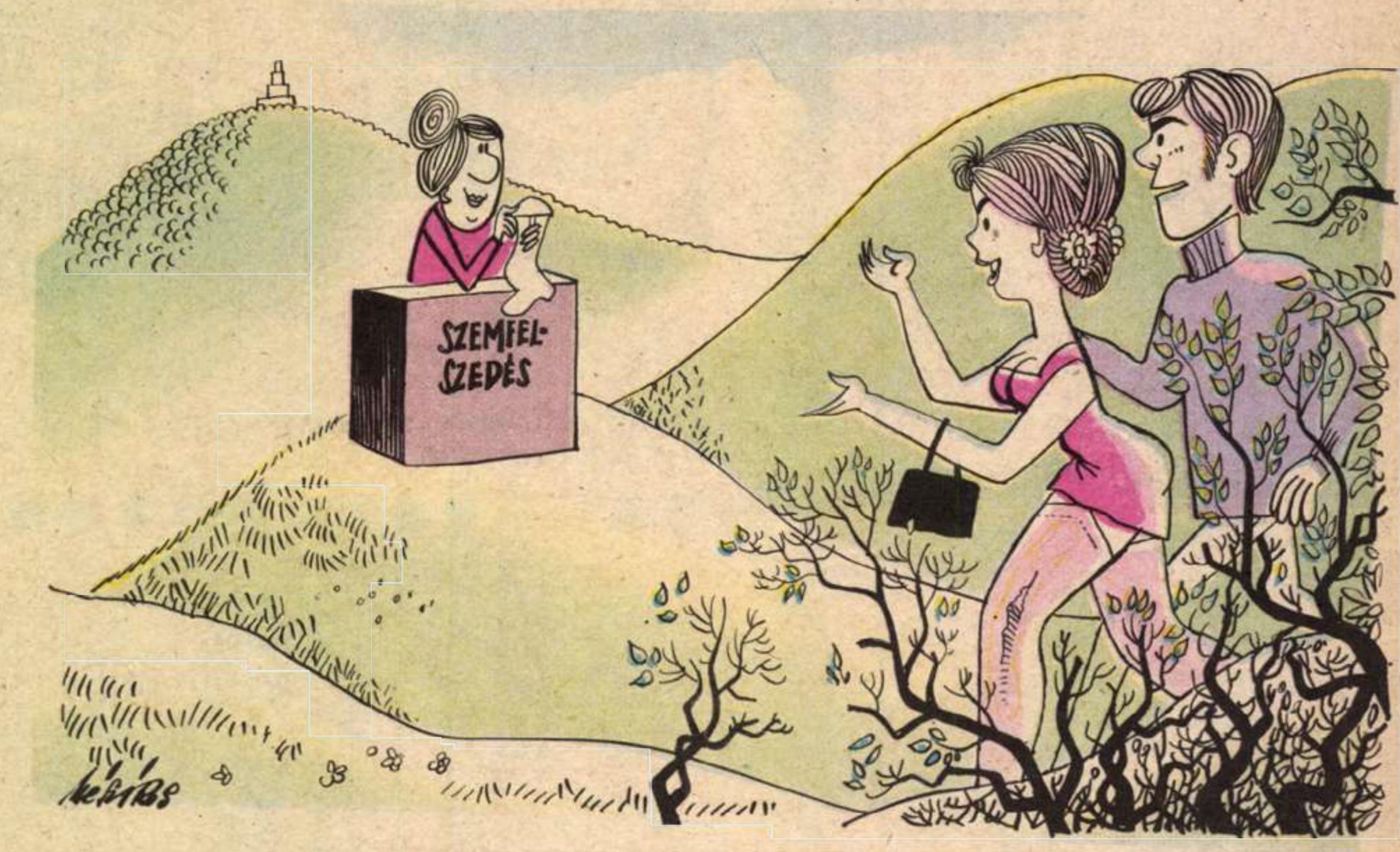
Kétségtelen, hogy Amerikában a közbiztonság rendkívül alacsony fokon áll, s már-már az a helyzet, hogy sötétedés után és sötétedés előtt nem ajánlatos kimenni az utcára.

Egyetlen kivétel Egyesült Államokszerte Fort Lee, egy 50 000-es lakosságú kisváros, amelyet csak egy híd választ el a bűnözés egyik fő fészkétől, New Yorktól. Fort Lee lakosai éjszaka is kimehetnek az utcára, semmi bajuk sem történik. Gyilkosság, rablás, útonállás ismeretlen itt.

A magyarázat egyszerű: itt vannak az alvilág főnökeinek villái. A főgengszterek pedig, akik a mindennapi fárasztó bűnözés után hazatérnek családjuk körébe, nem tűrnek el semmiféle zavaró izgalmat fényűző villáik tájékán.

Mindebből az FBI is levonhatja azt a következtetést, hogy Amerikában is megoldható a törvényes rend és nyugalom kérdése.

ÉSSZERŰ IPARTELEPÍTÉS

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.01604/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre